

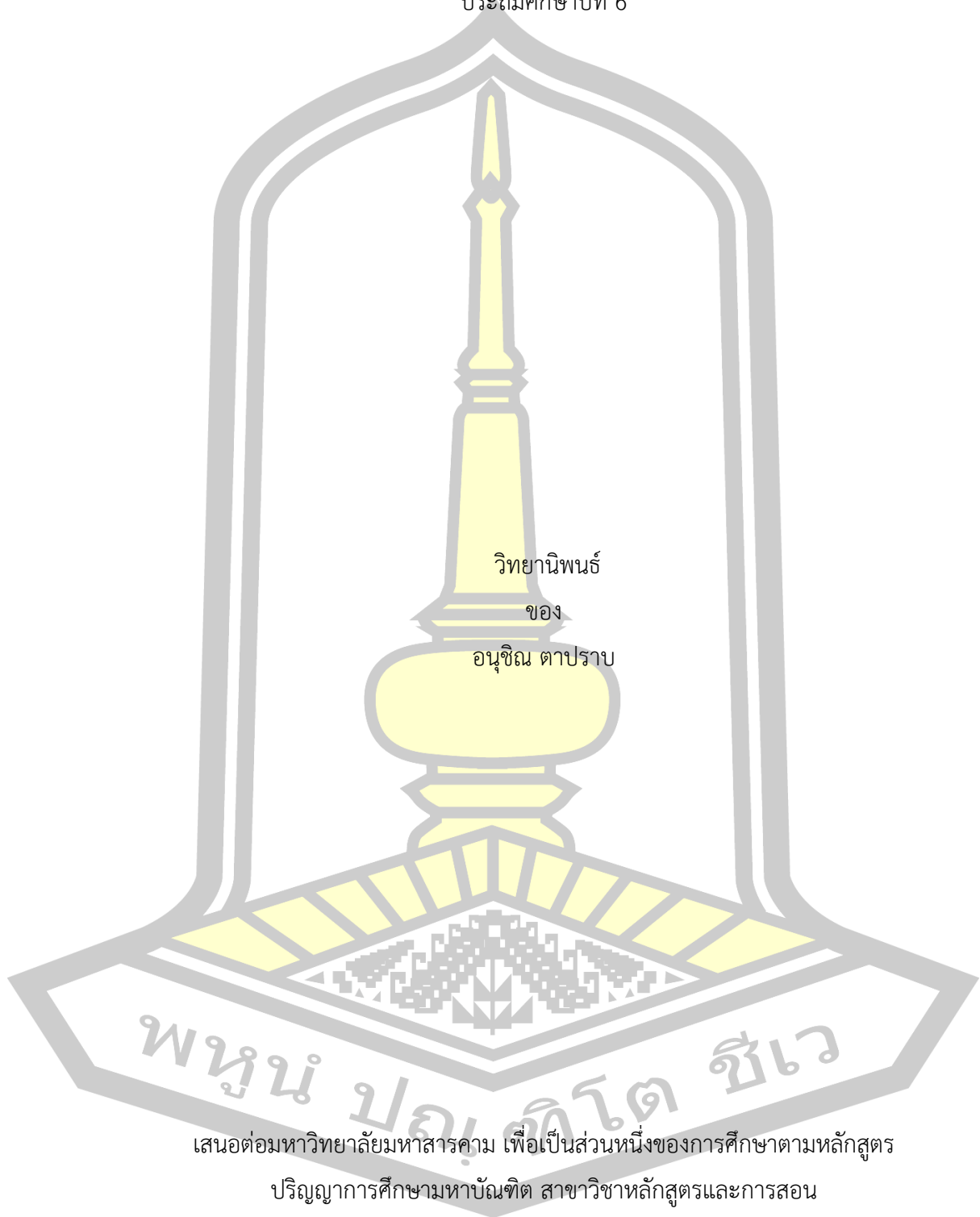
การจัดการเรียนรู้แบบทบาทสมมติที่มีต่อความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 6

วิทยานิพนธ์
ของ
อนุชิตา ตาปราบ

เสนอต่อมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
พฤศจิกายน 2566

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

การจัดการเรียนรู้แบบทบาทสมมติที่มีต่อความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 6

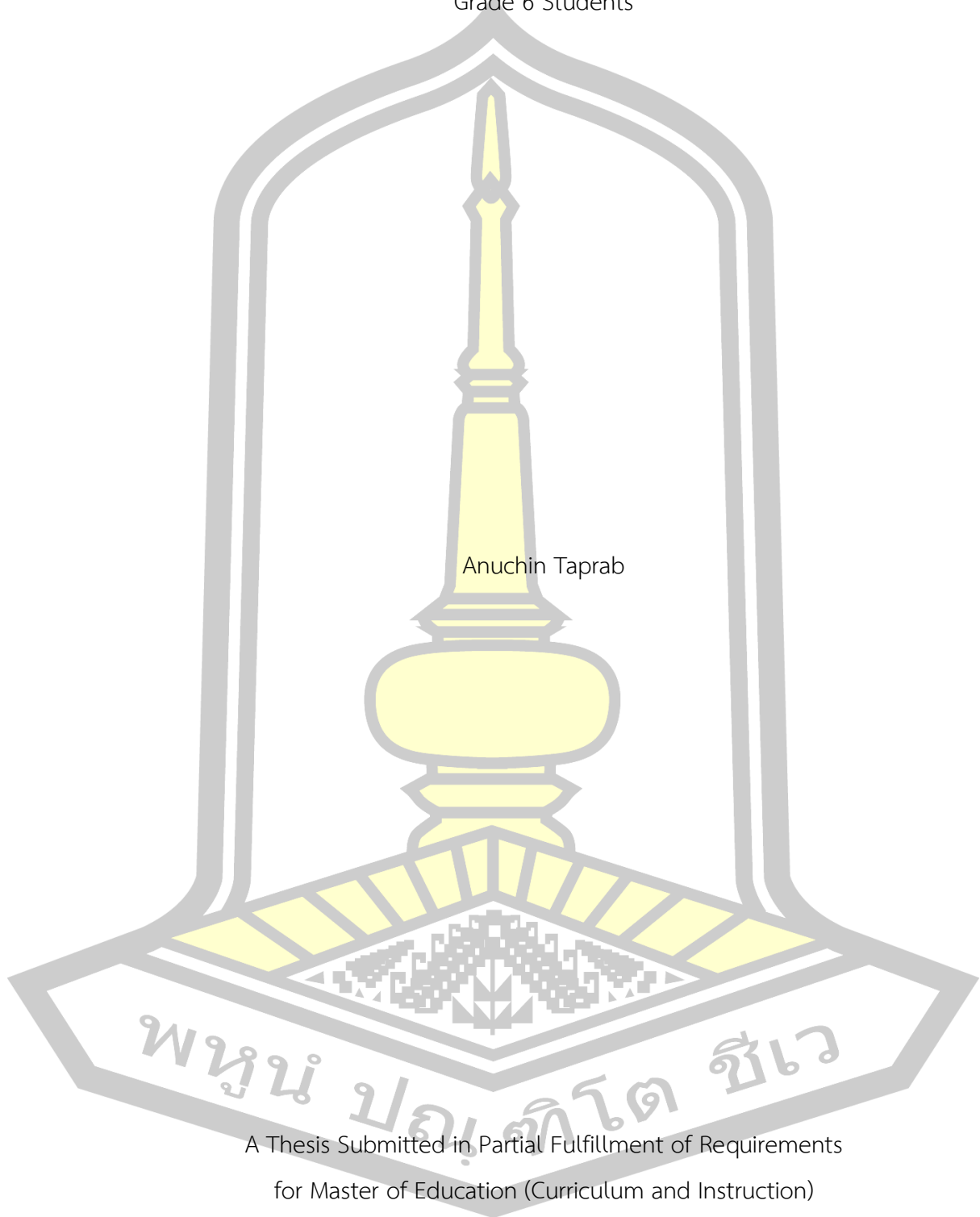

เสนอต่อมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

พฤศจิกายน 2566

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

The Effects of Management Learning by Role Play on English Conversation Ability of
Grade 6 Students

Anuchin Taprab

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of Requirements
for Master of Education (Curriculum and Instruction)

November 2023

Copyright of Mahasarakham University

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ได้พิจารณาวิทยานิพนธ์ของนางสาวอนุชิต ตาปราบ แล้วเห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชา หลักสูตรและการสอน ของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

ประธานกรรมการ

(ผศ. ดร. จิระพร ชะโน)

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(ผศ. ดร. วิชยา โยชิตะ)

กรรมการ

(ผศ. ดร. ประสงค์ สายหงษ์)

กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก

(ผศ. ดร. คันทรทรัพย์ ชมพูพาทย์)

มหาวิทยาลัยอนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร ปริญญา การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

(รศ. ดร. ขวลิต ชูกำแพง)

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

(รศ. ดร. กริสน์ ชัยมูล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

พุทธ บัณฑิต ชีวา

ชื่อเรื่อง	การจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติที่มีต่อความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6		
ผู้วิจัย	อนุชิตน ตาปราบ		
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วิชยา โยชิตะ		
ปริญญา	การศึกษามหาบัณฑิต	สาขาวิชา	หลักสูตรและการสอน
มหาวิทยาลัย	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม	ปีที่พิมพ์	2566

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อ 1) พัฒนาการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติที่มีต่อความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 70/70 2) เปรียบเทียบความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ กับเกณฑ์ร้อยละ 70 กลุ่มเป้าหมาย คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนบ้านชำมุลนาก อำเภอแก้งคร้อ จังหวัดชัยภูมิ จำนวน 11 คน ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ แบบทดสอบการสนทนาในชีวิตประจำวัน และแบบประเมินความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษจากการแสดงบทบาทสมมติ สถิติที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัย พบว่า

1. การจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติที่มีต่อความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ 74.43/75.91 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด
2. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ มีคะแนนความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษ ร้อยละ 75.91 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด

คำสำคัญ : บทบาทสมมติ, ความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษ

TITLE	The Effects of Management Learning by Role Play on English Conversation Ability of Grade 6 Students		
AUTHOR	Anuchin Taprab		
ADVISORS	Assistant Professor Wichaya Yoshida , Ph.D.		
DEGREE	Master of Education	MAJOR	Curriculum and Instruction
UNIVERSITY	Maharakham University	YEAR	2023

ABSTRACT

The purpose of this research aimed 1) Development of role-playing learning on English conversation ability of Grade 6 students to be effective according to the criteria of 70/70. 2) To Compare the English conversation ability of Grade 6 students who received role-play learning. With the criterion of 70 percent, the target group used in this research is Grade 6 students, second semester, academic year 2022, Ban Sam Mun Nak School. Kaeng Khro District Chaiyaphum Province, a total of 11 people, which were obtained through purposive sampling. The research tools included a role-play learning plan that has an effect on English conversation ability of Grade 6 students, a test of everyday conversation and assessment of English conversation ability from role-playing Statistics used in the research include percentage, mean, and standard deviation.

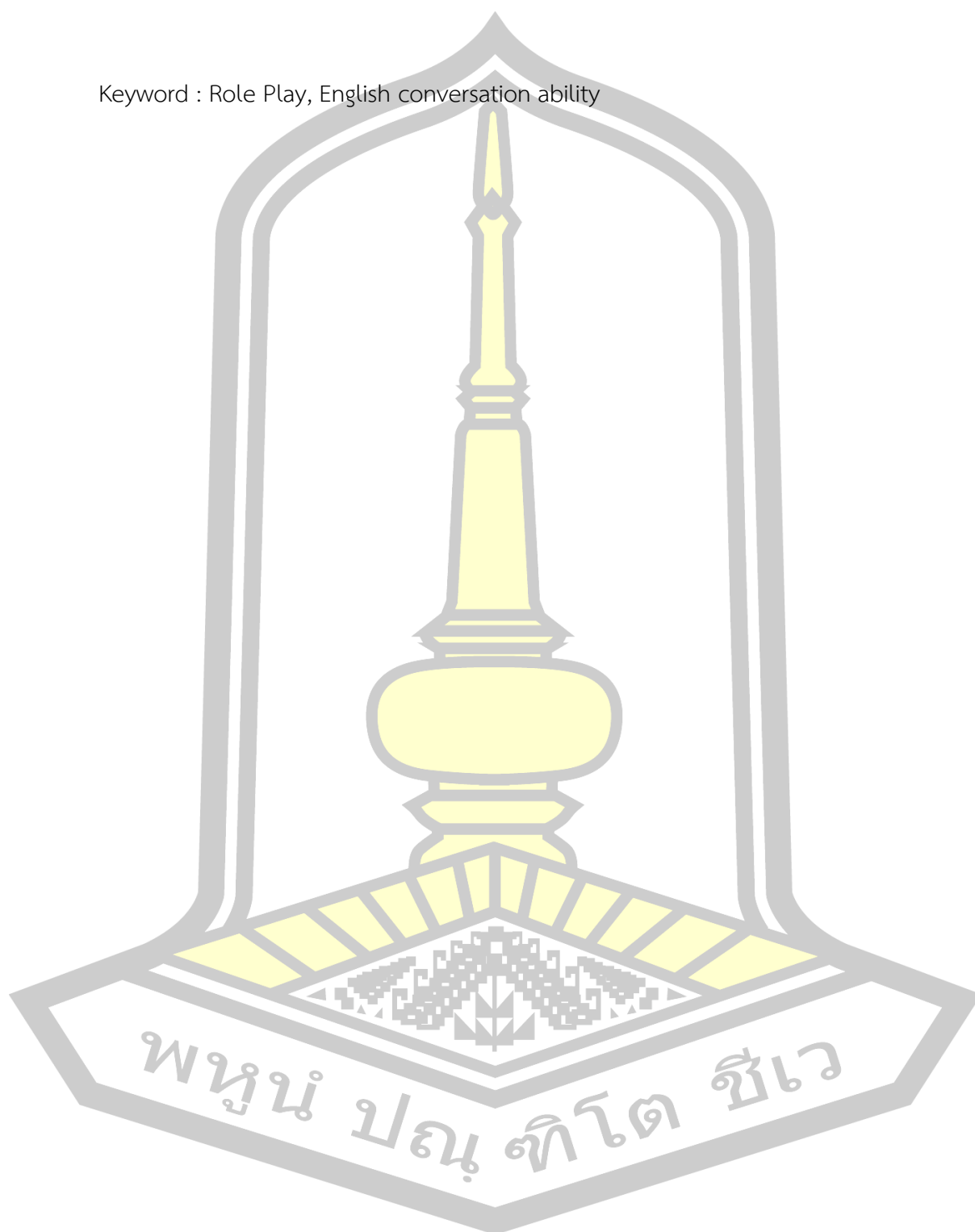
The results of the study indicated that;

1. Role-play learning management that affects English conversation ability of primary school students 6 has efficiency (E_1/E_2) equal to 74.43/75.91, which meets the specified criteria.

2. Students grade 6 who received role-play learning have a score of English conversation ability for 75.91 percent, which was higher than the specified

criteria.

Keyword : Role Play, English conversation ability

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ได้ด้วยความกรุณาและความช่วยเหลืออย่างสูงยิ่งจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. จิระพร ชะโน ประธานกรรมการสอบ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ประสงค์ สายหงษ์ กรรมการสอบ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. คันทรทรัพย์ ชมพูพาทย์ กรรมการสอบ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วิชยา โยชิตะ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ที่ได้กรุณาให้คำปรึกษา คำแนะนำและให้ความช่วยเหลือ ตลอดจนตรวจสอบเพื่อปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบพระคุณ อาจารย์ประจำภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ที่ให้ความรู้ ประสบการณ์และชี้แนะแนวทางในการทำการวิจัย

ขอขอบพระคุณ นางสาวภักภิษา คำมูลมี นางมัจฉา พัฒนภูมิชัย และนางสาวกานต์กนิษฐ์ พรหมไพโร ผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ตลอดจนให้คำแนะนำ ปรึกษา และข้อเสนอแนะ งานวิจัยสำเร็จได้ด้วยดี

ขอขอบพระคุณ นายสุพล พรหมมานอก ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านชำมุลนาก ตลอดจนคุณครูทุกท่านที่ให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัย ขอขอบใจนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2565 ทุกคน ที่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างยิ่ง

ขอขอบพระคุณเจ้าของผลงานวิจัย เจ้าของตำราและเอกสาร ที่ผู้วิจัยได้นำข้อมูลมาใช้ ประกอบงานวิจัย ทำให้งานวิจัยมีสาระสำคัญที่เป็นประโยชน์ต่อการศึกษา และขอขอบพระคุณบิดามารดา ที่เป็นกำลังใจสำคัญ ขอบคุณเพื่อนๆที่คอยช่วยเหลือซึ่งกันและกันเสมอมา และทุกท่านที่ให้กำลังใจ ช่วยผลักดันให้การดำเนินงานวิจัยในครั้งนี้เสร็จสมบูรณ์ได้ด้วยดี

อนุชิติน ตาปราบ

พูนัน ปณฺ ทิโต ชีเว

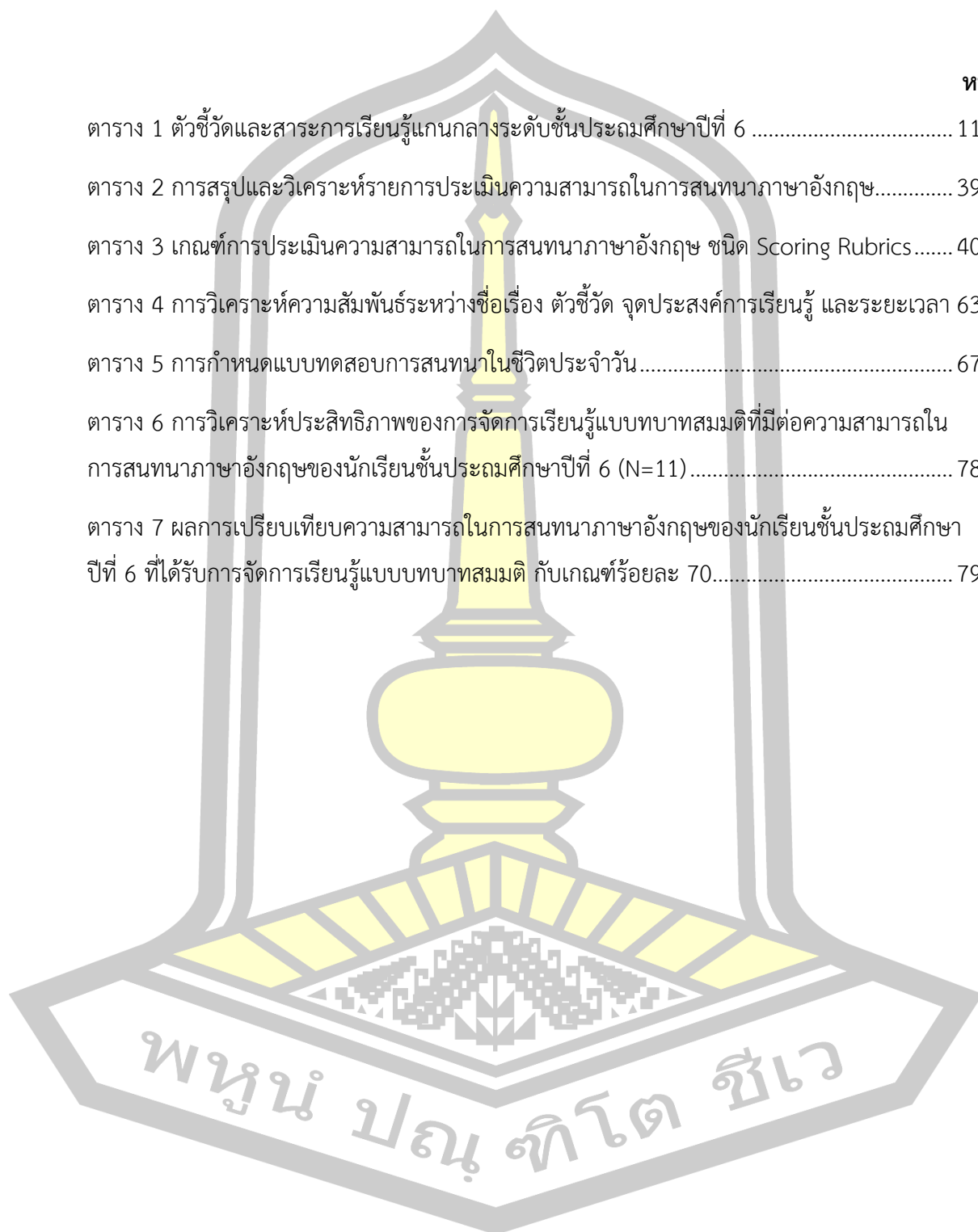
สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ช
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ญ
สารบัญภาพประกอบ.....	ฎ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	4
ขอบเขตของการวิจัย.....	5
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	6
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	7
หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ.....	7
การจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ.....	18
ความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษ.....	32
แผนการจัดการเรียนรู้.....	41
ประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้.....	51
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	58
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	60
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	61

กลุ่มเป้าหมาย.....	61
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	61
การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ.....	62
รูปแบบการวิจัย.....	71
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	71
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	72
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	72
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	77
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	77
ลำดับขั้นตอนในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	77
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	78
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	80
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	80
สรุปผล.....	80
อภิปรายผล.....	80
ข้อเสนอแนะ.....	84
บรรณานุกรม.....	85
ภาคผนวก.....	94
ภาคผนวก ก รายงานผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย และหนังสือขอความ อนุเคราะห์ตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย.....	95
ภาคผนวก ข ตัวอย่างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	100
ภาคผนวก ค ผลการหาคุณภาพของเครื่องมือวิจัย.....	137
ภาคผนวก ง การเก็บรวบรวมคะแนนจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และการทดสอบหลังเรียน	158
ประวัติผู้เขียน.....	160

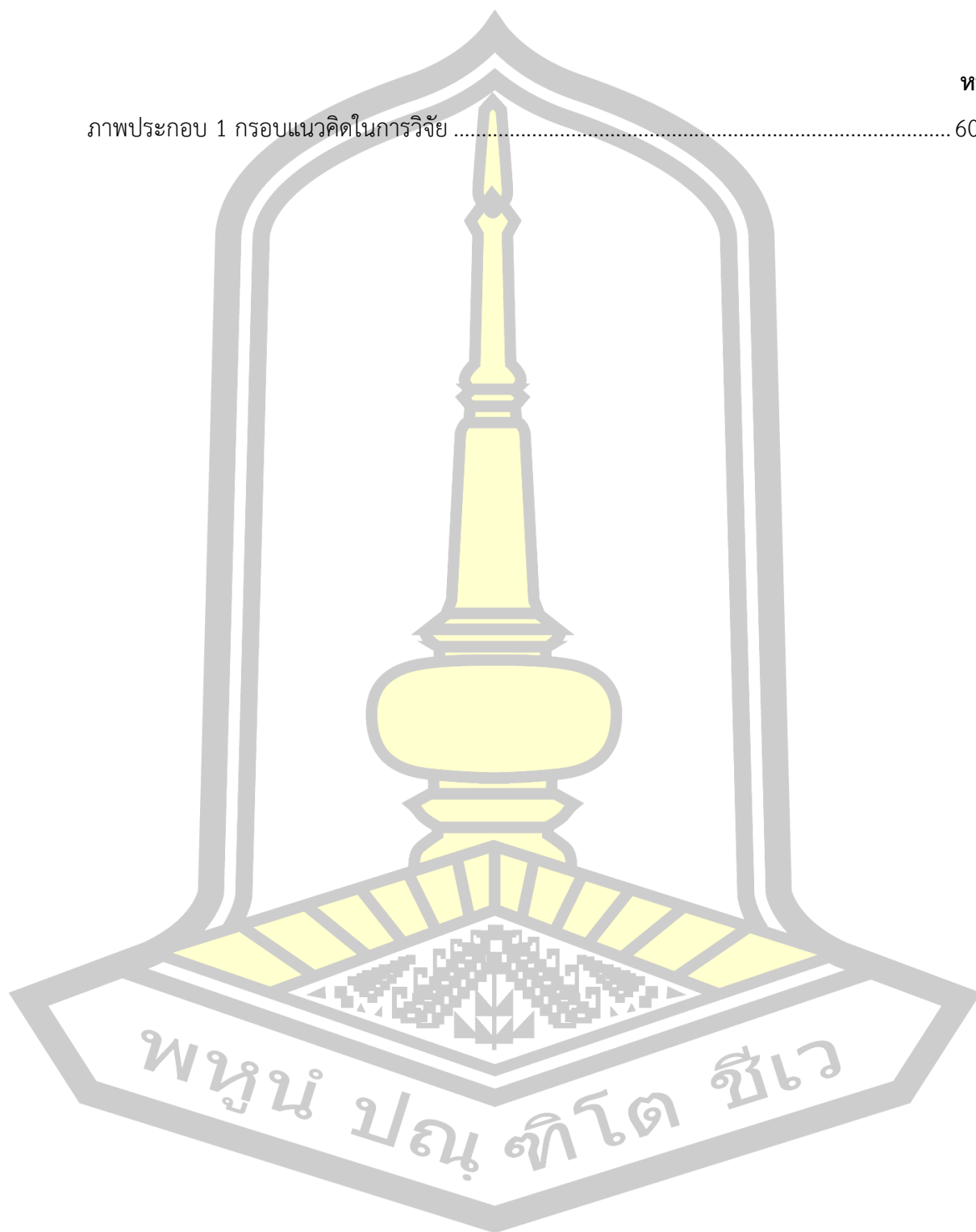
สารบัญตาราง

	หน้า
ตาราง 1 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6	11
ตาราง 2 การสรุปและวิเคราะห์รายการประเมินความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษ.....	39
ตาราง 3 เกณฑ์การประเมินความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษ ชนิด Scoring Rubrics.....	40
ตาราง 4 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างชื่อเรื่อง ตัวชี้วัด จุดประสงค์การเรียนรู้ และระยะเวลา	63
ตาราง 5 การกำหนดแบบทดสอบการสนทนาในชีวิตประจำวัน.....	67
ตาราง 6 การวิเคราะห์ประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้แบบทบาทสมมติที่มีต่อความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 (N=11).....	78
ตาราง 7 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบทบาทสมมติ กับเกณฑ์ร้อยละ 70.....	79

สารบัญภาพประกอบ

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย	หน้า 60
--	---------

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

กระทรวงศึกษาธิการ ได้กำหนดให้รายวิชาภาษาอังกฤษ เป็นรายวิชาพื้นฐานที่สำคัญ ต้องจัดการเรียนการสอนและสนับสนุนการเรียนรู้ในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้ระบุไว้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ และได้กำหนดรายละเอียดความสำคัญไว้ว่า การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นในชีวิตประจำวันมาก เพราะเป็นเครื่องมือสำคัญในการสื่อสาร การศึกษา และการแสวงหาความรู้ อาชีพสร้างความเข้าใจในวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของสังคมโลก และเข้าใจความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลก สร้างมิตรภาพและความร่วมมือกับประเทศต่างๆ และช่วยให้นักเรียนเข้าใจตนเองและผู้อื่นได้ดีขึ้น เรียนรู้และเข้าใจความแตกต่างทางภาษา วัฒนธรรม ประเพณี ความคิด สังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง ฯลฯ และมีทัศนคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศ และความสามารถในการสื่อสารด้วยภาษาต่างประเทศยังทำให้เข้าถึงความรู้ที่หลากหลายได้ง่ายและกว้างขวางยิ่งขึ้น และมีวิสัยทัศน์ในการมีชีวิตที่ดีขึ้น (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) โดยกำหนดจุดมุ่งหมายการเรียนรู้ให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อ ในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิด และวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ ซึ่งประกอบด้วย 4 สาระสำคัญคือ 1) ภาษาเพื่อการสื่อสาร 2) ภาษาและวัฒนธรรม 3) ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และ 4) ภาษาความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

จากการจัดการเรียนรู้ในกลุ่มสาระวิชาภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะวิชาภาษาอังกฤษ จึงมีความสำคัญที่ผู้จัดการเรียนรู้ต้องส่งเสริมการเรียนรู้ให้ผู้เรียนสามารถฝึกฝนและพัฒนาผู้เรียนให้มีทักษะพื้นฐานทั้ง 4 ด้าน คือ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน ทักษะต่าง ๆ ดังกล่าวล้วนเป็นทักษะสำคัญที่ใช้ในการสนทนาในชีวิตประจำวัน (กรมวิชาการ, 2546)

อย่างไรก็ตาม ความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษ ถือว่ามีความสำคัญในการติดต่อสื่อสาร แลกเปลี่ยนความคิด ทัศนคติ เพื่อศึกษาเรียน หรือเพื่อการประกอบอาชีพ รวมทั้งนำมาใช้ในการติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวัน ความสามารถในการสนทนาเป็นเรื่องที่ต้องอาศัยทั้งการฟังและการพูดประกอบเข้าด้วยกัน เพื่อถ่ายทอดความคิด ความต้องการให้อีกฝ่ายหนึ่งซึ่งเป็นผู้รับฟัง

ได้รับรู้ และเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูด ในการสนทนาภาษาอังกฤษจะมีประสิทธิภาพตรงตามวัตถุประสงค์ของการสื่อสารนั้นต้องอาศัยองค์ประกอบต่าง ๆ ที่สำคัญ ไม่ว่าจะเป็นทั้งตัวผู้พูด ข้อความที่ต้องการสื่อสาร ผู้ฟัง นอกจากนี้ต้องมีความรู้เกี่ยวกับภาษาอังกฤษ ทั้งคำศัพท์ ไวยากรณ์ การออกเสียง เทคนิคและการเชื่อมโยงข้อความในการสื่อสารและความเหมาะสมของการสนทนา ภาษาอังกฤษตามสถานการณ์ต่าง ๆ ที่มีความแตกต่างกันออกไปอีกด้วย ในการเรียนการสอน ภาษาต่างประเทศผู้เรียนจึงมีความจำเป็นที่จะต้องพัฒนาระดับความสามารถในการสนทนา ภาษาอังกฤษเพื่อทำให้การเรียนภาษาอังกฤษมีประสิทธิภาพ และเป็นการเปิดโอกาสในการเลือก การศึกษาต่อในระดับสากล และเพิ่มศักยภาพในการประกอบอาชีพในอนาคต (กาญจนา ณ ศรีสุข, 2561) ดังนั้น การพัฒนาความสามารถทางภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียน ไม่ว่าจะเป็นการพัฒนาและ ส่งเสริมความสามารถในการสนทนา การสื่อสาร และความสามารถด้านอื่น ๆ ที่สำคัญทาง ภาษาอังกฤษให้ประสบความสำเร็จ คือการสร้างแรงจูงใจให้กับผู้เรียนให้ความสนใจ กระตือรือร้น และมีความพร้อมในการเรียน การเลือกกิจกรรมการเรียนการสอนจึงต้องเหมาะสมกับผู้เรียน เป็น กิจกรรมที่ง่าย ๆ ผู้เรียนได้ปฏิบัติและนำไปใช้ได้จริง

อ้างอิงผลการทดสอบโดยสถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (O-NET) ของนักเรียน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านชำมุลนาก ในรายวิชาภาษาอังกฤษ พบว่าผลการทดสอบใน ปีการศึกษา 2563 และ 2564 คือ ร้อยละ 36.84 และ 25.78 ตามลำดับ และเมื่อพิจารณาคะแนน เป็นรายสาระ พบว่า สาระที่มีคะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุดคือ สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร มีคะแนน เฉลี่ยร้อยละ 25.00 ซึ่งถือว่าเป็นสาระที่มีคะแนนผลการทดสอบต่ำที่สุด และไม่บรรลุตามค่าเป้าหมาย ตามที่โรงเรียนตั้งไว้ (โรงเรียนบ้านชำมุลนาก, 2565ก) เมื่อพิจารณารายละเอียดจากผลการทดสอบ ดังกล่าวแล้ว ผู้วิจัยได้ปฏิบัติหน้าที่รับผิดชอบสอนในรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก็พบปัญหาของนักเรียนที่สอดคล้องกับผลการทดสอบในระดับชาติ คือ ผลการเรียนรู้เกี่ยวกับ ทักษะการสนทนาและการสื่อสารในชีวิตประจำวันของนักเรียน โดยเฉพาะ การฟังและการพูด ภาษาอังกฤษ นักเรียนมีผลการเรียนเฉลี่ยในหน่วยการเรียนรู้การสนทนาภาษาอังกฤษต่ำกว่าเกณฑ์ที่ กำหนดร้อยละ 70 ประกอบพฤติกรรมของนักเรียนที่พบคือกับนักเรียนไม่กล้าที่แสดงออก ไม่กล้าพูด ไม่กล้าใช้ภาษาอังกฤษในการสนทนาในช่วงเรียนตามกิจกรรมที่ครูผู้สอนได้กำหนดไว้ ซึ่งส่งผลให้ ผู้เรียนขาดโอกาสการนำทักษะทางภาษาอังกฤษมาปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้ ผู้วิจัยจึงเล็งเห็นว่าสิ่ง สำคัญที่สุดในการเรียนรู้คือการให้ผู้เรียนเปิดใจที่จะเรียน และควรดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ ช่วยส่งเสริมความกล้าแสดงออกโดยผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ อีกทั้งการจัดการเรียนรู้ ควรเป็นกิจกรรมที่เกิดจากการปฏิบัติ (Learning by doing) ซึ่งผู้เรียนเป็นศูนย์กลางของการเรียนรู้ จะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดียิ่งขึ้น (John Dewey, 1922) จะทำให้ผู้เรียนมีความสุขกับการเรียน เรียนอย่างสนุกสนานผ่านกิจกรรมที่หลากหลายและเร้าความสนใจ ประกอบกับวิธีการจัดกิจกรรม

การเรียนรู้ที่ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาทักษะการสนทนาในชีวิตประจำวัน โดยเฉพาะมีการฝึกฝนความสามารถในการฟังและการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ

ความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษ การฝึกการฟังและพูดภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่ค่อนข้างยากสำหรับผู้เรียนวิชาภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ จึงเป็นปัญหาหนึ่งในการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของไทยในปัจจุบันที่มีการจัดการศึกษาวิชาภาษาอังกฤษตั้งแต่ระดับประถมศึกษา จนถึงมัธยมศึกษา และระดับปริญญาตรี กว่า 16 ปี แต่เกิดปัญหาคือนักเรียนไม่สามารถสนทนาภาษาอังกฤษ ตลอดจนใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือสื่อสารในชีวิตประจำวันได้ ส่วนหนึ่งอาจเป็นเพราะการสอนที่ผิดวิธีคือ การเน้นสอนโครงสร้างทางไวยากรณ์ของภาษามากกว่าการสื่อสารและสนทนาในชีวิตประจำวัน ที่ผู้เรียนใช้ภาษาอังกฤษและคำนึงถึงไวยากรณ์อยู่ตลอดเวลาที่จะใช้ผิด ออกเสียงไม่ถูกต้อง จะส่งผลให้เกิดความเขินอาย ถูกหัวเราะว่าพูดไม่ถูกตามหลักและสำเนียงไม่ตรงเจ้าของภาษา จึงอาจเป็นสาเหตุส่วนหนึ่งที่ส่งผลต่อความสามารถในการสื่อสารและการสนทนาภาษาอังกฤษที่ค่อนข้างจำกัด (Juhana, 2012) ดังนั้น ครูผู้สอนจึงต้องมีบทบาทหน้าที่สำคัญที่จะต้องจัดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพที่เพิ่มมากขึ้น ประกอบกับต้องจัดการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนมีโอกาสได้ฝึกความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษเพื่อให้เกิดการสื่อสารที่มากที่สุด โดยเฉพาะความสามารถในการสนทนาในชีวิตประจำวัน ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญที่ครูผู้สอนควรที่จะต้องเน้นในการจัดการเรียนรู้ (กรมวิชาการ, 2546)

จากการศึกษานวัตกรรมและรูปแบบการจัดการเรียนรู้จากงานวิจัยต่าง ๆ ในช่วง 5 ปี ย้อนหลัง พบว่า การสอนโดยใช้บทบาทสมมติสามารถช่วยพัฒนาความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษของผู้เรียน โดยเฉพาะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้ (มณีรัตน์ กรรณิกา, 2561 ; ญัฐชญา บุปผาชาติ, 2561 ; ปริญญาข ทองเกลี้ยง, 2562 ; ฤทัยรัตน์ ศรีพวงมาลัย, 2562 ; อัสมา ทรรศนะมีลาภ และทუნ่า เกอร์กิน, 2563 ; วิภาศิริ แจ้งแสงทอง, 2564 ; Dela Octavia Ayuningtias, Wulandari and Yana, 2019 ; Doni Sudiby, Ari Wibowo and Muhlasin, 2019 ; Fifa Lestari and Fitri Andini Sridatun, 2020) เพราะบทบาทสมมติเป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนได้ฝึกการแสดงออกทั้งด้านความรู้ ความคิด ความสามารถ ความรู้สึกตามสถานการณ์ที่ผู้สอนกำหนดเพื่อที่จะนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันของผู้เรียนได้ ได้พัฒนาความสามารถในการสนทนาในชีวิตประจำวันทั้งการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีการสอนแบบบทบาทสมมติ ทำให้ผู้เรียนมีความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น และมีผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

การแสดงบทบาทสมมติขั้นตอนในการจัดกิจกรรมที่สามารถนำไปใช้ในการจัดกิจกรรมได้ง่าย สะดวกต่อการจัดการเรียนรู้ คือ ขั้นตอนการเตรียมการ (Preparation Stage) การแสดง

(Presentation Stage) และหลังการแสดง (Post Presentation Stage) (Krish, 2001) ดังนั้น การใช้บทบาทสมมติจึงเป็นวิธีการสอนหนึ่งที่น่าสนใจ คือ ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ โดยการสวมบทบาทตามสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริง เป็นการแสดงออกถึงความคิดของตนและนำเอาการแสดงออกในด้านต่าง ๆ ตามที่สังเกตมาอภิปราย เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้การเข้าใจความรู้สึกและพฤติกรรมของตนและคนอื่น รวมถึงเข้าใจเรื่องราวที่ตนแสดง (ทิตินา แคมมณี, 2555) ดังนั้น การจัดการเรียนรู้ดังกล่าว ถือว่าเป็นกิจกรรมการเรียนการสอนอย่างหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนเข้าใจบทเรียนได้มากขึ้น โดยวิธีการแสดงจะเป็นการสมมติบทบาทและสถานการณ์ขึ้นมา เพื่อให้ผู้เรียนแสดงออกตามบทบาทที่ตนได้รับ เช่น การซื้อของ การพูดโทรศัพท์ การรับประทานอาหาร เป็นต้น ซึ่งผู้เรียนกล้าคิด กล้าแสดง และมีความมั่นใจการใช้ภาษาในการสื่อสารมากขึ้น (นิธินันท์ ชารีชุม, 2563)

จากการหลักการและแนวคิดดังกล่าว ผู้วิจัยจึงเล็งเห็นถึงความสำคัญที่จะนำเอาวิธีการจัดการเรียนรู้แบบบาทสมมติมาใช้ในการพัฒนาความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เพื่อพัฒนาการจัดการเรียนรู้แบบบาทสมมติที่มีผลต่อความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียนให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด และเปรียบเทียบความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กับเกณฑ์ที่กำหนด เพื่อนำมาสู่แนวทางในการจัดการเรียนรู้ที่ช่วยส่งเสริมความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียน รวมถึงวิธีการจัดการเรียนรู้ที่ช่วยพัฒนาประสิทธิภาพในการจัดการเรียนรู้ของครูผู้สอนและการนำไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ อันจะก่อให้เกิดประโยชน์ต่อผู้เรียนเป็นสำคัญ และคาดว่าจะส่งผลให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้น อยากเรียนรู้ อยากฝึกฝน อยากพัฒนาตนเอง ส่งเสริมให้ผู้เรียนกล้าแสดงออก เรียนรู้วิธีการแก้ปัญหาในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริง และสามารถสนทนาในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาการจัดการเรียนรู้แบบบาทสมมติที่มีผลต่อความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 70/70
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบบาทสมมติ กับเกณฑ์ร้อยละ 70

ขอบเขตของการวิจัย

1. กลุ่มเป้าหมายในการวิจัย

กลุ่มเป้าหมายในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนบ้านชำมุลนาก อำเภอกำแพงศรี จังหวัดชัยภูมิ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชัยภูมิ เขต 2 จำนวน 11 คน ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling)

2. ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น ได้แก่ การจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ

ตัวแปรตาม/ตัวแปรอิสระ ได้แก่ ความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษ

3. เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ อิงตามมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดในสาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และอ้างอิงเนื้อหาจากหนังสือเรียน Say Hello ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยเป็นเนื้อหาที่ประกอบด้วย 4 เรื่อง เรื่องละ 3 ชั่วโมง รวม 12 ชั่วโมงตามแผนการจัดการเรียนรู้ดังนี้

1. แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 Giving directions	3 ชั่วโมง
2. แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 Restaurant	3 ชั่วโมง
3. แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 At the market	3 ชั่วโมง
4. แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 Birthday Party	3 ชั่วโมง
รวม	12 ชั่วโมง

4. ระยะเวลาในการวิจัย

ระยะเวลาในการวิจัย ดำเนินการในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 ใช้เวลา 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 ชั่วโมง รวม รวมจำนวน 12 ชั่วโมง

พูน ปณ ทิโต ชีเว

นียมศัพท์เฉพาะ

1. การจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ หมายถึง การเรียนการสอนที่ผู้เรียนได้ฝึกตามสถานการณ์ที่ผู้สอนกำหนดขึ้น ซึ่งเนื้อหาจะสอดคล้องกับสถานการณ์ที่ผู้เรียนพบเจอในชีวิตประจำวัน โดยใช้เนื้อหาจากในหนังสือเรียน Say Hello ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ประกอบด้วย การบอกทิศทาง (Giving directions) การสั่งอาหารในร้าน (Restaurant) การซื้อของที่ตลาด (At the market) และงานวันเกิด (Birthday Party) โดยขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ มีดังนี้ (Krish, 2001)

1.1 ขั้นตอนที่ 1 การเตรียมการ (Preparation Stage) ขั้นนี้ผู้สอนเป็นผู้สร้างบรรยากาศในการเรียนและเตรียมความพร้อมด้านภาษาให้แก่ผู้เรียน รวมถึงการคัดเลือกบทบาทของผู้แสดงและการฝึกซ้อมก่อนการ แสดงจริง

1.2 ขั้นตอนที่ 2 การแสดง (Presentation Stage) กลุ่มผู้แสดงนำเสนอหน้าชั้นเรียนอย่างมีชีวิตชีวา ในขณะที่กลุ่มผู้ชมจะต้องจดบันทึกเกี่ยวกับการแสดง และการใช้ภาษาโดยไม่ทำให้กลุ่มผู้แสดงรู้สึกกลัวต่อคำวิจารณ์

1.3 ขั้นตอนที่ 3 หลังการแสดง (Post Presentation Stage) ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นต่อการแสดงของแต่ละกลุ่ม ตามที่ได้จดบันทึกไว้ และให้ข้อเสนอแนะรวมทั้งข้อคิดเห็นเพื่อที่ผู้สอนจะได้นำข้อมูลไปปรับปรุงในการจัดกิจกรรมการเรียนต่อไป

2. ความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถของผู้เรียนในการใช้ทักษะการฟัง และพูดภาษาอังกฤษ ในการสื่อสารได้ตอบตามบทบาทสมมติที่ได้รับมอบหมายหรือทำกิจกรรมที่ครูผู้สอนเป็นผู้กำหนดบทบาทและสถานการณ์มาให้ วัดทักษะการสนทนาโดยใช้แบบทดสอบ เรื่อง การสนทนาในชีวิตประจำวัน (Conversation) จำนวน 20 ข้อ 20 คะแนน แล้วให้ผู้เรียนนำคำตอบที่ได้มาแสดงบทบาทสมมติ แล้วดำเนินการวัดความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษด้วยแบบประเมินความสามารถการสนทนาภาษาอังกฤษ ชนิด Scoring Rubrics ที่ผู้วิจัยปรับสร้างขึ้น

3. ประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้ หมายถึง คุณภาพของการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติที่ส่งผลต่อทักษะการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตามเกณฑ์ 70/70 ดังนี้

3.1 เกณฑ์ 70 ตัวแรก หมายถึง ร้อยละคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนทั้งหมดที่ได้จากการประเมินผลคะแนนจากการทำกิจกรรมตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างและพัฒนาขึ้นในแต่ละแผน ซึ่งมีค่าร้อยละ 70 ขึ้นไป

3.2 เกณฑ์ 70 ตัวหลัง หมายถึง ร้อยละของคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนทั้งหมดที่ได้จากการทดสอบและประเมินความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษหลังเรียน มีค่าร้อยละ 70 ขึ้นไป

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัย เรื่อง การจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติที่มีต่อความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสาร ตำรา งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ทั้งในและต่างประเทศ เพื่อศึกษาและเป็นแนวทางในการพัฒนาความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียน จากการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ โดยผู้วิจัยได้รวบรวมและเรียบเรียงไว้ดังนี้

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
2. การจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ
3. ความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษ
4. แผนการจัดการเรียนรู้
5. ประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
7. กรอบแนวคิดในการวิจัย

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

กระทรวงศึกษาธิการ (2551) ได้จัดทำหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โดยมีรายละเอียดและสาระสำคัญดังต่อไปนี้

1. ทำไมต้องเรียนภาษาต่างประเทศ

ในสังคมโลกปัจจุบัน การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชนโลก และตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลก นำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่าง ๆ ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น เรียนรู้และเข้าใจความแตกต่างของภาษาและวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี การคิด สังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง

มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศ และใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารได้ รวมทั้งเข้าถึงองค์ความรู้ต่าง ๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้น และมีวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต ภาษาต่างประเทศที่เป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐาน ซึ่งกำหนดให้เรียนตลอดหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน คือ ภาษาอังกฤษ ส่วนภาษาต่างประเทศอื่น เช่น ภาษาฝรั่งเศส เยอรมัน จีน ญี่ปุ่น อาหรับ บาลี และภาษากลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน หรือภาษาอื่น ๆ ให้อยู่ในดุลยพินิจของสถานศึกษาที่จะจัดทำรายวิชาและจัดการเรียนรู้ตามความเหมาะสม

2. เรียนรู้อะไรในภาษาต่างประเทศ

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศ สื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ ประกอบด้วยสาระสำคัญ ดังนี้

1. ภาษาเพื่อการสื่อสาร การใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน แลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ตีความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอดและความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม

2. ภาษาและวัฒนธรรม การใช้ภาษาต่างประเทศตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ความสัมพันธ์ ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับวัฒนธรรมไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม

3. ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น การใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

4. ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก การใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ชุมชน และสังคมโลก เป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ ประกอบอาชีพและแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

3. คุณภาพผู้เรียน

3.1 จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

3.1.1 ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้องที่ฟัง อ่านออกเสียง คำ ประโยคง่าย ๆ ถูกต้อง ตอบคำถามจากการฟังเรื่องง่าย ๆ ได้

3.1.2 พูดโต้ตอบด้วยคำสั้น ๆ ง่าย ๆ ใช้คำสั่งและคำขอร้องง่าย ๆ บอกความต้องการ พูดขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเพื่อนบอกความรู้สึกของตนเองเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ใกล้ตัวหรือกิจกรรมต่าง ๆ ตามแบบที่ฟัง

3.1.3 พูดให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องใกล้ตัว จัดหมวดหมู่คำตามประเภทของบุคคล สัตว์และสิ่งของตามที่ฟังหรืออ่าน

3.1.4 พูดและแสดงท่าทางประกอบ ตามมารยาทสังคม/วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา บอกชื่อและคำศัพท์ง่าย ๆ เกี่ยวกับเทศกาลต่าง ๆ เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมที่เหมาะสมกับวัย

3.1.5 บอกความแตกต่างของเสียงตัวอักษร คำ กลุ่มคำ และประโยคง่าย ๆ ของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย

3.1.6 บอกคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

3.1.7 ฟัง/พูดในสถานการณ์ง่าย ๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน

3.1.8 ใช้ภาษาต่างประเทศ เพื่อรวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องใกล้ตัว

3.1.9 มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ สื่อสารในเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อมใกล้ตัว อาหาร เครื่องดื่ม และเวลาว่างและนันทนาการ ภายในวงคำศัพท์ประมาณ 300-450 คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรม)

3.1.10 ใช้ประโยคคำเดียว (One Word Sentence) ประโยคเดียว (Simple Sentence) ในการสนทนาได้ตอบตามสถานการณ์ในชีวิตประจำวัน

3.2 จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

3.2.1 ปฏิบัติตามคำขอร้อง คำแนะนำ คำชี้แจง และคำอธิบายที่ฟังและอ่าน อ่านออกเสียงข้อความ ข่าว โฆษณา นิทาน และบทร้อยกรองสั้น ๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน ระบุ/เขียนสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่าง ๆ สัมพันธ์กับประโยคและข้อความที่ฟังหรืออ่าน เลือกร/ระบุหัวข้อเรื่อง ใจความสำคัญ รายละเอียดสนับสนุน และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ พร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบ

3.3.2 สนทนาและเขียนได้ตอบข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว สถานการณ์ ข่าว เรื่องที่อยู่ในความสนใจของสังคมและสื่ออย่างต่อเนื่องและเหมาะสม ใช้คำขอร้อง คำชี้แจง และคำอธิบาย ให้คำแนะนำอย่างเหมาะสม พูดและเขียนแสดงความต้องการ เสนอและให้ความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือ พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูล บรรยาย อธิบาย เปรียบเทียบ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังหรืออ่านอย่างเหมาะสม พูดและเขียนบรรยายความรู้สึกและความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ กิจกรรม ประสบการณ์ และข่าว/เหตุการณ์ พร้อมทั้งให้เหตุผลประกอบอย่างเหมาะสม

3.3.3 พูดและเขียนบรรยายเกี่ยวกับตนเอง ประสบการณ์ ข่าว/เหตุการณ์/เรื่อง/ประเด็นต่างๆ ที่อยู่ในความสนใจของสังคม พูดและเขียนสรุปใจความสำคัญ/แก่นสาระ หัวข้อ

เรื่องที่ได้จากการวิเคราะห์เรื่อง/ข่าว/เหตุการณ์/สถานการณ์ที่อยู่ในความสนใจ พูดและเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรม ประสบการณ์ และเหตุการณ์ พร้อมให้เหตุผลประกอบ

3.3.4 เลือกใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางเหมาะกับบุคคลและโอกาส ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา อธิบายเกี่ยวกับชีวิตความเป็นอยู่ ขนบธรรมเนียม และประเพณีของเจ้าของภาษา เข้าร่วม/จัดกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมตามความสนใจ

3.3.5 เปรียบเทียบ และอธิบายความเหมือนและความแตกต่างระหว่างการออกเสียงประโยคชนิดต่าง ๆ และการลำดับคำตามโครงสร้างประโยคของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย เปรียบเทียบและ อธิบายความเหมือนและความแตกต่างระหว่างชีวิตความเป็นอยู่และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับของไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม

3.3.6 ค้นคว้า รวบรวม และสรุปข้อมูล/ข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้จากแหล่งการเรียนรู้ และนำเสนอด้วยการพูดและการเขียน

3.3.7 ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง/สถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน สถานศึกษา ชุมชน และสังคม

3.3.8 ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้น/ค้นคว้า รวบรวม และสรุปความรู้/ข้อมูลต่าง ๆ จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ ในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ เผยแพร่/ประชาสัมพันธ์ข้อมูล ข่าวสารของโรงเรียน ชุมชน และท้องถิ่น เป็นภาษาต่างประเทศ

3.3.9 มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ (เน้นการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน) สื่อสารตามหัวข้อเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อ-ขาย ลมฟ้าอากาศ การศึกษาและอาชีพ การเดินทางท่องเที่ยว การบริการ สถานที่ ภาษา และวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ภายในวงคำศัพท์ประมาณ 2,100-2,250 คำ (คำศัพท์ที่เป็นนามธรรมมากขึ้น)

3.3.10 ใช้ประโยคผสมและประโยคซับซ้อน (Complex Sentences) สื่อความหมายตามบริบทต่าง ๆ ในการสนทนาทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ

4. สาระและมาตรฐานการเรียนรู้

4.1 สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

4.2 สารที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้เหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

4.3 สารที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

4.4 สารที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อการประกอบอาชีพและการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

5. ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด และสาระการเรียนรู้แกนกลางในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีรายละเอียดดังนี้

ตาราง 1 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล	
1. ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง และคำแนะนำที่ฟังและอ่าน	- คำสั่ง เช่น Look at the.../here/over there./ Say it again./Read and draw./Put a/an...in/on/under a/an.../ Don't go over there. etc.

ตาราง 1 (ต่อ)

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
1. ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง และ คำแนะนำที่ฟังและอ่าน (ต่อ)	<ul style="list-style-type: none"> - คำขอร้อง เช่น Please look up the meaning in a dictionary. Look up the meaning in a dictionary, please. Can/Could you help me, please? etc. - คำแนะนำ เช่น You should read every day. Think before you speak. - คำศัพท์ที่ใช้ในการเล่นเกมน Start./ My turn./ Your turn./ Roll the dice./ Count the number./ Finish.
2. อ่านออกเสียงข้อความ นิทานและบทกลอนสั้น ๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน	<p>ข้อความ นิทาน และบทกลอนการใช้พจนานุกรม หลักการอ่านออกเสียง เช่น</p> <ul style="list-style-type: none"> - การออกเสียงพยัญชนะต้นคำและพยัญชนะท้ายคำ - การออกเสียงเน้นหนัก-เบา ในคำและกลุ่มคำ - การออกเสียงตามระดับเสียงสูง-ต่ำ <p>ในประโยค</p> <ul style="list-style-type: none"> - การออกเสียงเชื่อมโยง (linking sound) <p>ในข้อความ</p> <ul style="list-style-type: none"> - การออกเสียงบทกลอนตามจังหวะ
3. เลือก/ระบุประโยค หรือข้อความสั้น ๆ ตรงตามภาพ สัญลักษณ์ หรือ เครื่องหมายที่อ่าน	<p>ประโยค หรือข้อความ สัญลักษณ์ เครื่องหมาย และความหมายเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อ-ขายและลมฟ้าอากาศ และเป็นวงคำศัพท์สะสม</p> <p>ประมาณ 1,050 – 1,200 คำ</p>

ตาราง 1 (ต่อ)

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
4. บอกใจความสำคัญและตอบคำถามจากการฟังและอ่านบทสนทนา นิทานง่าย ๆ และเรื่องเล่า	<p>ประโยค บทสนทนา นิทาน หรือเรื่องเล่า คำถามเกี่ยวกับใจความสำคัญของเรื่อง เช่น ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร ทำไม</p> <p>- Yes/No Question เช่น Is/Are/Can...? Yes,...is/are/can./No,...isn't/aren't/can't. Do/Does/Can/Is/Are...? Yes/No... etc.</p> <p>- Wh-Question เช่น Who is/are...? He/She is.../They are...What...?/Where...? It is.../ They are...What...doing? ...is/am/are... etc.</p> <p>- Or-Question เช่น Is this/it a/an...or a/an...? It is a/an...Is/Are/Was/Were/Did...or...? etc.</p>
มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ	
1. พูด/เขียนโต้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล	<p>บทสนทนาที่ใช้ในการทักทาย กล่าวลา ขอขอบคุณ ขอโทษ ชมเชย การพูดแทรกอย่างสุภาพ ประโยค/ข้อความที่ใช้แนะนำตนเอง เพื่อน และบุคคลใกล้ชิด และสำนวนการตอบรับ เช่น</p> <p>Hi/ Hello/ Good morning/ Good afternoon/ Good evening/ I am sorry. /How are you?/ I'm fine./ Very well./ Thank you. And you?/ Hello. I am... Hello,...I am... This is my sister. Her name is... Hello,.../ Nice to see you. Nice to see you, too./ Goodbye./ Bye./ See you soon/later./ Great!/ Good./ Very good. Thank you./ Thank you very much./</p>

ตาราง 1 (ต่อ)

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
2. ใช้คำสั่ง คำขอร้อง และให้คำแนะนำ	คำสั่ง คำขอร้อง และคำแนะนำที่มี 2-3 ขั้นตอน
3. พูด/เขียนแสดงความต้องการ ขอความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธ การให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์ ง่าย ๆ	คำศัพท์ สำนวน และประโยคที่ใช้บอกความต้องการ ขอความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความ ช่วยเหลือ เช่น Please.../ May...?/ I need.../ Help me!/ Can/Could...?/ Yes,.../No,... etc.
4. พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูล เกี่ยวกับตนเอง เพื่อน ครอบครัว และ เรื่องใกล้ตัว	คำศัพท์ สำนวน และประโยคที่ใช้ขอและให้ข้อมูล เกี่ยวกับตนเอง เพื่อน ครอบครัว และเรื่องใกล้ตัว เช่น What do you do? I'm a/an... What is she/he? ...is a/an (อาชีพ) How old/tall...? I am... Is/Are/Can...or...? ...is/are/can... Is/Are...going to...or...? ...is/are going to... etc.
5. พูด/เขียนแสดงความรู้สึกของตนเอง เกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว กิจกรรม ต่าง ๆ พร้อมทั้งให้เหตุผลสั้น ๆ ประกอบ	คำและประโยคที่ใช้แสดงความรู้สึก และการให้เหตุผล ประกอบ เช่น ชอบ/ไม่ชอบ ดีใจ เสียใจ มีความสุข เศร้า หิว รสชาติ สวย น่าเกลียด เสียงดัง ดีไม่ดี เช่น I'm.../He/She/It is.../You/We/They are.../You/We/They like.../He/She likes...because.../You/We/They love/He/She loves because... I/You/We/They don't like/love/feel...because...He/She doesn't like/love/feel...because... I/You/We/They feel...because... etc.

ตาราง 1 (ต่อ)

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน	
1. พูด/เขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน และสิ่งแวดล้อมใกล้ตัว	ประโยคและข้อความที่ใช้ในการให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง กิจกรรมประจำวัน เพื่อน สิ่งแวดล้อมใกล้ตัว เช่น ข้อมูลส่วนบุคคล เรียกสิ่งต่าง ๆ จำนวน 1-1,000 ลำดับที่ วัน เดือน ปี ฤดูกาล เวลา กิจกรรมที่ทำ สี ขนาด รูปทรง ที่อยู่ของสิ่งต่าง ๆ ทิศทางง่าย ๆ สภาพดินฟ้าอากาศ อารมณ์ ความรู้สึก เครื่องหมายวรรคตอน
2. เขียนภาพ แผนผัง แผนภูมิ และตารางแสดงข้อมูลต่าง ๆ ที่ฟังหรืออ่าน	คำ กลุ่มคำ และประโยคที่มีความหมายสัมพันธ์กับภาพ แผนผัง แผนภูมิ และตาราง
3. พูด/เขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว	ประโยคที่ใช้ในการแสดงความคิดเห็น
มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้ อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ	
1. ใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง และกิริยาท่าทาง อย่างสุภาพเหมาะสม ตามมารยาทสังคม และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา	การใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง และกิริยาท่าทาง ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา เช่น การ ขอบคุณ ขอโทษ การใช้สีหน้าท่าทางประกอบการพูด ขณะแนะนำตนเอง การสัมผัสมือ การโบกมือ การแสดงความรู้สึกชอบ/ไม่ชอบ การกล่าวอวยพร การแสดงอาการตอบรับหรือปฏิเสธ
2. ให้ข้อมูลเกี่ยวกับเทศกาล/วันสำคัญ/งานฉลอง/ชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา	ข้อมูลและความสำคัญของเทศกาล/วันสำคัญ/งานฉลองและชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา เช่น วันคริสต์มาส วันขึ้นปีใหม่ วันวาเลนไทน์ เครื่องแต่งกายตามฤดูกาล อาหาร เครื่องดื่ม

ตาราง 1 (ต่อ)

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
3. เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมตามความสนใจ	กิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรม เช่น การเล่นเกม การร้องเพลง การเล่านิทาน บทบาทสมมุติ วันขอบคุณพระเจ้า วันคริสต์มาส วันขึ้นปีใหม่ วันวาเลนไทน์
มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม	
1. บอกความเหมือน/ความแตกต่างระหว่างการออกเสียงประโยคชนิดต่าง ๆ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการลำดับคำตามโครงสร้างประโยคของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย	ความเหมือน/ความแตกต่างระหว่างการออกเสียงประโยคชนิดต่าง ๆ ของเจ้าของภาษากับของไทย การใช้เครื่องหมายวรรคตอนและการลำดับคำตามโครงสร้างประโยคของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย
2. เปรียบเทียบความเหมือน/ความแตกต่างระหว่างเทศกาล งานฉลองและประเพณีของเจ้าของภาษากับของไทย	การเปรียบเทียบความเหมือน/ความแตกต่างระหว่างเทศกาล งานฉลอง และประเพณีของเจ้าของภาษากับของไทย
มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน	
1. ค้นคว้า รวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นจากแหล่งเรียนรู้ และนำเสนอด้วยการพูด/การเขียน	การค้นคว้า การรวบรวม และการนำเสนอคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น
มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม	
1. ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและสถานศึกษา	การใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและสถานศึกษา
มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ และแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก	
1. ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้นและรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ	การใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้นและการรวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องใกล้ตัว จากสื่อ-แหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ

6. คำอธิบายรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

โรงเรียนบ้านชำมุลนาก (2565ข) อำเภอแก้งคร้อ จังหวัดชัยภูมิ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชัยภูมิ เขต 2 ได้กำหนดคำอธิบายรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตามมาตรฐานและตัวชี้วัดของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 โดยมีรายละเอียดดังนี้

เข้าใจคำสั่ง คำขอร้อง ภาษาท่าทาง คำแนะนำในสถานศึกษา และสังคมรอบตัว อ่านออกเสียงคำกลุ่มคำและประโยคง่าย ๆ ตามหลักการอ่านออกเสียง เข้าใจประโยคข้อความสั้น ๆ บทสนทนา เรื่องสั้น ๆ เรื่องเล่า และนิทาน ใช้ภาษาง่าย ๆ เพื่อสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล แสดงความต้องการของตน เสนอความช่วยเหลือแก่ผู้อื่น แลกเปลี่ยนความคิดเห็น แสดงความรู้สึก และบอกเหตุผล ขอและให้ข้อมูล อธิบายเกี่ยวกับบุคคล และสิ่งต่าง ๆ ที่พบเห็นในชีวิตประจำวัน ตนเอง สิ่งแวดล้อม สังคมใกล้ตัว ครอบครัวโรงเรียน อาหาร เครื่องดื่ม เวลาว่าง นันทนาการ การซื้อขาย ลมฟ้าอากาศ นำเสนอความคิดรวบยอด ความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ที่ใกล้ตัวได้อย่างมีวิจารณญาณ นำเสนอบทเพลง บทกวี ตามความสนใจด้วยความสนุกสนาน เข้าในรูปแบบ พฤติกรรม และการใช้ถ้อยคำ สำนวนในการติดต่อปฏิสัมพันธ์ตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา รู้จักขนบธรรมเนียม ประเพณี เทศกาล งานฉลองในวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา เข้าใจความแตกต่างระหว่างภาษาอังกฤษกับภาษาไทยในเรื่อง เสียง สระ พยัญชนะ คำ วลี ประโยค และข้อความง่าย ๆ เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับของไทย ที่มีอิทธิพลต่อการใช้ภาษา เห็นประโยชน์ของการรู้ภาษาอังกฤษในการแสวงหาความรู้ ความบันเทิง และการเข้าสู่สังคม สนใจเข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรม เข้าใจและถ่ายทอดเนื้อหาสาระภาษาอังกฤษง่าย ๆ ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ๆ ใช้ภาษาเพื่อสื่อสารตามสถานการณ์ต่าง ๆ กับบุคคลภายในสถานศึกษา อาชีพต่าง ๆ ในสถานการณ์จำลอง และการปฏิบัติงานร่วมกับผู้อื่นอย่างมีความสุข สามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสืบค้น รวบรวมข้อมูล และนำเสนอข้อมูลจากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ มีความซื่อสัตย์สุจริต มีวินัย ใฝ่เรียนรู้ มุ่งมั่นในการทำงาน และมีจิตสาธารณะ

จากการศึกษารายละเอียดต่าง ๆ ของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ผู้วิจัยสรุปได้ว่า กลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ มุ่งหวังให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจในการนำทักษะทางภาษาไปใช้ในชีวิตประจำวันและมีความคาดหวังว่าผู้เรียนจะสามารถนำความคิดรวบยอดมาใช้ถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้ มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมที่หลากหลายของประชาคมโลก และผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อต่างประเทศ

สำหรับมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดที่ผู้วิจัยนำไปใช้สร้างสร้างและพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติที่ส่งผลต่อความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผู้วิจัยได้พิจารณาคัดเลือก มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษา ในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ โดยนำมาใช้ในการสร้างและพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ใน 4 เรื่อง ประกอบด้วย Giving directions Restaurant At the market และ Birthday Party รวมทั้งสิ้น 12 ชั่วโมง

การจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ

1. ความหมายของการจัดการเรียนรู้

Good (1973) กล่าวถึงความหมายของการจัดการเรียนรู่ว่า การจัดการเรียนรู้ คือ การกระทำอันเป็นการอบรมสั่งสอนผู้เรียนในสถาบันการศึกษา

สุนน ออมรวีวัฒน์ (2533) กล่าวถึงความหมายของการจัดการเรียนรู้ไว้ว่า การจัดการเรียนรู้คือสถานการณ์อย่างหนึ่งที่มีสิ่งต่อไปนี้เกิดขึ้น ได้แก่ 1) มีความสัมพันธ์และมีปฏิสัมพันธ์เกิดขึ้นระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน ผู้เรียนกับผู้เรียน ผู้เรียนกับสิ่งแวดล้อม และผู้สอนกับผู้เรียนกับสิ่งแวดล้อม 2) ความสัมพันธ์และมีปฏิสัมพันธ์นั้นก่อให้เกิดการเรียนรู้และประสบการณ์ใหม่ 3) ผู้เรียนสามารถนำประสบการณ์ใหม่นั้นไปใช้ได้

ทิตินา แคมมณี (2552) กล่าวถึงความหมายของการจัดการเรียนรู้ไว้ว่า เป็นการถ่ายทอดความรู้ ทักษะ และเจตคติต่าง ๆ โดยมีการเตรียมการ มีการวางแผนตามหลักวิชา มีขั้นตอนหรือกระบวนการสอนที่เป็นแบบแผนชัดเจน มีกิจกรรมการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมนั้นทั้งทางร่างกาย สติปัญญา สังคม และอารมณ์โดยจัดให้เหมาะสมกับเนื้อหา ผู้เรียน สถานการณ์ และวัตถุประสงค์

มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ (2553) กล่าวถึงความหมายของการจัดการเรียนรู้ไว้ว่า เป็นกระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนเพื่อที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ของผู้สอน

กัญญา เพชรภรณ์ (2566) กล่าวถึงความหมายของการจัดการเรียนรู้ไว้ว่า หมายถึงกระบวนการที่ผู้สอนจัดสถานการณ์ สภาพการณ์ หรือกิจกรรมการเรียนรู้ต่าง ๆ โดยผ่านการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนเพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่ได้วางไว้ และสามารถนำประสบการณ์การเรียนรู้ไปใช้ได้

จากการศึกษาความหมายของการจัดการเรียนรู้ ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้คือกระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนเพื่อที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ของผู้สอน

2. ความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ

Shaftel and Shaftel (1967) กล่าวถึงความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติไว้ว่า วิธีการที่ผู้เรียนจะได้เรียนรู้สถานการณ์ในชีวิตจริง และเป็นแนวทางที่จะช่วยให้บุคคลดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข การแสดงบทบาทสมมติจะแฝงไว้ด้วยมวลประสบการณ์และกลวิธีแก้ปัญหาหลาย ๆ ด้าน

Ments (1986) กล่าวถึงความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติไว้ว่า บทบาทสมมติคือการให้ผู้เรียนจินตนาการว่าตนเป็นบุคคลในสถานการณ์สมมติ จากนั้นให้ผู้เรียนแสดงบทบาทที่คิดว่าบุคคลที่อยู่ในสถานการณ์นั้นรู้สึก

Ladousse (1987) กล่าวถึงความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติไว้ว่า เป็นกิจกรรมทางการสื่อสารที่ผู้เรียนได้แสดงบทบาทเป็นคนอื่นตามสถานการณ์ที่กำหนดขึ้นมาและเป็นกิจกรรมที่ไม่ซับซ้อนสามารถปรับเปลี่ยนบทบาทได้ ผู้เรียนจะได้รับประสบการณ์ผ่านการสวมบทบาทเป็นบุคคลอื่นที่สามารถพบเจอได้ในชีวิตประจำวัน การนำกิจกรรมบทบาทสมมติมาใช้ในการเรียนการสอนโดยจัดเตรียมบทบาทในบัตรบทบาทภายใต้สถานการณ์ที่มีความหลากหลายและจากง่ายไปยาก

Skehan (1998) กล่าวถึงความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติไว้ว่า เป็นกิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ภาษา โดยผู้เรียนต้องทำกิจกรรมอย่างมีความหมาย และผลลัพธ์ของกิจกรรมจะเป็นสิ่งประเมินความสามารถในการใช้ภาษาซึ่งเป็นภาษาที่เกิดขึ้นจริงในสังคม

ฉันท ชาติทอง (2550) กล่าวถึงความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติไว้ว่า การให้ผู้เรียนแสดงบทบาทหรือสถานการณ์ ประเด็นหรือปัญหาที่สมมติหรือจำลองขึ้น

สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (2551) กล่าวถึงความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติไว้ว่า กระบวนการเรียนการสอนที่ผู้สอนได้กำหนดหัวข้อหรือสถานการณ์ขึ้นมาให้คล้ายกับเหตุการณ์ที่เป็นจริง แล้วให้ผู้เรียนแสดงบทบาทตามหัวข้อหรือสถานการณ์นั้นตามความคิดและประสบการณ์ของผู้เรียนที่คิดว่าควรจะเป็น หลังการแสดงบทบาทสมมติต้องอภิปรายเกี่ยวกับการแสดงทั้งด้านความรู้ และพฤติกรรมของผู้แสดงเพื่อการเรียนรู้จะได้ตามวัตถุประสงค์ที่ผู้สอนตั้งไว้

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2553) กล่าวถึงความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติไว้ว่า กระบวนการเรียนรู้ที่ผู้สอนใช้เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ โดยให้ผู้เรียนสวมบทบาทในสถานการณ์ที่มีความใกล้เคียงกับความจริง แล้วแสดงตามความคิดของ

ตน และนำเอาการแสดงออกของผู้แสดงที่สังเกตพบมาเป็นข้อมูลในการอภิปราย เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ คือช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้คนอื่น เข้าใจใน ความรู้สึกและพฤติกรรมทั้งของตนเองและผู้อื่น และเกิดความเข้าใจในเรื่องต่างๆ เกี่ยวกับบทบาทสมมติที่ตนแสดง

ทิตนา แคมมณี (2554) กล่าวถึงความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติไว้ว่า บทบาทสมมติหมายถึงขั้นตอนที่ผู้สอนใช้ในการช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ โดยให้ผู้เรียนสวมบทบาทในสถานการณ์ที่มีความใกล้เคียงกับความเป็นจริง และแสดงออกตามความคิดของตน และนำเอาความรู้ ความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรมของผู้แสดงที่แสดงออกมาสังเกต แล้วนำมาเป็นข้อมูลในการอภิปราย เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์

สุนทร สินธพานนท์ และคณะ (2554) กล่าวถึงความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติไว้ว่า เป็นวิธีการอย่างหนึ่งที่ใช้ในการสอนโดยสร้างสถานการณ์สมมติขึ้นให้สอดคล้องกับบทเรียนเพื่อให้ผู้เรียนได้แสดงออกเป็นบุคคลต่าง ๆ ตามหัวข้อที่กำหนด แสดงออกถึงพฤติกรรมบุคคลที่ผู้เรียนได้รับบทบาท เป็นการฝึกให้ผู้เรียนได้ทดลอง และเรียนรู้ในการปรับพฤติกรรมของตนในสภาวะต่าง ๆ และหาทางแก้ไขปัญหาตัดสินใจอย่างมีประสิทธิภาพ ทำให้เข้าใจถึงการกระทำความรู้สึก เหตุผลของบุคคลที่สวมบทบาทดังกล่าวในชีวิตจริง

ตรรกพร สุขเกษม (2555) กล่าวถึงความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติไว้ว่า หมายถึง การแสดงบทบาทสมมติเป็นสถานการณ์ของการแสดงโดยไม่มีการเตรียมตัว เน้นความสำคัญที่บุคคลและบทบาท ผู้เรียนสวมบทบาทคนใดคนหนึ่งและแสดงหรือปฏิบัติบทบาทหน้าที่ของผู้ที่เขาเป็นในสถานการณ์ที่กำหนดขึ้น

ภาควิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม (2562) กล่าวถึงความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติไว้ว่า หมายถึง กระบวนการที่ผู้สอนใช้ในการช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด โดยการให้ผู้เรียนสวมบทบาทในสถานการณ์ซึ่งมีความใกล้เคียงกับความเป็นจริง และแสดงออกตามความรู้สึกนึกคิดของตน และนำเอาการแสดงของผู้แสดง ทั้งทางด้านความรู้ ความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมที่สังเกตพบ มาเป็นข้อมูลในการอภิปราย เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ การให้ผู้เรียนแสดงบทบาทสมมติ ก็เพื่อวัตถุประสงค์ที่จะใช้บทบาทเป็นเครื่องมือในการดึงความรู้สึกนึกคิด การรับรู้ เจตคติ หรือคตินต่าง ๆ ที่ซ่อนอยู่ในส่วนลึกของผู้แสดงออกมาเป็นข้อมูลในการเรียนรู้

จากการศึกษาความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่า กิจกรรมบทบาทสมมติ หมายถึงกิจกรรมการเรียนการสอนที่ผู้สอนกำหนดสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริงที่ผู้เรียนอาจจะพบเจอขึ้นมา โดยให้ผู้เรียนเป็นผู้แสดงบทบาทสมมตินั้น ๆ เพื่อเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ภาษาและท่าทาง ผู้เรียนได้แสดงออก ทางด้านความรู้

ความคิด ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนมีความมั่นใจ กล้าแสดงออกมากขึ้น และให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่ผู้สอนตั้งไว้

3. หลักการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ

เยาวเรศ อุทุมทอง (2562) กล่าวถึงหลักการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติไว้ว่า การจัดการเรียนการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และพัฒนาตนเองนั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้สอนต้องมีความละเอียดในการวางแผนและเตรียมการอย่างรอบคอบโดยการเตรียมการนั้น ผู้สอนจะต้องคำนึงถึงสิ่งสำคัญดังต่อไปนี้

1. ให้ผู้เรียนทุกคนมีส่วนร่วมตามความเหมาะสมกับความสามารถ เพื่อพัฒนาความเชื่อมั่นและความภาคภูมิใจในตนเอง
 2. ให้ผู้เรียนทุกคนได้ทราบชื่อตัวละครอย่างชัดเจนโดยครูอาจเป็นผู้เล่าเรื่องหรือให้ผู้เรียนอ่านเรื่องก่อน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความเหมาะสมของวัย
 3. ให้ผู้เรียนอาสาสมัครเล่นและแสดงความคิดในการเลือกตัวแสดงด้วยตนเอง ซึ่งครูควรยึดหลักประชาธิปไตยในการเลือกตัวแสดง เพื่อเป็นการฝึกผู้เรียน
 4. ร่วมกับผู้เรียนในการวางแผน เช่น การแบ่งฉาก องค์ประกอบของฉาก จัดฉากแบบง่าย ๆ เพื่อเสริมการเรียนรู้เท่านั้น อาจใช้ของที่มีอยู่สมมติเป็นฉากได้
 5. จัดบรรยากาศและสถานที่ให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกปลอดภัย ไม่เครียด ไม่กังวล สามารถแสดงออกได้อย่างเสรี ภายใต้เงื่อนไขที่ตกลงร่วมกัน
 6. ผู้สอนต้องไม่สอดแทรก หรือมองจ้องตาขณะแสดง
 7. ฝึกมารยาทในการแสดงที่เน้นความเป็นหมู่คณะให้แก่ผู้เรียน คือไม่ยกตนเองหรือดึงความสนใจของผู้ดูไว้ที่ตนเองคนเดียวตลอดเวลา
 8. ผู้เรียนควรมีโอกาสในการสลับสับเปลี่ยนบทบาทและได้แสดงทุกคน
 9. เน้นการวิจารณ์อย่างสร้างสรรค์ เพื่อการพัฒนาและสาระความรู้ที่ได้จากการแสดงมีข้ออภิปรายหรือวิจารณ์เพื่อจับผิด หรือติเพียงอย่างเดียวในช่วงการอภิปรายหลังการแสดง
- จากการศึกษาหลักการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่า หลักสำคัญในการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติซึ่งครูผู้สอนมีบทบาทสำคัญที่จะต้องมีการวางแผนอย่างละเอียดรอบคอบ และดำเนินการจัดหรือสร้างบรรยากาศให้มีความเหมาะสมกับช่วงวัยของผู้เรียน ตลอดจนส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการวางแผนการดำเนินการและมีบทบาทส่วนร่วมทุกคน

4. องค์ประกอบการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ

Paulston (1979) กล่าวถึงองค์ประกอบการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติไว้ว่า กิจกรรมบทบาทสมมติ มีองค์ประกอบที่สำคัญ 4 ประการ ได้แก่

1. สถานการณ์ (Setting) หมายถึง หัวข้อเรื่องสนทนา ผู้สอนจะต้องอธิบาย สถานการณ์และงานที่ผู้เรียนจะต้องทำให้เสร็จ งานที่ทำจะมีความยากง่ายตามระดับของผู้เรียน ในการอธิบายสามารถให้ข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับวัฒนธรรมหรือธรรมเนียมปฏิบัติด้วย

2. บทบาท (Role) หมายถึง บทบาทที่ผู้เรียนแสดงตามที่กำหนด ผู้เรียนจะต้องมีความเข้าใจในบทบาทที่ผู้เรียนได้รับ บทบาทไม่ควรมาจนเกินไป เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้แสดงพัฒนา บุคลิกภาพตามพฤติกรรมที่ผ่านมา

3. ส่วนที่เป็นประโยชน์สำหรับการแสดงบทบาทสมมติ (Useful Expression) หมายถึง ส่วน วลี คำศัพท์ เฉพาะ และรูปแบบของภาษา

4. ความรู้พื้นฐานในเนื้อหาของสถานการณ์ (Background Knowledge) หมายถึง ความรู้ทั่วไปที่ผู้เรียนต้องมีเกี่ยวกับสถานการณ์ในการแสดง เช่น การแสดงบทบาทสมมติ ในการแนะนำตัวเอง แนะนำผู้อื่น ผู้สอนจะต้องให้ความรู้พื้นฐานแก่ผู้เรียนโดยเตรียมเอกสารให้อ่าน หรือให้ดูคลิปวิดีโอ

สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (2546) กล่าวถึงองค์ประกอบการจัดการเรียนรู้แบบ บทบาทสมมติไว้ว่า องค์ประกอบสำคัญในการจัดการเรียนรู้โดยใช้แสดงบทบาทสมมติ ได้แก่

1. การกำหนดสถานการณ์สมมติ หัวข้อเรื่องหรือปัญหา
2. การกำหนดบทบาทสมมติที่ต้องการพร้อมรายละเอียด
3. การแสดงบทบาทสมมติ
4. กติกาควบคุมการแสดงบทบาทสมมติ
5. การอภิปรายที่เกี่ยวกับความรู้ ความรู้สึกและพฤติกรรมการแสดงบทบาทสมมติ
6. การสรุปผลการเรียนรู้

ชนันท์ ธาดุดทอง (2550) กล่าวถึงองค์ประกอบการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติไว้ว่า องค์ประกอบของการสอนโดยใช้การแสดงแบบบทบาทสมมติมีองค์ประกอบดังนี้

1. หัวข้อเรื่อง ปัญหา สถานการณ์
2. บทบาทสมมติ พร้อมรายละเอียด
3. การแสดงและสถานที่
4. กติกาการแสดง
5. การอภิปราย แสดงความรู้สึก ความคิดเห็น
6. การสรุปผลการเรียน

ทิศนา แคมมณี (2562) กล่าวถึง กล่าวถึงองค์ประกอบการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติไว้ว่า องค์ประกอบสำคัญของการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติมีดังนี้

1. มีผู้สอนและผู้เรียน
2. มีสถานการณ์สมมติและบทบาทสมมติ
3. มีการแสดงบทบาทสมมติ
4. มีการอภิปรายเกี่ยวกับความรู้ ความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมที่ แสดงออกของผู้แสดง และสรุปการเรียนรู้ที่ได้รับ
5. มีผลการเรียนรู้ของผู้เรียน

ภาควิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม (2562) กล่าวถึง องค์ประกอบการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติไว้ว่า ประกอบด้วย 1) สถานการณ์สมมติและบทบาทสมมติ 2) มีการแสดงบทบาทสมมติ และ 3) มีการอภิปรายเกี่ยวกับความรู้ ความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมที่แสดงออกของผู้แสดงและสรุปการเรียนรู้ที่ได้รับ

จากการศึกษาองค์ประกอบการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่า องค์ประกอบของการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ มีองค์ประกอบที่สำคัญคือ มีผู้สอน ผู้เรียน สถานการณ์ และการอภิปรายผลการแสดงบทบาทสมมติ

5. ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ

Livingstone (1985) กล่าวถึงขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติไว้ว่า ขั้นตอนของกิจกรรมบทบาทสมมติมี 5 ขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ขั้นเตรียมการของครู ในขั้นตอนนี้ ครูจะเลือกเนื้อหาการสอนที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการเรียนและเหมาะสมกับระดับความสามารถของนักเรียน นอกจากนี้ครูจะต้องเตรียมอุปกรณ์และสื่อการสอนให้พร้อมด้วย
2. ขั้นเตรียมความพร้อมในห้องเรียน ครูจัดเตรียมความพร้อมในด้านคำศัพท์ โครงสร้างไวยากรณ์ เพื่อให้นักเรียนได้เข้าใจในหน้าที่ทางภาษาและสถานการณ์แสดง
3. ขั้นแสดงกิจกรรมบทบาทสมมติ นักเรียนออกมาแสดงตามบทบาทที่ได้เตรียมไว้อย่างเป็นธรรมชาติ จะต้องเตรียมการและจัดฉากการแสดงให้พร้อม
4. ขั้นติดตามผล ในขั้นนี้ครูจะแก้ไขข้อบกพร่องที่เกิดขึ้นจากการแสดงไม่ว่าจะเป็นด้านการใช้คำศัพท์ โครงสร้างไวยากรณ์ หรือการแสดงออกของนักเรียนก็ตาม
5. ขั้นขยายผล หลังจากที่นักเรียนได้เรียนเนื้อหาและแสดงกิจกรรมบทบาทสมมติไปแล้วครูสามารถขยายผลกิจกรรมการเรียนออกไปอีกได้ เช่น ให้แบบฝึกหัดเพิ่มเติม สอนเนื้อหาการเรียนที่เกี่ยวข้องหรือให้นักเรียนศึกษาตัวอย่างสถานการณ์ที่ต่อเนื่อง เป็นต้น

Krish (2001) กล่าวถึงขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติไว้ว่า ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติไว้ 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นตอนที่ 1 การเตรียมการ (Preparation Stage) ขั้นนี้ผู้สอนเป็นผู้สร้างบรรยากาศในการเรียนและเตรียมความพร้อมด้านภาษาให้แก่ผู้เรียน รวมถึงการคัดเลือกบทบาทของผู้แสดงและการฝึกซ้อมก่อนการ แสดงจริง

2. ขั้นตอนที่ 2 การแสดง (Presentation Stage) กลุ่มผู้แสดงนำเสนอหน้าชั้นเรียนอย่างมีชีวิตชีวา ในขณะที่กลุ่มผู้ชมจะต้องจดบันทึกเกี่ยวกับการแสดง และการใช้ภาษาโดยไม่ทำให้กลุ่มผู้แสดงรู้สึกกลัวต่อคำวิจารณ์

3. ขั้นตอนที่ 3 หลังการแสดง (Post Presentation Stage) ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นต่อการแสดงของแต่ละกลุ่ม ตามที่ได้จดบันทึกไว้ และให้ข้อเสนอแนะรวมทั้งข้อคิดเห็นเพื่อที่ผู้สอนจะได้นำข้อมูลไปปรับปรุงในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ต่อไป

สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (2551) กล่าวถึงขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติไว้ว่า ขั้นตอนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ มีดังนี้

1. ขั้นเตรียมการ ผู้สอนควรกำหนดจุดประสงค์ให้ชัดเจน สร้างสถานการณ์และกำหนดบทบาทสมมติ

2. ขั้นเริ่มบทเรียน ควรกระตุ้นผู้เรียนให้คิด สนใจและอยากติดตามเรื่องราว

3. ขั้นเลือกผู้แสดง การเลือกผู้แสดงขึ้นอยู่กับความมุ่งหมายที่ต้องการให้เกิดขึ้นกับผู้เรียน และควรให้โอกาสผู้เรียนอาสาแสดงบทบาท เมื่อได้ผู้แสดงครบแล้ว ควรให้เวลาในการเตรียมการแสดงและการฝึกซ้อม

4. ขั้นกำหนดตัวผู้สังเกตการณ์หรือผู้ชม ผู้สอนควรสอบถามความเข้าใจกับผู้ชมหรือผู้สังเกตการณ์ว่า การแสดงบทบาทสมมติไม่ได้มุ่งนำเสนอเพื่อความสนุกสนาน ความบันเทิง แต่ขึ้นอยู่กับจุดประสงค์ที่มุ่งให้เกิดการเรียนรู้กับผู้แสดงหรือผู้ชมหรือผู้สังเกตการณ์ ดังนั้น ผู้ชมควรสังเกต เพื่อสะดวกในการเก็บข้อมูลต่าง ๆ ได้อย่างครบถ้วน

5. ขั้นแสดง การใช้วัสดุอุปกรณ์ประกอบการแสดง ควรใช้เศษวัสดุโดยการหมุนเวียนนำกลับมาใช้ใหม่ เพื่อเป็นการประหยัดและปลูกจิตสำนึกในการใช้ทรัพยากรที่มีอยู่ให้คุ้มค่า จัดเป็นฉากการแสดงให้ดูสมจริง

6. ขั้นวิเคราะห์และอภิปรายผลการแสดง ขั้นนี้เป็นขั้นที่สำคัญที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามจุดประสงค์การเรียนรู้ เทคนิคที่จำเป็น คือ การสัมภาษณ์ความรู้สึกของผู้แสดงและการจดบันทึก ต่อจากนั้นจึงสัมภาษณ์ผู้ชม/ผู้สังเกตการณ์ต่าง ๆ จากข้อมูลที่บันทึกไว้ เพื่อนำข้อมูลมาเป็นประเด็นในการอภิปราย สะท้อนความคิดเห็น และสรุปประเด็นสำคัญในการเรียนรู้

7. ขั้นแลกเปลี่ยนประสบการณ์และสรุป

สุวัฒน์ชัย ฤณาพรณ์ (2555) กล่าวถึงขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติไว้ว่า กิจกรรมบทบาทสมมติมีขั้นตอนต่าง ๆ ที่ผู้สอนเลือกและประยุกต์ใช้ตามความเหมาะสม ขั้นตอนใหญ่ คือ ขั้นตอนเตรียมการ ขั้นแสดง ขั้นวิเคราะห์ อภิปรายผล และขั้นสรุป ซึ่งกำหนดดังนี้

1. ขั้นเตรียมการ ผู้สอนกำหนดสถานการณ์และเขียนบทบาทสมมติ
2. ขั้นแสดงประกอบด้วย การเตรียมผู้เรียนในด้านภาษาการนำเข้าสู่บทเรียน การเลือกผู้แสดง ผู้สอนเสนอสถานการณ์แก่ผู้เรียนโดยตรงแล้วให้ผู้เรียนเลือกบทบาทที่จะแสดง และเตรียมความพร้อมแก่การแสดง นอกจากนี้ ครูจะมอบหมายให้ผู้เรียนทุกกลุ่มเตรียมคำถาม หรือข้อเสนอแนะอย่างน้อยกลุ่มละ 2 ข้อ สำหรับการอภิปรายหลังจากที่นักเรียนแสดงและชมการแสดงของกลุ่มอื่น ๆ

3. ขั้นอภิปรายผล ผู้เรียนและผู้สอนสรุปเรื่องราวและประสบการณ์ผู้แสดง ผู้สังเกตการณ์แสดงความรู้สึก และอภิปรายเกี่ยวกับพฤติกรรมของบุคคลในสถานการณ์สมมตินั้น ผู้สอนอธิบายและแก้ไขข้อผิดพลาดของนักแสดง

ทิตินา แคมมณี (2562) กล่าวถึงขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติไว้ว่า ขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติมีดังนี้

1. ผู้สอนนำเสนอสถานการณ์สมมติและบทบาทสมมติ
2. ผู้สอนเลือกผู้แสดงบทบาท
3. ผู้สอนเตรียมผู้สังเกตการณ์
4. ผู้เรียนแสดงบทบาท และสังเกตพฤติกรรมที่แสดงออก
5. ผู้สอนและผู้เรียน อภิปรายเกี่ยวกับความรู้ ความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมที่แสดงออกของผู้แสดง

6. ผู้สอนและผู้เรียนสรุปการเรียนรู้ที่ได้รับ

7. ผู้สอนประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียน

จากการศึกษาขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่า ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ (Role Play) ประกอบด้วย 3 ขั้นตอนที่สำคัญในการจัดการเรียนรู้ ได้แก่ ขั้นเตรียมเนื้อหาและผู้แสดง (Presentation) ขั้นการฝึก (Practice) และขั้นวิเคราะห์ผล (Production) โดยผู้สอนควรเน้นขั้นตอนการใช้ภาษาเพื่อให้ผู้เรียนมีโอกาสนำความรู้ทางภาษาที่เคยเรียนมาไปใช้ประโยชน์อย่างสูงสุด โดยผู้เรียนไม่จำเป็นต้องใช้ภาษาตามรูปแบบที่กำหนดมาให้ สามารถเลือกใช้ภาษาด้วยตนเองจะช่วยสร้างความมั่นใจในการใช้ภาษาให้แก่ผู้เรียนเป็นอย่างดี ผู้สอนควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมในรูปแบบต่าง ๆ โดยผู้สอนเป็นเพียงผู้กำหนดชิ้นงานหรือสถานการณ์ ซึ่งการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เลือกใช้แนวคิดขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติของ Krish (2001) มาใช้ในการออกแบบและพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้บทบาท

สมมติที่ส่งผลต่อความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 4 แผนการจัดการเรียนรู้ 12 ชั่วโมง

6. เทคนิคการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ

Ur (1998) กล่าวถึงเทคนิคการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติไว้ว่า การใช้กิจกรรมบทบาทสมมติในการสอนภาษาอังกฤษ ควรแบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่มย่อยโดยครูเป็นผู้กำหนดสถานการณ์และบทบาทให้ผู้เรียน เพื่อที่ผู้เรียนจะได้ศึกษาและแสดงบทบาทนั้น การแสดงออกเหล่านี้ใช้เพื่อจุดประสงค์ในการฝึกการใช้ภาษาและการสร้างจินตนาการ ผู้เรียนจะมีโอกาสสนุกสนานเพลิดเพลินกับการได้ชม และการได้แสดงออก โดยที่ผู้เรียนในกลุ่มต่าง ๆ สามารถนั่ง ยืนอยู่กับที่ หรือเคลื่อนไหวไปมาหรืออาจแนะนำวิธีการของละครใบ้ (Mime) มาใช้ในการแสดงบทบาทสมมติบ้างก็ได้

Barrows & Zone (1983) กล่าวถึงเทคนิคการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติไว้ว่า ข้อเสนอแนะในการใช้บทบาทสมมติในการสอนภาษาอังกฤษมีดังนี้

1. ปัญหาต่าง ๆ ต้องอธิบายให้ชัดเจน รวมทั้งรายละเอียดต่าง ๆ เกี่ยวกับตัวละคร จะต้องให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็นร่วมกัน
2. หากมีผู้เรียนกลุ่มใดที่ค่อนข้างเงียบควรจะมีเปิดโอกาสให้มีการปรึกษาและวิเคราะห์บทบาทกันเองในกลุ่มอีกครั้งหนึ่ง หลังจากการอ่านหรือฟังการอธิบายจากครู
3. หากครูมอบหมายงานเช่นแบบฝึกหัดหรือกิจกรรมใดควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ทำงานเป็นกลุ่มหรือเป็นครุมมากกว่าการทำงานเดี่ยว และครูมีการออกคำสั่งน้อยที่สุด
4. ห้องเรียนควรจัดอย่างไม่เป็นทางการ การจัดกิจกรรมต้องค่อยทำไปโดยเริ่มจากงานคู่ไปสู่งานกลุ่ม

Mia (1987) กล่าวถึงเทคนิคการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติไว้ว่า การใช้กิจกรรมบทบาทสมมติในการสอนภาษาอังกฤษควรให้ผู้เรียนจับคู่สนทนาและครูใช้หลัก “Talk-and-Listen” คือ ผู้พูดจะพูดร่างพอเข้าใจออกมาเองโดยที่ตามคู่สนทนาอยู่ตลอดเวลา แล้วคอยฟังคู่สนทนาจะพูดโต้ตอบว่า เพื่อจะได้ตอบกลับไปได้ ช่วงนี้ครูอาจจะให้ผู้เรียนทุกคนแสดงพร้อมกัน โดยครูเป็นผู้สังเกตการณ์ไปรอบ ๆ ห้อง หลังจากนั้นถ้าเป็นไปได้ ครูควรที่จะเลือกผู้เรียนบางคู่ หรือบางกลุ่มมาแสดงให้ผู้เรียนคนอื่น ๆ ดูเมื่อจบแล้วครูอาจถามคำถามเพื่อทดสอบความเข้าใจหรือครูอาจให้ผู้เรียนถามกันเองในรูปของการอภิปราย

ทิตนา แคมมณี (2562) กล่าวถึงเทคนิคการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติไว้ว่า เทคนิคและข้อเสนอแนะต่าง ๆ ในการใช้วิธีสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติให้มีประสิทธิภาพมีดังนี้

1. การเตรียมการ ผู้สอนกำหนดวัตถุประสงค์เฉพาะให้ชัดเจนและสร้างสถานการณ์และบทบาทสมมติที่จะช่วยสนองวัตถุประสงค์นั้น สถานการณ์และบทบาทสมมติที่กำหนดขึ้น ควรมี

ความใกล้เคียงกับความเป็นจริง ส่วนจะมีรายละเอียดมากน้อยเพียงใดขึ้นกับวัตถุประสงค์ผู้สอนอาจใช้บทบาทสมมติแบบละคร ซึ่งจะกำหนดเรื่องราวให้แสดงแต่ไม่มีบทให้ ผู้สวมบทบาทจะต้องคิดแสดงเองหรืออาจใช้บทบาทสมมติแก้ปัญหา ซึ่งจะกำหนดปัญหาหรือความขัดแย้งให้ และอาจให้ข้อมูลเพิ่มเติมบ้าง น้อยบ้างซึ่งผู้สวมบทบาทจะใช้ข้อมูลเหล่านั้น ในการสอนแสดงออกและแก้ปัญหาตามความคิดของตน

2. การเริ่มบทเรียน ผู้สอนสามารถกระตุ้นความสนใจของผู้เรียนได้หลายวิธี เช่น โยงประสบการณ์ใกล้ตัวผู้เรียนหรือประสบการณ์ที่ผู้เรียนได้รับจากการเรียนครั้งก่อน ๆ เข้าสู่เรื่องที่จะศึกษา หรืออาจใช้วิธีเล่าเรื่องหรือสถานการณ์สมมติที่เตรียมมาแล้วทิ้งท้ายด้วยปัญหา เป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนอยากคิด อยากติดตาม หรืออาจใช้วิธีชี้แจงให้ผู้เรียนเห็นประโยชน์จากการเข้าร่วมแสดง และช่วยกันคิดแก้ปัญหา

3. การเลือกผู้แสดง ควรเลือกให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของการแสดง เช่น เลือกผู้แสดงที่มีลักษณะเหมาะสมกับบทบาท เพื่อช่วยให้การแสดงเป็นไปอย่างราบรื่นตามวัตถุประสงค์ได้อย่างรวดเร็ว หรือเลือกผู้แสดงที่มีลักษณะตรงกันข้ามกับบทบาทที่กำหนดให้เพื่อช่วยให้ผู้เรียนคนนั้นได้รับประสบการณ์ใหม่ ได้ทดลองแสดงพฤติกรรมใหม่ ๆ และเกิดความเข้าใจในความรู้สึกและพฤติกรรมของผู้ที่มีลักษณะต่างไปจากตน หรืออาจให้ผู้เรียนอาสาสมัคร หรือเจาะจงเลือกคนใดคนหนึ่ง ด้วยวัตถุประสงค์ที่ต้องการช่วยให้บุคคลนั้นเกิดการเรียนรู้ เมื่อได้ผู้แสดงแล้ว ควรให้เวลาผู้แสดงเตรียมการแสดง โดยอาจให้ฝึกซ้อมบ้างตามความจำเป็น

4. การเตรียมผู้สังเกตการณ์ หรือผู้ชม ผู้สอนควรเตรียมผู้ชม และทำความเข้าใจกับผู้ชมว่า การแสดงบทบาทสมมตินี้ จัดขึ้นมิใช่มุ่งที่ความสนุก แต่มุ่งที่จะให้เกิดการเรียนรู้เป็นสำคัญ ดังนั้นจึงควรชมด้วยความสังเกต ผู้สอนควรให้คำแนะนำว่าควรสังเกตอะไรและควรบันทึกข้อมูลอย่างไร และผู้สอนอาจจัดทำแบบสังเกตการณ์ให้ผู้ชมใช้ในการสังเกตด้วยก็ได้

5. การแสดง ก่อนการแสดงอาจมีการจัดฉากการแสดงให้ดูสมจริง ฉากการแสดงอาจเป็นฉากง่าย ๆ หรืออาจจะจัดให้ดูสวยงาม แต่ไม่ควรจะใช้เวลา มาก และควรคำนึงถึงความประหยัดด้วย เมื่อทุกฝ่ายพร้อมแล้ว ผู้สอนให้เริ่มการแสดง และสังเกตการแสดงอย่างใกล้ชิดไม่ควรมีการขัดการแสดงกลางคัน นอกจากกรณีที่มีปัญหาเมื่อการแสดงออกนอกทาง ผู้สอนอาจจำเป็นต้องให้คำแนะนำบ้าง เมื่อการแสดงดำเนินไปพอสมควรแล้ว ผู้สอนควรตัดบท ยุติการแสดงไม่ควรให้การแสดงยืดเยื้อ ยืนเยื้อจะทำให้ผู้ชมเกิดความเบื่อหน่ายการตัดบทควรทำเมื่อเห็นว่าการแสดงได้ให้ข้อมูลแก่กลุ่มเพียงพอที่จะนำมาวิเคราะห์และอภิปรายเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ตรงตามวัตถุประสงค์หรือตัดบทเมื่อการแสดงเริ่มยืดเยื้อ หรือเมื่อผู้ชมพอจะเดาได้ว่า เรื่องราวจะดำเนินต่อไปอย่างไร หรือในกรณีที่ผู้แสดงเกิดอารมณ์สะเทือนใจมากเกินไปจนแสดงต่อไปไม่ได้ ควรตัดบททันที

6. การวิเคราะห์อภิปรายผลการแสดง ชั้นนี้เป็นชั้นสำคัญมาก เพราะเป็นชั้นที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่ชัดเจนตามวัตถุประสงค์ เทคนิคที่จำเป็นสำหรับการอภิปรายในช่วงนี้มีหลายประการ ที่สำคัญ คือ การสัมภาษณ์ความรู้สึกและความคิดของผู้แสดงและจดบันทึกไว้บนกระดาน ต่อจากนั้นจึงสัมภาษณ์ผู้ชมหรือผู้สังเกตการณ์ถึงข้อมูลที่สังเกตได้ผู้สอนควรจดบันทึกข้อมูลเหล่านี้บนกระดาน เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเห็นประเด็นในการอภิปรายและสรุป ต่อจากนั้น จึงให้ทุกฝ่ายร่วมกันอภิปราย แสดงความคิดเห็น และสรุปประเด็นการเรียนรู้ สิ่งสำคัญมากที่ผู้สอนพึงคำนึงในการอภิปรายก็คือ การให้ผู้เรียนแสดงบทบาทสมมติเพื่อวัตถุประสงค์ที่จะใช้บทบาทเป็นเครื่องมือในการดึงความรู้สึกนึกคิด การรับรู้ เจตคติ หรืออคติต่าง ๆ ที่ซ่อนอยู่ในส่วนลึกของผู้แสดงออกมาเพื่อเป็นข้อมูลในการเรียนรู้ ดังนั้นการอภิปรายจึงต้องมุ่งเน้นและอภิปรายในเรื่องของพฤติกรรมที่ผู้สวมบทบาทแสดงออก และความรู้สึกที่เป็นเหตุผลผลักดันให้เกิดการแสดงพฤติกรรมนั้นออกมากการซักถามจึงควรมุ่งประเด็นไปที่ว่าผู้แสดงได้แสดงพฤติกรรมอะไรบ้าง ทำไมจึงแสดงพฤติกรรมเช่นนั้น และพฤติกรรมนั้นก่อให้เกิดผลอะไรตามมา การอภิปรายไม่ควรมุ่งประเด็นไปที่การแสดงของผู้สวมบทบาทว่า แสดงได้ดี-ไม่ดี เพียงใด เพราะนอกจากจะเป็นการอภิปรายที่ติดกับวัตถุประสงค์แล้ว ยังอาจทำให้ผู้แสดงเสียความรู้สึกได้

จากการศึกษาเทคนิคการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่า การดำเนินการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ ครูผู้สอนจำเป็นต้องมีการเตรียมความพร้อมในหลาย ๆ อย่าง เพื่อให้การดำเนินการตั้งแต่แรกเริ่มการดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติไปสู่กระบวนการสุดท้ายของการเรียนรู้ เพื่อให้ผลลัพธ์หรือเป้าหมายการเรียนรู้ของผู้เรียนบรรลุผลสัมฤทธิ์

7. บทบาทของครูในการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ

สิริวรรณ ศรีพหล และ พันทิพา อุทัยสุข (2540) กล่าวถึงบทบาทของครูในการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติไว้ว่า ความสำเร็จของการสอนโดยการแสดงบทบาทสมมติประการหนึ่งขึ้นอยู่กับผู้สอน ในฐานะที่ผู้สอนเป็นผู้จัดการ ในการวางแผนการเรียนการสอน บทบาทและหน้าที่ของผู้สอนในการทำให้การสอนโดยการแสดงบทบาทสมมติมีประสิทธิภาพ คือ

1. กำหนดเหตุการณ์หรือปัญหา ซึ่งโดยทั่วไปเป็นหน้าที่ของผู้สอน เมื่อกำหนดปัญหาแล้วจะนำไปเสนอแก่ผู้เรียนรวมทั้งเลือกตัวผู้แสดงด้วย สำหรับกรณีนี้ เป็นการแสดงบทบาทสมมติที่ต้องเตรียมตัวมาก่อน

2. เป็นผู้สรุปบทเรียน ภายหลังจากการอภิปรายสิ้นสุดลง

3. เป็นผู้คอยช่วยเหลือในระหว่างปฏิบัติการกรรมการเรียนการสอน

4. ผู้สอนจะต้องยอมรับพฤติกรรมหรือบทบาทที่ผู้เรียนแสดงออกไม่มีการประเมิน

กิริยาหรือบทบาทต่าง ๆ ซึ่งถือเป็นเสรีภาพของผู้แสดง

5. ช่วยผู้เรียนหาข้อสรุปและเลือกทางออก
6. ช่วยส่งเสริมและให้กำลังใจแก่ผู้เรียนในการหาทางออกหรือการแสดงบทบาท

สมมติ

7. ช่วยชี้ประเด็นที่สำคัญ ๆ ในการเรียน
8. เสนอแนวทางการนำความสัมพันธ์ระหว่างเรื่องที่เรียนไปแล้วกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

จริงในสังคม

จากการศึกษาบทบาทของครูในการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่า ครูผู้สอนมีความสำคัญต่อการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติเป็นอย่างมาก โดยเป็นผู้ดำเนินการวางแผน กำหนดสถานการณ์ปัญหา คอยช่วยเหลือในระหว่างการทำกิจกรรม ตลอดจนเป็นผู้ร่วมหาข้อสรุปสาระความรู้ร่วมกับผู้เรียน และส่งเสริมผู้เรียนให้มีการแสดงบทบาททัก้าแสดงออก

8. ประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ

Livingstone (1983) กล่าวถึงประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติไว้ว่า ประโยชน์ของการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติมีดังนี้

1. กิจกรรมบทบาทสมมติเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมมากที่สุด
2. ผู้เรียนมีโอกาสในการฝึกการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยตัวเองและยังช่วยลดปัญหาเรื่องระเบียบวินัยในห้องเรียนสำหรับเด็กเล็กอีกด้วย
3. กิจกรรมบทบาทสมมติช่วยผู้เรียนที่ผู้เรียนมีความสามารถที่แตกต่างกันโดยมีวิธีปฏิบัติดังนี้

3.1 เลือกผู้เรียนที่จะแสดงให้เหมาะสมกับบทบาท เช่น คนเก่งก็ให้รับบทเป็นหัวหน้าหรือตัวละครที่สำคัญ ส่วนคนขี้อายก็รับบทเป็นเลขา การให้สวมบทบาทเหล่านี้นอกจากจะช่วยพัฒนาด้านประสิทธิภาพทางภาษาศาสตร์แล้วยังช่วยพัฒนาบุคลิกภาพของผู้เรียนเป็นรายบุคคลด้วย

3.2 คำอธิบายในบัตรกำหนดบทบาทควรเขียนให้เหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียน เช่น ถ้านักเรียนเก่งครูจะไม่ให้คำอธิบายและรายละเอียดมากนัก แต่ถ้าเป็นผู้เรียนจะต้องให้รายละเอียดมากขึ้น

3.3 คละผู้เรียนที่เก่งและอ่อนให้ทำงานกลุ่มเดียวกันเพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสทำงานด้วยกันและช่วยเหลือกันโดยในบางครั้งอาจจัดให้ผู้เรียนที่มีความสามารถเท่ากันอยู่ในกลุ่มเดียวกันให้เวลาในการทำงานไม่เท่ากัน กลุ่มเก่งกว่าให้เวลาทำงานน้อยกว่าและมีแบบฝึกหัด

Ments (1999) กล่าวถึงประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติไว้ว่า ประโยชน์ของการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติมีดังนี้

1. ช่วยให้ผู้เรียนได้แสดงออกซึ่งความรู้สึกที่ซ่อนอยู่
2. ช่วยให้ผู้เรียนได้อธิบายถึงหัวข้อสนทนาและปัญหาส่วนตัว
3. ช่วยให้ผู้เรียนได้เข้าใจผู้อื่นและเข้าใจตนเอง
4. ผู้เรียนได้ฝึกพฤติกรรมหลากหลายรูปแบบ
5. แสดงปัญหาสังคมโดยทั่วไป และปฏิสัมพันธ์ในกลุ่มทั้งแบบเป็นทางการและไม่

เป็นทางการ

6. ให้โอกาสแก่ผู้เรียนที่ไม่กล้าแสดงความคิดเห็น และให้ความสำคัญต่อการตอบสนองทางอารมณ์ในการแสดงและการแสดงออกทางท่าทาง

บุญชม ศรีสะอาด (2541) กล่าวถึงประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติไว้ว่า การแสดงบทบาทสมมติช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจว่าคนอื่น คิด รู้สึกและปฏิบัติอย่างไร มีความเห็นอกเห็นใจคนอื่น เปลี่ยนแปลงเจตคติ ได้รับการเตรียมความพร้อมสำหรับการเผชิญสถานการณ์จริง เกิดความคิดสร้างสรรค์ พัฒนาทักษะทางสังคม ได้เรียนรู้การจัดระบบความคิด และการตอบสนองโดยฉับพลัน รวมทั้งได้ฝึกการใช้ระบบการสื่อสาร จากการปฏิบัติ มากกว่าการใช้ถ้อยคำ

ศศิภา ไชยวงศ์ (2553) กล่าวถึงประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติไว้ว่า กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และ เข้าใจ ความรู้สึกของ ตนเองและผู้อื่นและสามารถปรับความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนในกลุ่มได้ ได้ฝึกการ แก้ปัญหาและการตัดสินใจจากบทบาทสมมติ รู้จักใช้ไหวพริบในการแก้ปัญหาและตัดสินใจ และรู้จัก วิเคราะห์หาสาเหตุของปัญหาเพื่อแก้ไข ปัญหาได้ตรงจุด ได้เห็น แนวทางการนำความรู้และประสบการณ์ ที่ได้รับไปประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง ได้สร้างความสามัคคีระหว่างกลุ่ม การทำงาน ร่วมกันจะทำให้ทุกคนมี ความเข้าใจกัน และรู้จักปรับตนเองให้เข้ากับผู้อื่น ได้เกิดการเรียนรู้ในการปฏิบัติตนให้เหมาะสมกับ เหตุการณ์และสถานการณ์ต่าง ๆ ในสังคม ได้ฝึกความกล้าแสดงออก กล้าแสดงความสามารถ มีโอกาส นำความรู้และประสบการณ์ที่ได้จากการเรียนไปใช้ในการสื่อสารได้อย่างแท้จริง ซึ่งผู้สอนสามารถจัด ประสบการณ์ การเรียนรู้ที่หลากหลาย เพื่อให้ผู้เรียนได้บรรลุวัตถุประสงค์ในการสื่อสารได้ และเกิด กระบวนการเรียนรู้ในการเรียนภาษาที่สอง อันส่งผลก่อให้เกิด แรงจูงใจในการเรียน มีความกระตือรือร้นในการเรียนและมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนอย่างเต็มที่ นอกจากนี้ กิจกรรมการ แสดง บทบาทสมมติยังช่วยให้ผู้สอนได้รู้ความต้องการของผู้เรียนที่ได้เปิดเผยความต้องการของตนเองออกมา อย่างไม่รู้ตัว รวมทั้งได้รู้ความสามารถ อุปนิสัยการทำงาน และการปรับตนเข้ากับผู้อื่นของผู้เรียน

ปาริชาติ เตชะ (2553) กล่าวถึงประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติไว้ว่า การเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียน ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็นอย่างเต็มที่ มีอิสระในการพูด มีบรรยากาศในการเรียนที่ผ่อนคลาย และมีโอกาสได้ฝึกพูดในสถานการณ์ต่างๆ ผู้เรียนมีการแสดงข้อมูลซึ่งกันและกัน รู้จักคิดอย่างสร้างสรรค์ และมีปฏิสัมพันธ์กัน และมีพัฒนาการและเกิดความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ

อารมณ์ ใจเที่ยง (2553) กล่าวถึงประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติไว้
ดังนี้

1. ส่งเสริมให้บทเรียนน่าสนใจ และผ่อนคลายความเครียด
2. สะท้อนให้เห็นถึงความรู้สึก อารมณ์ และเจตคติของผู้เรียนได้เป็นอย่างดี
3. สร้างเสริมความสามัคคี และช่วยให้เข้าใจ
4. ช่วยฝึกฝนแก้ปัญหาและการตัดสินใจของผู้เรียน
5. ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในสิ่งที่เรียนได้ลึกซึ้งขึ้น
6. ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการปรับหรือเปลี่ยนเจตคติและพฤติกรรม รวมทั้งปฏิบัติตนใน

สังคมได้เหมาะสม

ทิสนา แคมมณี (2562) กล่าวถึงประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติไว้ว่า
ดังนี้

1. เป็นวิธีสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจความรู้สึกและพฤติกรรม ผู้เรียนได้เรียนรู้
การเอาใจเขามาใส่ใจเรา เกิดการเรียนรู้ที่ลึกซึ้ง
2. เป็นวิธีสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนมีความเข้าใจ และเกิดการเปลี่ยนแปลง เจตคติและ
พฤติกรรมของตน
3. เป็นวิธีสอนที่ช่วยพัฒนาทักษะในการเผชิญสถานการณ์ ตัดสินใจ และแก้ปัญหา
4. เป็นวิธีสอนที่ช่วยให้การเรียนการสอนมีความใกล้เคียงกับสภาพความเป็นจริง
5. เป็นวิธีสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนมาก ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่าง
สนุกสนาน และการเรียนรู้มีความหมายสำหรับผู้เรียน เพราะข้อมูลมาจากผู้เรียนโดยตรง

จากการศึกษาประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ ผู้วิจัยสามารถสรุป
ได้ว่า ประโยชน์ของการสอนโดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติเป็นวิธีการสอนหนึ่งที่ส่งเสริม
ผู้เรียนให้เกิด การเรียนรู้ ผู้เรียนมีโอกาสได้ฝึกและเตรียมการใช้ภาษาในการสื่อสารในสถานการณ์
ที่หลากหลาย ทำให้เกิดความสนุกสนาน เพลิดเพลินในการเรียน ผู้เรียนได้มีโอกาสใช้สถานการณ์ใน
การเรียนรู้ ฝึกการแก้ปัญหา และช่วยให้ผู้เรียนมีความมั่นใจในตนเอง อีกทั้งเข้าใจในความรู้สึก
ของผู้อื่น ตลอดจนสามารถปฏิบัติตนต่อผู้อื่นได้อย่างเหมาะสม

ความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษ

1. ความหมายของความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษ

Widdowson (1983) กล่าวถึงความหมายของความสามารถในการสนทนาไว้ว่า การพูดเป็นการสนทนาเพื่อสื่อสารโดยการส่งสารจากผู้พูดไปยังผู้ฟังเพื่อแลกเปลี่ยนบทบาทระหว่างผู้พูดกับผู้ฟังเป็นการสื่อความเข้าใจ ไม่ใช่เพียงแค่การใช้อวัยวะในการออกเสียงเท่านั้น แต่ยังใช้ท่าทาง การเคลื่อนไหวประกอบ การแสดงสีหน้า ความรู้สึก และร่างกาย ผ่านอวัยวะในการรับรู้คือหู ส่วนการสนทนาที่ไม่พูดออกเสียงคือสามารถสื่อความหมายผ่านทางสายตาเพื่อให้เข้าใจกันได้

Byrne (1986) กล่าวถึงความหมายของความสามารถในการสนทนาไว้ว่า เป็นกระบวนการในการสื่อสารสองทิศทางเกี่ยวข้องกันระหว่างทักษะการรับสารของผู้ฟังและเข้าใจจุดประสงค์ของผู้พูด ผู้พูดจะทำหน้าที่ส่งรหัสเพื่อสื่อสารถึงความรู้สึก เจตนาและความต้องการ ส่วนผู้ฟังจะเป็นผู้ถอดรหัสนั้น ทั้งนี้อาศัยความรู้ในเรื่องระบบภาษา เช่น เสียงหนักเบาในคำ ตลอดจนความเข้าใจในภาษาท่าทางของผู้พูดเป็นเครื่องช่วยให้ตีความสารนั้นตรงตามเจตนาของผู้ที่ต้องการสื่อ

การสนทนาเป็นกิจกรรมระหว่างบุคคลสองคน หรือมากกว่านั้น กิจกรรมการสนทนาจะเป็นพฤติกรรมตามธรรมชาติของคนทั่วไป ไม่ได้มีกฎเกณฑ์ตายตัวที่จะต้องปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด ผู้ที่สนทนาจึงควรจะใช้ไหวพริบของตนพิจารณาว่า ควรจะพูดอย่างไร สนทนาอย่างไร การสนทนานั้นไม่ได้หมายถึงการพูดเท่านั้น แต่หมายถึงการฟังด้วย ผู้สนทนาที่ดีไม่ใช่ผู้ที่พูดเป็นอย่างดี แต่ต้องฟังเป็นด้วย คือ ตั้งใจฟัง ยอมรับฟัง และทนฟังผู้อื่นได้ โดยทั่วไปก็ใช้หลักการพูดทั่ว ๆ ไปนั่น เอง คือต้องพิจารณาผู้ฟัง จุดประสงค์ในการพูด โอกาสและเรื่องที่จะพูด เรื่องที่จะพูดควรเป็นเรื่องที่ทั้งสองฝ่ายมีความสนใจร่วมกัน เป็นเรื่องที่เหมาะสมกับกาลเทศะ และเหตุการณ์ ไม่ใช่เรื่องส่วนตัวของผู้พูด หรือผู้ฟัง เวลาสนทนาควรใช้ภาษาที่สุภาพมีมารยาทไม่พูดคนเดียว ไม่พูดจาโอ้อวดตัว มีกิริยาสุภาพอ่อนโยน เป็นต้น (กาญจนา ฌ ศรีสุข, 2561)

เกศสุดา ปงลังกา (2550) กล่าวถึงความหมายของความสามารถในการสนทนาไว้ว่า การสนทนาภาษาอังกฤษ เป็นการมีปฏิสัมพันธ์ภาษาอังกฤษเพื่อถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด ความต้องการ และการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารที่เป็นภาษาอังกฤษให้ผู้ฟังได้รับรู้ และเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูด โดยอาศัยน้ำเสียง สีหน้า ท่าทาง การเคลื่อนไหว การแสดงออกทางใบหน้าและร่างกาย

วิไลพร ธนสุวรรณ (2550) กล่าวถึงความหมายของความสามารถในการสนทนาไว้ว่า เป็นการแสดงออกความคิดเห็น ความต้องการในรูปแบบหนึ่ง เช่นเดียวกับการเขียน แต่เป็นการสนทนาภาษาอังกฤษโดยการแสดงออกทางวาจา การเรียนการสอนสนทนาภาษาอังกฤษเป็นกรรมวิธีที่ค่อนข้างใช้เวลาเพราะนักเรียนต้องเรียนรู้การฝึกออกเสียงคำต่าง ๆ และเลียนแบบตามครูผู้สอน

นอกจากนี้ผู้เรียนยังต้องจำโครงสร้างประโยคพื้นฐานเพื่อเสริมสร้างความกล้าแสดงออกและความมั่นใจในการพูด

พรสวรรค์ สีป้อ (2550) กล่าวถึงความหมายของความสามารถในการสนทนาไว้ว่า เป็นการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในสังคมที่ใช้ภาษาเป็นภาษาอังกฤษตั้งแต่สองคนขึ้นไป โดยต่างฝ่ายต่างมีจุดประสงค์ที่จะสื่อความหมายของตนเองซึ่งกันและกัน

วันเพ็ญ ไชยลาหงส์ (2551) กล่าวถึงความหมายของความสามารถในการสนทนาไว้ว่า การถ่ายทอดความคิด การแลกเปลี่ยนข่าวสารที่เป็นภาษาอังกฤษ โดยใช้น้ำเสียงท่าทาง ซึ่งในการสื่อสารจะต้องประกอบไปด้วยบุคคลตั้งแต่ 2 บุคคลขึ้นไป และการกระทำให้อื่นเข้าใจด้วยอากัปกิริยา ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่ไม่ใช่ด้วยการถ่ายทอดคำพูดเพียงอย่างเดียว แต่ยังรวมถึงอากัปกิริยา สีหน้าและท่าทาง

จากการศึกษาความหมายของความสามารถในการสนทนา ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่า หมายถึง การสนทนาสื่อสารโดยใช้ภาษาอังกฤษในการถ่ายทอดวัตถุประสงค์ หรือความรู้สึกของผู้พูดที่ต้องการจะสื่อสารไปอีกฝ่ายคือผู้ฟัง ซึ่งเป็นการสื่อสารที่ต้องอาศัยผู้ร่วมสนทนาตั้งแต่ 2 บุคคลขึ้นไป โดยกล่าวเป็นถ้อยคำภาษาอังกฤษและมีการออกสำเนียง การใช้โครงสร้างประโยคที่ถูกต้องได้อย่างคล่องแคล่วและสามารถโต้ตอบกับคู่สนทนาหรือผู้ร่วมสนทนาได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยต้องอาศัยสีหน้า แววตา ท่าทางได้อย่างเหมาะสมกับเรื่องที่พูดในสถานการณ์ ต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม

ความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษ จึงหมายถึง ความสามารถของผู้เรียนในการใช้ความสามารถในการฟัง และพูดภาษาอังกฤษ ในการสื่อสารโต้ตอบตามบทบาทสมมติที่ได้รับมอบหมายหรือทำกิจกรรมที่ครูผู้สอนเป็นผู้กำหนดบทบาทและสถานการณ์มาให้ วัดความสามารถในการสนทนาโดยใช้แบบทดสอบ เรื่อง การสนทนาในชีวิตประจำวัน (Conversation) จำนวน 20 ข้อ 20 คะแนน แล้วให้ผู้เรียนนำคำตอบที่ได้มาแสดงบทบาทสมมติ แล้วดำเนินการวัดความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษด้วยแบบประเมินความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษ ชนิด Scoring Rubrics ที่ผู้วิจัยปรับสร้างขึ้น

2. ความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษ

จากการศึกษาเอกสาร งานวิจัย และตำราต่าง ๆ พบว่า การสนทนานั้นไม่ได้หมายถึงการพูดเท่านั้น แต่หมายถึงการฟังด้วย ผู้สนทนาที่ดีไม่ใช่ผู้ที่พูดเป็นอย่างดีแต่ต้องฟังเป็นด้วย ดังนั้น ทักษะที่สำคัญที่เกี่ยวข้องกับการสนทนาภาษาอังกฤษในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะนำเสนอไว้ 2 ความสามารถ ประกอบด้วย ความสามารถในการฟัง และความสามารถในการพูด แสดงรายละเอียดดังนี้

2.1 ความสามารถในการฟัง

2.1.1 ความหมายของการฟัง

Vandergrift (2016) กล่าวถึงความหมายของการฟังไว้ว่า เป็นกระบวนการทำงานของจิตใจ ผู้ฟังถ้าฟังไม่เข้าใจจะยากแก่การอธิบาย ผู้ฟังต้องแยกแยะเสียง ทำความเข้าใจ คำศัพท์และโครงสร้างทางไวยากรณ์ แปลความหมายจากการเน้นเสียงสูงและเสียงต่ำภายใต้บริบททางสังคมวัฒนธรรม คือการฟังเป็นกระบวนการแปลความหมายที่ซับซ้อนและไม่หยุดนิ่งที่ผู้ฟังทำการจับคู่ สิ่งที่ได้ยินกับสิ่งที่รู้อยู่แล้ว

Rivers (2018) กล่าวถึงความหมายของการฟังไว้ว่า เป็นการทำความเข้าใจจากเสียงที่เราได้ยิน ผู้ฟังจะรับเอาสิ่งที่ได้ยิน มาจัดเรียงลำดับคำนั้นๆ ตลอดจนการขึ้น-ลงของเสียง มาสร้างให้เกิดความหมาย

จูไรร์ตัน ลักษณะศิริ และบาทยัน อิมสำราญ (2550) กล่าวถึงความหมายของการฟังไว้ว่า การฟัง คือการรับรู้คลื่นเสียงแล้วแปลความหมายของเสียงที่ได้ยินด้วยการฟังจึงสัมพันธ์กับกระบวนการคิด เพราะการจะฟังให้เข้าใจได้นั้น ผู้ฟังต้องฟังแล้วคิดตาม

พรสวรรค์ สีป้อ (2550) กล่าวถึงความหมายของการฟังไว้ว่า ประกอบด้วย ผู้ส่งสาร สาร และผู้รับสาร ซึ่งผู้รับสารต้องประมวลข้อมูลที่ได้รับ สามารถแยกแยะ เข้าใจสิ่งที่ผู้อื่นพูด เข้าใจสำเนียง การออกเสียง ไวยากรณ์ของผู้พูด จับใจความของข้อความที่ฟังที่มีความแตกต่างกัน เช่นการฟังบทสนทนาระหว่างที่โรงเรียนกับการฟังประชาสัมพันธ์ในห้างสรรพสินค้า เป็นต้น

ชายูดา จันทะปิดตา (2555) กล่าวถึงความหมายของการฟังไว้ว่า เป็นกระบวนการรับรู้ที่เกิดจากการได้ทำและตีความหมายผ่านกระบวนการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง ซึ่งผู้ทำต้องมีความสนใจและพิจารณาสาระที่ได้ฟัง เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงตามสถานการณ์ และจุดประสงค์

กัาริณ ย์ สายสุดใจ (2557) กล่าวถึงความหมายของการฟังไว้ว่า เป็นการที่บุคคลหนึ่งรับสารจากผู้ส่งสารที่ต้องการส่งสารที่ตนเองต้องการโดยการฟังให้เข้าใจนั้นผู้ฟังจะต้องใช้ความสนใจและความพยายามเพื่อที่จะได้ทราบความหมายของสิ่งที่ได้ยินเพื่อที่จะสามารถปะติดปะต่อเรื่องราวได้และเมื่อผู้รับสารสามารถปฏิบัติได้ตามที่ผู้ส่งสารบอกนั้น จึงจะนับว่าเป็นการฟังที่ประสบผลสำเร็จ

ปรียานุช ทองเกลี้ยง (2562) กล่าวถึงความหมายของการฟังไว้ว่า คือการรับรู้เสียงที่ได้ยิน จากนั้นนำเข้าสู่กระบวนการตีความหรือแปลความจากภาษา น้ำเสียง ร่วมกับประสบการณ์เดิมของผู้ฟัง เพื่อทำความเข้าใจในสิ่งที่ได้ฟัง

จากการศึกษาความหมายของการฟังที่ ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่า การฟัง คือการได้ยินเรื่องราวหรือรับสารผ่านทางหูจากผู้พูดโดยตรงหรือผ่านทางสื่อต่าง ๆ ซึ่งต้องอาศัย กระบวนการคิดวิเคราะห์ ตีความความหมายจากการได้ฟังให้เข้าใจเพื่อจับใจความสำคัญของสาร และสามารถนำสารที่ได้ฟังไปปฏิบัติตามจุดมุ่งหมายของการฟังได้ถูกต้อง

2.1.2 ความสำคัญของการฟัง

Mc Donell (1992) กล่าวถึงความสำคัญของการฟังไว้ว่า เป็นเครื่องมือในการ เรียนรู้ และมีความสำคัญมากในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ผู้ที่มีความสามารถในการฟังจะสามารถ ใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ

Wilson (2008) กล่าวถึงความสำคัญของการฟังไว้ว่า มนุษย์ฟังเพื่อกระตุ้น จินตนาการและรับประสบการณ์ที่ดีให้กับชีวิต สามารถประเมินค่า วิพากษ์ วิจารณ์ และเข้าใจ ความรู้สึกของผู้อื่น เพราะได้รับการเรียนรู้จากการฟัง

รุ่งพนอ รักอยู่ (2559) กล่าวถึงความสำคัญของการฟังไว้ว่า การฟังมีความสำคัญ เพราะเป็นทักษะที่เกิดขึ้นก่อนทักษะการพูด หากไม่มีทักษะการฟัง เราจะไม่สามารถพัฒนาทักษะการ พูดได้ การสนทนาจะเข้าใจถึงเรื่องที่สื่อสารออกมาได้นั้น ผู้ฟังต้องเข้าใจสิ่งที่ผู้พูดพูดออกมา การพูดจึง เกิดขึ้น

ปริยานุช ทองเกลี้ยง (2562) กล่าวถึงความสำคัญของการฟังไว้ว่า การฟังเป็น การรับรู้ซึ่งเป็นพื้นฐานในการเรียนรู้ภาษาและเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ การที่ผู้ฟังมีทักษะการฟังที่ดีจะทำให้มี ทักษะการรับข้อมูลที่ดี แปลความหมายได้ถูกต้อง และเกิดการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ

จากการศึกษาความสำคัญของการฟัง ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่า การฟังเป็นสิ่งที่สำคัญและเป็นสิ่งแรกที่ต้องสอน เพราะก่อนที่ผู้พูดจะพูดต้องฟังเรื่องราวที่ได้ยินแล้ว นำมาตีความให้เกิดความเข้าใจก่อนจึงสามารถพูดตอบโต้ได้

2.2 ความสามารถในการพูด

2.2.1 ความหมายของการพูด

Brown (1993) กล่าวถึงความหมายของการพูดไว้ว่า เป็นการรับและส่งข้อมูล ระหว่างบุคคลอย่างน้อยต้อง 2 คนขึ้นไป การพูดจะมีความหมายและเกิดการสื่อสาร ก็ต่อเมื่อผู้ฟัง เข้าใจเรื่องราวที่พูดหรือจุดมุ่งหมายของการพูดจากผู้พูด ดังนั้น การพูดจะมีความหมายต้องมีทั้งผู้ฟัง และผู้พูด

พรสวรรค์ สืบป้อ (2550) กล่าวถึงความหมายของการพูดไว้ว่า เป็นการปฏิสัมพันธ์ ระหว่างบุคคลในรูปแบบของการสื่อสารของคนตั้งแต่สองคนขึ้นไป ต่างฝ่ายต่างต้องสื่อความหมาย ของตัวเองและตีความสิ่งที่ตนเองได้ฟัง เพื่อสามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนั้นยังต้อง พูดให้เหมาะสมกับสังคมและวัฒนธรรมด้วย

ธีราภรณ์ กิจจารักษ์ (2553) กล่าวถึงความหมายของการพูดไว้ว่าเป็นการแลกเปลี่ยนข่าวสารซึ่งกันและกันของบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ผู้พูดต้องใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง รวมถึงกิริยาท่าทางที่ถูกต้องและสื่อความหมายให้ผู้ฟังเข้าใจถึงเนื้อหาและจุดประสงค์ของผู้พูดว่าต้องการให้ผู้ฟังทราบในเรื่องใดจนเป็นที่เข้าใจตรงกัน การพูดดีจะมีประสิทธิภาพและบรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

ภัทรภร บุญศรี (2562) กล่าวถึงความหมายของการพูดไว้ว่าเป็นการใช้ความสามารถทางด้านภาษา รวมถึงท่าทาง ความรู้สึกนึกคิดที่จะถ่ายทอดให้ผู้ฟังเข้าใจ โดยมีจุดมุ่งหมายที่สำคัญคือ เพื่อแลกเปลี่ยนข่าวสารข้อมูลระหว่างบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไป การพูดที่มีประสิทธิภาพนั้น ผู้พูดจะต้องเลือกใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง รวมถึงอากัปกิริยาในการพูด เพื่อประกอบการพูดให้สอดคล้องได้อย่างเหมาะสมถูกต้องกับโอกาส และวัฒนธรรมตลอดจนประเพณีนิยมของสังคม

จากการศึกษาความหมายของการพูด ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่า การพูด คือ การส่งสารด้วยบุคคลตั้งแต่ 2 คน ขึ้นไปโดยการถ่ายทอดผ่านทางถ้อยคำ น้ำเสียง เพื่อให้ผู้อื่นรับรู้และเข้าใจความหมายที่ตนต้องการ การพูดดีจะมีประสิทธิภาพ ผู้พูดต้องคำนึงถึงความเหมาะสมในการเลือกใช้ศัพท์ สำนวน วิธีการออกเสียง การเน้นเสียง

2.2.2 ความสำคัญของการพูด

วิภาดา รัตนวิจักขณ์ (2540) กล่าวถึงความสำคัญของการพูดไว้ว่า การพูดเป็นการแสดงออกทางวาจาเพื่อสื่อความหมายและความต้องการของผู้พูด การพูดดีจะมีประสิทธิภาพผู้พูดต้องคำนึงถึงรูปแบบทางภาษา สำนวนที่เลือกใช้ การออกเสียงที่ถูกต้อง ตลอดจนท่าทางที่เหมาะสม

ดวงกมล พลคร (2553) กล่าวถึงความสำคัญของการพูดไว้ว่า การพูดเป็นสิ่งที่สำคัญและจำเป็นซึ่งใช้ในการสื่อสารและถ่ายทอดความรู้และความคิดเพื่อให้ผู้อื่นเข้าใจ

จากการศึกษาความสำคัญของการพูด ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่า การพูดมีความสำคัญในชีวิตของเราเพราะการพูดเป็นสิ่งที่เราใช้สื่อสารให้ผู้รับสารเข้าใจสิ่งที่เราต้องการสื่อความหมายง่ายขึ้น การพูดเป็นสิ่งที่ทำให้ผู้รับสารรู้ถึงอารมณ์ความรู้สึกของผู้ส่งสาร และในการเรียนต่อและประกอบอาชีพต้องอาศัยการพูดเป็นหลักสำคัญเช่นกัน

2.2.3 องค์ประกอบของการพูด

กอบกาญจน์ วงศ์วิสิทธิ์ (2551) กล่าวถึงองค์ประกอบของการพูดไว้ว่า การพูดต้องมีองค์ประกอบหลักที่สำคัญ 5 ประการดังนี้

1. ผู้พูด เป็นผู้ที่ถ่ายทอดสารที่ต้องการออกไปด้วยถ้อยคำภาษา น้ำเสียง และท่าทางเป็นต้น ผู้พูดต้องมีความเชื่อมั่นในตนเอง มีบุคลิกภาพที่ดี มีการเลือกใช้คำได้ถูกต้องและเหมาะสม หากในการพูดมีสื่อประกอบผู้พูดต้องรู้วิธีการใช้สื่อดังกล่าวเพื่อให้ผู้ฟังได้รับข้อมูลอย่างถูกต้อง

2. ผู้ฟัง คือผู้ที่รับการถ่ายทอดองค์ความรู้ ความรู้สึกนึกคิด และประสบการณ์จากผู้พูดผ่านการฟัง ผู้ฟังที่ดีควรให้ความสนใจกับเรื่องที่คุณพูดต้องการสื่อสาร และเมื่อต้องการถามผู้ฟังควรรอให้ผู้พูดพูดจบและรอเวลาให้ซักถาม

3. สาร คือ ข้อมูลที่คุณพูดต้องการส่งไปยังผู้ฟัง ต้องเป็นเรื่องที่คุณมีความรู้ มีความสนใจ สามารถลำดับเรื่องราวได้อย่างถูกต้องเพื่อให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจ นอกจากนี้ สิ่งสำคัญของสารคือต้องเป็นสิ่งที่มีความเหมาะสมกับผู้ฟังและสถานการณ์ในขณะนั้นอีกด้วย

4. สื่อ คือสิ่งที่เป็นตัวช่วยให้คุณพูดสามารถถ่ายทอดความรู้ ความคิด และประสบการณ์ต่าง ๆ ของคุณไปยังผู้ฟังได้สะดวกรวดเร็ว สื่อจะมีความน่าสนใจหรือไม่ขึ้นอยู่กับสิ่งที่คุณพูดเลือกใช้

5. ถ้อยคำ คือการเลือกภาษาที่จะใช้ในการนำเสนอที่ถูกต้อง เหมาะสม เข้าใจง่าย ออกเสียงถูกต้องตามอักขรวิธี มีการเว้นวรรคในการคำพูดที่ถูกต้อง เพื่อไม่ให้คุณฟังเข้าใจความหมายผิดหรือเข้าใจแตกต่างกันออกไปจากเรื่องที่คุณพูดต้องการจะสื่อสาร

จากการศึกษาองค์ประกอบของการพูด ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่า องค์ประกอบของการพูด ประกอบด้วย ผู้พูด ผู้ฟัง สาร สื่อ และถ้อยคำ ซึ่งองค์ประกอบเหล่านี้เป็นสิ่งที่เราใช้ในการสื่อความหมายจากการพูดเพื่อความเข้าใจที่ตรงกันและถูกต้อง

3. องค์ประกอบของการสนทนาภาษาอังกฤษ

Canale & Swain (1983) กล่าวถึงองค์ประกอบของการสนทนาไว้ว่า ความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ประกอบด้วย

1. ความสามารถด้านไวยากรณ์ (Grammar Competence) คือการมีความรู้เกี่ยวกับหลักภาษาอังกฤษ รวมถึง ออกเสียง คำศัพท์ การสร้างประโยค การเลือกใช้ไวยากรณ์ให้เหมาะสมกับเรื่องที่ต้องการสนทนา ซึ่งทำให้ผู้พูดใช้ภาษาได้ถูกต้องตามหลักโครงสร้างภาษาโดยปราศจากความลังเล

2. ความสามารถในการต่อข้อความ (Discourse Competence) คือ การสนทนาภาษาอังกฤษผู้สนทนาต้องมีความสามารถในการเชื่อมโยงข้อความ หมายถึง ผู้สนทนาทั้งสองฝ่ายสามารถเปลี่ยนบทบาทในการสนทนาในการพูดเปิดและปิดบทสนทนาและเชื่อมโยงการสนทนาดำเนินต่อไปอย่างเหมาะสมและทำให้การสนทนาในครั้งนั้นเกิดประสิทธิผลตรงตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการ

3. ความสามารถด้านภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistic Competence) หมายถึง ผู้สนทนาสามารถเลือกใช้คำพูดในการสนทนาได้อย่างถูกต้องเหมาะสมกับกาลเทศะ สัมพันธ์กับพฤติกรรมของบุคคลในสังคม นอกจากนี้ ยังสามารถสนทนาสื่อสารเพื่อสร้างความสัมพันธ์ในสังคม โดยมีจุดประสงค์ที่แตกต่างไปตามสถานการณ์และประเภทของการสื่อสาร

4. ความสามารถด้านยุทธวิธีในการสื่อสาร (Strategic Competence) หมายถึง ความสามารถในการแก้ปัญหาในระหว่างการสนทนาด้วยกลยุทธ์ต่าง ๆ ที่ทำให้ผู้ฟังสามารถเข้าใจ ความหมายในการสนทนาซึ่งกันและกันได้

Underhill (2000) กล่าวถึงองค์ประกอบของการสนทนาไว้ว่า การสนทนาเพื่อการ สื่อสารว่ามีองค์ประกอบที่สำคัญ 3 องค์ประกอบ ดังนี้

1. ผู้พูด (Speaker) หมายถึง บุคคลซึ่งผู้สื่อสาร ที่ทำหน้าที่ในการส่งข้อมูลข่าวสาร ความรู้สึก ความคิดเห็น ไปยังผู้ที่ต้องการสนทนาอีกฝ่ายหรือผู้ฟัง
2. ข้อความ (Message) หมายถึง สารหรือข้อมูลที่ต้องการใช้ในการสนทนาสื่อสาร ที่ผู้พูดส่งไปยังผู้ฟัง
3. ผู้ฟัง (Listener) หมายถึง บุคคลที่รับข้อความหรือข้อมูลที่ส่งตรงมาจากผู้พูด

เกศสุตา ปงลังกา (2550) กล่าวถึงองค์ประกอบของการสนทนาไว้ว่า การสนทนา ภาษาอังกฤษให้เกิดประสิทธิภาพไม่ใช่เพียงแค่การประกอบด้วย ผู้พูด เนื้อหาสาระหรือข้อมูล และผู้ฟังเท่านั้น เพราะการสนทนาสื่อสารที่ดีผู้ส่งสารหรือผู้พูดต้องสามารถเชื่อมโยงให้การสนทนาดำเนิน ต่อไปอย่างราบรื่น ถูกต้องตามหลักภาษาอังกฤษ ใช้น้ำเสียง กริยาท่าทาง และคำศัพท์ที่ถูกต้อง เหมาะสมกับสถานการณ์และโอกาส

จากการศึกษาองค์ประกอบของการสนทนา ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่าการสนทนาสื่อสาร ภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพตรงตามวัตถุประสงค์ของการสื่อสารนั้นต้องอาศัยองค์ประกอบต่าง ๆ ที่สำคัญ ไม่ว่าจะเป็นทั้งตัวผู้พูด ข้อความที่ต้องการสื่อสาร ผู้ฟัง นอกจากนี้ต้องมีความรู้เกี่ยวกับ ภาษาอังกฤษ ทั้งคำศัพท์ ไวยากรณ์ การออกเสียง เทคนิคและการเชื่อมโยงข้อความในการสื่อสารและ ความเหมาะสมของการสนทนาภาษาอังกฤษตามสถานการณ์ต่าง ๆ ที่มีความแตกต่างกันออกไป อีก ด้วย

4. การประเมินความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษ

การวัดและประเมินความสามารถในการพูดสนทนาภาษาอังกฤษ เป็นกระบวนการใน การดำเนินการระหว่างเรียนและหลังเรียนเป็นระยะ ๆ เพื่อตรวจสอบความสามารถของผู้เรียนว่า นักเรียนมีระดับความสามารถในการสนทนาอยู่ระดับใดและประสบความสำเร็จในการสนทนาหรือไม่ มีนักวิชาการหลายท่านกล่าวถึงการวัดและประเมินความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษไว้ ดังนี้

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532) ได้เสนอแนวทางในการสนทนาของผู้เรียนตาม สภาพความเป็นจริง โดยใช้แบบประเมินความสามารถตามเกณฑ์แบ่งออกเป็น 6 ระดับ ได้ดังนี้

- 1) ความคล่องแคล่ว
- 2) ความรู้ความเข้าใจในการสื่อสาร
- 3) ปริมาณของข้อความในการสื่อสาร
- 4) คุณภาพของข้อความที่นำมาสื่อสาร
- 5) ท่าทางและน้ำเสียงในการสื่อสาร และ
- 6) ความพยายามในการสื่อสาร

สุวิมล พุฒิรุ่งโรจน์ (2559) ได้เสนอการวัดระดับความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษ สามารถวัดได้จากพฤติกรรมด้านต่าง ๆ ที่แสดงออกมา โดยรายการที่ควรวัดประกอบด้วย 1) ความคล่องในการพูด 2) ความรู้ด้านคำศัพท์ 3) การใช้ท่าทางประกอบในการสื่อสาร

ภัทรพร บุญศรี (2562) ได้เสนอเกณฑ์ที่ใช้ในการวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน โดยรายการที่ควรวัดและประเมินผล ประกอบด้วย 1) ด้านความรู้ 2) ความคล่องแคล่วในการสนทนา และ 3) การแสดงท่าทางในการสนทนา

พิมพ์พร บังวัด (2563) ได้พัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ภาษาสื่อสารประกอบสื่อประสมเพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยได้เสนอแนวทางในการวัดประเมินผลความสามารถในการฟังและการพูดไว้ ซึ่งรายการประเมินประกอบด้วย 1) ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับคำศัพท์ 2) โครงสร้างการใช้ภาษา 3) การออกเสียง 4) ความคล่องแคล่ว

มนัสนันท์ สุภาภรณ์ (2564) ได้เสนอเกณฑ์ที่ใช้ในการวัดและประเมินความสามารถในการสนทนาของนักเรียน โดยองค์ประกอบของการประเมินความสามารถในการสนทนาประกอบด้วย 1) ความรู้และความเข้าใจ 2) ความคล่องแคล่ว และ 3) การแสดงท่าทางและน้ำเสียงในการสนทนา

จากการศึกษาการประเมินความสามารถการสนทนาภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ดังตาราง

ตาราง 2 การสรุปและวิเคราะห์รายการประเมินความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษ

รายการประเมิน	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	ความถี่	ผู้วิจัย
ความคล่องแคล่ว	/	/	/	/	/	5	2
ความรู้ความเข้าใจในการสื่อสาร	/	/	/	/	/	5	1
ปริมาณของข้อความ	/					1	
คุณภาพของข้อความ	/					1	
ท่าทางและน้ำเสียงในการสื่อสาร	/	/	/		/	4	3
ความพยายามในการสื่อสาร	/					1	
การออกเสียง		/		/		2	
โครงสร้างการใช้ภาษา				/		1	

หมายเหตุ คนที่ 1 สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532) คนที่ 2 สุวิมล พุฒิรุ่งโรจน์ (2559)
 คนที่ 3 ภัทรพร บุญศรี (2562) คนที่ 4 พิมพ์พร บังวัด (2563)
 คนที่ 5 มนัสนันท์ สุภาภรณ์ (2564)

จากการศึกษาการประเมินความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยจึงได้พิจารณาวิเคราะห์และคัดเลือกรายการประเมินความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษ ของ สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532) สุวิมล พุฒิรุ่งโรจน์ (2559) ภัทรพร บุญศรี (2562) พิมพ์พร บังวัด (2563) และ มนัสนันท์ สุภาภรณ์ (2564) ซึ่งรายการประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษสามารถวัดได้จากพฤติกรรมด้านต่าง ๆ ของผู้พูด ประกอบด้วย ความรู้ความเข้าใจ ความคล่องแคล่ว การแสดงท่าทางและน้ำเสียงในการสนทนา โดยการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างแบบประเมินความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษของผู้เรียน โดยเป็นแบบประเมินชนิด Scoring Rubrics และกำหนดระดับคุณภาพเป็น 4 ระดับ แสดงรายละเอียดดังนี้

ตาราง 3 เกณฑ์การประเมินความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษ ชนิด Scoring Rubrics

ประเด็น ประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน				น้ำหนัก	คะแนน รวม
	4	3	2	1		
ความรู้ ความเข้าใจ	สามารถ ฟังและพูด โต้ตอบได้ ทั้งหมดทุกข้อ (ตอบได้มากกว่า ร้อยละ 80 ของ ทั้งหมด)	สามารถ ฟังและพูด โต้ตอบได้เป็น ส่วนใหญ่ (ไม่เกินร้อยละ 80 ของคำตอบ ทั้งหมด)	สามารถ ฟังและพูด โต้ตอบได้ เล็กน้อย (ตอบ ได้ไม่เกินร้อย ละ 50 ของ ทั้งหมด)	สามารถ ฟังและพูดโต้ตอบ ได้น้อยมาก (ตอบ ได้น้อยกว่าร้อยละ 30 จากทั้งหมด)	2	8
ความ คล่องแคล่ว	ฟังและพูด โต้ตอบได้ทันที มีความ คล่องแคล่วและ มั่นใจทำให้ สื่อสารได้ชัดเจน	ฟังและพูด โต้ตอบได้บ้าง ไม่ มีความ คล่องแคล่วและ มั่นใจแต่ยังพอ สื่อสารให้เข้าใจ ได้	ฟังและพูด โต้ตอบได้น้อย ไม่มีความ คล่องแคล่ว และมั่นใจทำ ให้สื่อสารได้ไม่ ชัดเจน	ฟังและพูดโต้ตอบ ไม่ได้ ไม่มีความ คล่องแคล่วและ มั่นใจทำให้สื่อสาร ได้ไม่เข้าใจ	2	8

ตาราง 3 (ต่อ)

ประเด็น ประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน				น้ำหนัก	คะแนน รวม
	4	3	2	1		
การแสดง ท่าทางและ น้ำเสียงใน บทบาท	แสดงท่าทาง และใช้น้ำเสียง ได้เหมาะสมกับ บทบาท	ใช้น้ำเสียงได้ เหมาะสมกับ บทบาทแต่ไม่มี การแสดงท่าทาง ประกอบ	แสดงท่าทาง และใช้น้ำเสียง ไม่เป็น ธรรมชาติ ขาด ความน่าสนใจ	ไม่แสดงท่าทาง และใช้น้ำเสียงไม่ เหมาะสมกับบทบาท	1	4
รวม					5	20

เกณฑ์การตัดสินคุณภาพ

ระดับ 4 ร้อยละ 80-100	หรือช่วงคะแนน 16-20
ระดับ 3 ร้อยละ 70-79	หรือช่วงคะแนน 11-15
ระดับ 2 ร้อยละ 50-69	หรือช่วงคะแนน 6-10
ระดับ 1 ร้อยละ 0-49	หรือช่วงคะแนน 0-5

แผนการจัดการเรียนรู้

1. ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้

กรมวิชาการ (2545) กล่าวถึงความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง ผลของการเตรียมการวางแผนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนอย่างเป็นระบบ โดยนำสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ คำอธิบายรายวิชาและกระบวนการเรียนรู้ โดยเขียนเป็นแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้ปฏิบัติตามศักยภาพของผู้เรียน

สงบ ลักษณะ (2540) กล่าวถึงความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง การวางแผนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนล่วงหน้าที่คล้ายกับการบันทึกการสอนในสมัยที่ฝึกกันในสถาบันฝึกหัดครูโดยมีวัตถุประสงค์ให้ครูผู้สอนได้ออกแบบและเตรียมการสอนล่วงหน้าให้เห็นรายละเอียดของกิจกรรมการเรียนการสอนของแต่ละหัวข้อย่อยของเนื้อหาวิชาหรือสำหรับการสอนแต่ละครั้ง และแสดงลักษณะกระบวนการสอนที่สร้างแล้วให้ตรงกับสภาพสิ่งแวดล้อม ปัญหา ความต้องการ และปัจจัยอำนวยความสะดวกของโรงเรียน ครู นักเรียน ผู้ปกครองและชุมชน

วัฒนาพร ระวังบุทช์ (2542) กล่าวถึงความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง แผนการหรือโครงการที่จัดทำเป็นลายลักษณ์อักษร เพื่อใช้ในการปฏิบัติการสอนรายวิชาใดวิชาหนึ่ง เป็นการเตรียมการสอนอย่างมีระบบและเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้ครูพัฒนาการจัดการเรียนการสอนไปสู่ จุดประสงค์การเรียนรู้และจุดมุ่งหมายของหลักสูตรได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ชวลิต ชูกำแหง (2553) กล่าวถึงความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ว่า หมายถึง เอกสารที่เป็นลายลักษณ์อักษรของครูผู้สอน ซึ่งเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ในแต่ละครั้ง โดยใช้สื่อและอุปกรณ์การเรียนการสอนให้สอดคล้องกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง เนื้อหา เวลา เพื่อพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนให้ไปอย่างเต็มศักยภาพ

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2553) กล่าวถึงความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ว่า หมายถึง แผนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การใช้สื่อการสอน การวัดผลประเมินผลให้สอดคล้อง กับเนื้อหา และจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ในหลักสูตร ซึ่งจะทำให้ผู้สอนทราบว่าสอนเนื้อหาใด เพื่อจุดประสงค์ใด สอนอย่างไร ใช้สื่ออะไรและวัดผลประเมินผลโดยวิธีใด

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2553) กล่าวถึงความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ว่า หมายถึง การเตรียมการสอนอย่างเป็นลายลักษณ์อักษรไว้ล่วงหน้า เพื่อเป็นแนวทางการสอนสำหรับครู อันจะช่วยให้การเรียนการสอนบรรลุจุดประสงค์ที่กำหนดไว้อย่างมีประสิทธิภาพ

จรัสศรี พัวจินดาเนตร (2560) กล่าวถึงความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ว่า หมายถึง เอกสารประกอบหลักสูตรชนิดหนึ่งที่ครูใช้เป็นคู่มือสำหรับจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การใช้สื่อ อุปกรณ์การเรียนรู้และการวัดจุดประสงค์การเรียนรู้ของนักเรียนในแต่ละบทเพื่อให้บรรลุผลตาม จุดมุ่งหมายของหลักสูตร

จากการศึกษาความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้ ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่า หมายถึง แผนการหรือโครงการที่ครูจัดทำขึ้นอย่างเป็นลายลักษณ์อักษร เป็นการวางแผนไว้ล่วงหน้าสำหรับการ จัดกิจกรรมการเรียนการสอน โดยนำเนื้อหาสาระที่จะต้องสอนตลอดปีมาสร้างเป็นแผนการจัดการ เรียนการสอนรายคาบหรือรายชั่วโมง มีส่วนสำคัญประกอบด้วยจุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหา วิธีการ จัดกิจกรรม สื่อการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล สำหรับการกำหนดเนื้อหาต้องให้สอดคล้อง กับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง สาระการเรียนรู้ มาตรฐานการเรียนรู้ เพื่อช่วยให้ การจัดการเรียนการสอนเป็นไปอย่างมีระบบและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

2. ความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้

ชวลิต ชูกำแหง (2551) กล่าวถึงความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ว่า มีดังนี้

1. ช่วยให้ผู้ครมีความรู้ความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของเรื่องที่จะสอน ทำให้สามารถจัด กิจกรรมได้เหมาะสมตรงตามเจตนารมณ์ของหลักสูตร
2. ช่วยให้ผู้ครมีความเชื่อมั่นในตนเองยิ่งขึ้น

3. นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้เร็ว เพราะครูเตรียมตัวดี การจัดกิจกรรมเป็นไปตามขั้นตอน นักเรียนจะเข้าใจเร็วขึ้น

4. นักเรียนเกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียน เพราะครูเตรียมกิจกรรมที่เหมาะสม นักเรียนเรียนด้วยความสนุก

5. นักเรียนเกิดความเลื่อมใสศรัทธาในตัวครู เพราะครูเตรียมการและจัดกิจกรรมด้วยความมั่นใจ ไปตามขั้นตอนอย่างมีประสิทธิภาพ

6. ผู้สอนแทนสอนได้บรรลุจุดประสงค์ที่กำหนด

7. การประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นไปตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ ช่วยให้ครูรู้จุดอ่อนของนักเรียนที่ควรแก้ไข จุดเด่นที่ควรได้รับการส่งเสริม และช่วยให้เห็นภาพการทำงานของตนเองชัดเจนขึ้น

8. ใช้เป็นข้อมูลที่ถูกต้องเที่ยงตรง เพื่อเสนอแนะบุคลากร หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อปรับปรุงหลักสูตรให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

9. ผู้บริหารหรือผู้เกี่ยวข้องได้ทราบขั้นตอน กระบวนการต่าง ๆ ของครู เพื่อการนิเทศติดตาม และประเมินผลที่มีประสิทธิภาพ

10. เป็นการพัฒนาริชาชีพครู เป็นเครื่องมือและเอกสารที่จำเป็นในการประกอบอาชีพ

11. เป็นผลงานทางวิชาการที่แสดงให้เห็นถึงความชำนาญพิเศษ หรือความเชี่ยวชาญของผู้จัดทำลักษณะของแผนการเรียนรู้ หรือแผนการสอนที่ดี

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2553) กล่าวถึงความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ว่า มีความสำคัญ 6 ประการดังนี้

1. ทำให้ผู้สอนสอนด้วยความมั่นใจ เมื่อเกิดความมั่นใจในการสอนย่อมจะสอนด้วยความคล่องแคล่ว เป็นไปตามลำดับขั้นตอน อย่างราบรื่น ไม่ติดขัด เพราะได้เตรียมการทุกอย่างไว้พร้อมแล้วการสอนก็จะดำเนินไปสู่จุดหมายปลายทางอย่างสมบูรณ์

2. ทำให้เป็นการสอนที่มีคุณค่าคุ้มกับเวลาที่ผ่านไป เพราะผู้สอนสอนอย่างมีแผน มีเป้าหมายและมีทิศทางในการสอน มิใช่สอนอย่างเลื่อนลอย ผู้เรียนได้รับความรู้ ความคิด เกิดเจตคติ เกิดทักษะและเกิดประสบการณ์ใหม่ตามที่ผู้สอนวางแผนไว้ ทำให้เป็นการเรียนการสอนที่มีคุณค่า

3. ทำให้เป็นการสอนที่ตรงตามหลักสูตร ทั้งนี้เพราะในการวางแผนการสอน ผู้สอนต้องศึกษาหลักสูตรทั้งด้านจุดประสงค์การสอน เนื้อหาสาระที่จะสอน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การใช้สื่อการสอน การวัดและประเมินผล แล้วจัดทำออกมาเป็นแผนการสอน เมื่อผู้สอนสอนตามแผนการสอน ก็ย่อมทำให้เป็นการสอนที่ตรงตามจุดมุ่งหมายและทิศทางของหลักสูตร

4. ทำให้การสอนบรรลุผลอย่างมีประสิทธิภาพดีกว่าการสอนที่ไม่มีการวางแผน เนื่องจากในการวางแผนการสอนผู้สอนต้องวางแผนอย่างรอบคอบในทุกองค์ประกอบของการสอน รวมทั้งการจัดเวลา สถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ซึ่งจะเอื้ออำนวยให้เกิดการเรียนรู้ได้ โดยสะดวกและง่ายดายขึ้น ดังนั้น เมื่อมีการวางแผนการสอนที่รอบคอบและปฏิบัติตามแผนการสอนที่วางไว้ ผลของการสอนย่อมสำเร็จได้ดีกว่าการไม่ได้วางแผนการสอน

5. ทำให้ผู้สอนมีเอกสารเตือนความจำ สามารถนำมาใช้เป็นแนวทางในการสอนต่อไป ทำให้ไม่เกิดความซ้ำซ้อนและเป็นแนวทางในการทบทวนหรือการออกข้อทดสอบเพื่อวัดผล ประเมินผลผู้เรียนได้นอกจากนี้ทำให้ผู้สอนมีเอกสารไว้ให้แนวทางแก่ผู้ที่เข้าสอนแทนในกรณีจำเป็น เมื่อผู้สอนไม่สามารถเข้าสอนเองได้ ผู้เรียนจะได้รับความรู้และประสบการณ์ที่ต่อเนื่องกัน

6. ทำให้ผู้เรียนเกิดเจตคติที่ดีต่อผู้สอนและต่อวิชาเรียน ทั้งนี้เพราะผู้สอนสอนด้วยความพร้อมเป็นความพร้อมทั้งทางด้านจิตใจ และความพร้อมทางด้านวัตถุ ความพร้อมทางด้านจิตใจคือความมั่นใจในการสอน เพราะผู้สอนได้เตรียมการสอนมาอย่างรอบคอบ ส่วนความพร้อมทางด้านวัตถุคือ การที่ผู้สอนได้เตรียมเอกสารหรือสื่อการสอนไว้อย่างพร้อมเพรียง เมื่อผู้สอนเกิดความพร้อมในการสอน ย่อมสอนด้วยความกระฉ่างแจ่ง ทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจอย่างชัดเจน ในบทเรียน อันส่งผลให้ผู้เรียนเกิดเจตคติที่ดีต่อผู้สอนและต่อวิชาที่เรียน

สุคนธ์ สินธพานนท์ (2558) กล่าวถึงความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้มีความสำคัญต่อผู้สอนและการจัดการเรียนรู้มาก เพราะแผนการจัดการเรียนรู้เปรียบเสมือนแผนที่ที่จะนำผู้สอนไปสู่จุดประสงค์ที่ตั้งไว้ ไม่ทำให้หลงทาง ผู้สอนสามารถดำเนินการสอนและจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้เป็นไปตามเป้าหมายและตามขั้นตอนอย่างมีระบบ ทำให้ผู้สอนเกิดความสนใจและสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ และผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และมีเจตคติที่ดีต่อผู้สอนและวิชาที่เรียน

ประสาธ เนืองเฉลิม (2564) กล่าวถึงความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ว่า การวางแผนการจัดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีความสำคัญดังนี้

1. เป็นการสร้างทิศทางของการจัดการเรียนการสอน ทำให้ผู้สอนเกิดความมั่นใจ ลดความวิตกกังวลในการจัดการเรียนการสอน รวมทั้งยังสามารถเชื่อมโยงระหว่างหลักสูตรแกนกลางสถานศึกษาและหลักสูตรระดับชั้นเรียน

2. การจัดระเบียบของความรู้ โดยผู้สอนจัดทำลำดับขั้นตอนการสร้างความรู้ และสร้างความคุ้นเคยกับเนื้อหาสาระ

3. การจัดเตรียมเนื้อหาและสื่อการเรียนการสอนล่วงหน้า เป็นการวางแผนการจัดการเรียนรู้ที่จะทำให้ผู้เรียนสนใจในบทเรียนด้วยวิธีการที่หลากหลาย ผู้สอนสามารถจัดสื่อและลำดับกิจกรรมได้ตามความเหมาะสม

4. ครูสามารถออกแบบกิจกรรมการเรียนการสอนได้อย่างหลากหลาย รู้จักใช้กลวิธีการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับธรรมชาติการเรียนรู้ของผู้เรียน

5. การเตรียมการมีปฏิสัมพันธ์ในการจัดการเรียนรู้

6. การใช้เทคนิคการจัดการเรียนการสอนต่าง ๆ เพื่อจูงใจผู้เรียนให้เกิดความสนใจเนื้อหาวิชาในแต่ละช่วงสอน

7. เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ตอบสนองความแตกต่างระหว่างบุคคล ความสนใจ ความถนัด ทั้งนี้ ผู้สอนต้องวิเคราะห์จุดประสงค์ เนื้อหา กิจกรรม สื่อ และการประเมินการเรียนรู้

8. เป็นการจัดลำดับความต้องการในการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับการประเมินพฤติกรรมการรู้ระหว่างเรียนโดยใช้เครื่องมือที่หลากหลาย

9. เป็นการสะท้อนผลในการตัดสินใจด้านหลักสูตรและการจัดการเรียนรู้ของผู้สอน เพื่อนำไปสู่การปรับปรุงคุณภาพการเรียนการสอนต่อไป

10. เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผู้สอนคนอื่นสามารถดำเนินการแทนได้เมื่อมีความจำเป็นหรือไม่สามารถเข้าสอนได้ในเวลานั้น

11. เป็นการนำเสนอการจัดการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่สามารถแบ่งปันและแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกันได้

12. เป็นหลักฐานแสดงถึงภาระงานและใช้ในการตรวจสอบคุณภาพการเตรียมการเรียนการสอนล่วงหน้า

13. เป็นเครื่องมือสำหรับผู้บริหารสถานศึกษาในการกำกับติดตามตรวจสอบและใช้ประกอบการนิเทศการศึกษา

14. เป็นการวางแผนการเตรียมการสอนไว้ล่วงหน้าก่อนสถานการณ์จริงอย่างไม่คาดคิดหรือทำให้ผู้สอนมีความอบอุ่นใจในการเรียนการสอน

จากการศึกษาความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้ ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่าแผนการจัดการเรียนรู้มีความสำคัญมากสำหรับครูและการจัดการเรียนรู้ เพราะแผนการจัดการเรียนรู้เปรียบเสมือนแผนที่ที่จะชี้นำครูให้บรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ ครูสามารถสอนและจัดกิจกรรมการเรียนรู้อย่างเป็นระบบตามเป้าหมายและขั้นตอน ทำให้ครูสนใจและสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น นักเรียนเรียนรู้และมีทัศนคติที่ดีต่อครูและวิชาที่เรียน

3. องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้

เอกรินทร์ สีมหาศาล และคณะ (2552) กล่าวถึงองค์ประกอบของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ไว้ว่า องค์ประกอบของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เป็นสิ่งที่ควรตระหนักถึงเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้จำเป็นต้องเขียนตามลำดับองค์ประกอบและหากขาด

องค์ประกอบใดก็ตามก็อาจทำให้แผนการจัดการเรียนรู้ที่สมบูรณ์ เมื่อพิจารณาแล้วการศึกษา วิเคราะห์ องค์ประกอบของแผนโดยทั่วไปจะมี 7 องค์ประกอบดังนี้

1. สารระสำคัญ เป็นการเขียนในลักษณะเป็นความคิดรวบยอด หรือ Concept
 2. จุดประสงค์การเรียนรู้ เขียนในลักษณะจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม ซึ่งเมื่อผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติทุกพฤติกรรมในแต่ละแผนการเรียนรู้ของหน่วยการเรียนรู้ แล้วบรรลุผลตามวัตถุประสงค์ ตัวชี้วัด และมาตรฐานผลการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ในแต่ละหน่วย
 3. สารการเรียนรู้ เป็นการเขียนเนื้อหาสาระในลักษณะเป็นประเด็นสำคัญสั้น ๆ สอดคล้องกับเนื้อหาสาระที่กำหนดไว้ในแผนการจัดการเรียนรู้
 4. กิจกรรมการเรียนรู้ ระบุวิธีสอน กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เทคนิค การสอนที่หลากหลาย เมื่อจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ครบถ้วนบรรลุวัตถุประสงค์ในการเรียนรู้ เมื่อเรียน ครบทุกแผนการจัดการเรียนรู้ ผู้เรียนจะได้รับความรู้ ทักษะกระบวนการ และคุณลักษณะที่พึง ประสงค์ครบถ้วนตามเป้าหมายการเรียนรู้ของตัวชี้วัด และมาตรฐานการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ โดย ออกแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผู้เรียนต้องปฏิบัติในแต่ละรายชั่วโมงอย่างชัดเจน
 5. สื่อ แหล่งการเรียนรู้ในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ จะกำหนดสื่อการเรียนรู้ ที่ใช้ประกอบการเรียนการสอนไว้อย่างชัดเจน มีใบความรู้ ใบงาน แบบฝึกทักษะการเรียนรู้เอกสาร เพิ่มเติมสำหรับผู้สอนตามความเหมาะสมและบอกแหล่งเรียนรู้ที่สำคัญที่จะช่วยให้การจัดกิจกรรมการ เรียนรู้เป็นไปตามเป้าหมายที่กำหนด
 6. การวัดและประเมินผล ทุกแผนการจัดการเรียนรู้ จะระบุรายละเอียดเกี่ยวกับ เรื่อง การวัดและประเมินผล ทุกแผนการจัดการเรียนรู้จะระบุรายละเอียดเกี่ยวกับ เรื่องการวัด และประเมินผล คือ หลักฐานการเรียนรู้ ร่องรอยการเรียนรู้ วิธีการวัดและประเมินผล เครื่องมือใน การวัดและประเมินผล
 7. บันทึกผลการจัดการเรียนรู้ เป็นการบันทึกผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในแต่ละ แผนการจัดการเรียนรู้เพื่อนำไปปรับปรุงและพัฒนาวิธีการจัดการเรียนรู้ให้บรรลุเป้าหมาย
- อาจารย์ ใจเที่ยง (2553) กล่าวถึงองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ว่า ประกอบด้วยหัวข้อสำคัญ ดังนี้
1. มาตรฐานการเรียนรู้
 2. ตัวชี้วัดชั้นปี
 3. สารสำคัญ
 4. จุดประสงค์การเรียนรู้
 5. สารการเรียนรู้
 6. กิจกรรมการเรียนรู้

7. การวัดผลประเมินผล
8. สื่อและแหล่งเรียนรู้
9. บันทึกผลหลังการจัดการเรียน

สุวิมล สุวรรณจันดี (2554) กล่าวถึงองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ว่า ประกอบด้วยส่วนนำ หรือหัวข้อของแผนการจัดการเรียนรู้ ตัวแผนการจัดการเรียนรู้ ซึ่งประกอบด้วย การนำเข้าสู่บทเรียน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การสรุป สื่อการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล เอกสารประกอบการสอน บันทึกหลังการสอน

ศศิธร เวียงวะลัย (2556) กล่าวถึงองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ว่า ประกอบด้วยหัวข้อสำคัญ ดังนี้

1. สาระสำคัญ
2. จุดประสงค์การเรียนรู้
3. สาระการเรียนรู้
4. กิจกรรมการเรียนรู้
5. สื่อ
6. การวัดและประเมินผลการเรียนรู้
7. กิจกรรมเสนอแนะ
8. ความคิดเห็นผู้บริหาร
9. บันทึกหลักสอน

สุคนธ์ ลินธพานนท์ (2558) กล่าวถึงองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้มีดังต่อไปนี้

1. การกำหนดวิชา และชื่อเรื่อง
2. การกำหนดผู้เรียนและชั้นเรียน
3. การกำหนดเวลาและจำนวนคาบ
4. การกำหนดความคิดรวบยอดหรือสาระสำคัญ
5. กำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้
6. การกำหนดเนื้อหาวิชา
7. การกำหนดกิจกรรมการเรียนการสอน
8. การกำหนดสื่อการเรียนการสอน
9. การกำหนดการวัดผลประเมินผล

จากการศึกษาองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้ในแต่ละหน่วยงาน หรือสถานศึกษา มีองค์ประกอบที่ความแตกต่าง เพราะ ในแต่ละหน่วยงานหรือสังกัดต่าง ๆ มีความมุ่งหมายที่แตกต่างกัน จึงมีการกำหนดองค์ประกอบต่าง ๆ ขึ้น

เพิ่มเติมเพื่อให้การดำเนินการเป็นไปตามเป้าหมายของสถานศึกษานั้น ๆ โดยการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดองค์ประกอบในการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ที่ประกอบไปด้วย 1) ส่วนหัวแผนการจัดการเรียนรู้ 2) สารระสำคัญ 3) มาตรฐานการเรียนรู้ 4) จุดประสงค์การเรียนรู้ 5) สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน 6) คุณลักษณะอันพึงประสงค์ 7) สารการเรียนรู้ 8) กิจกรรมการเรียนรู้ 9) สื่อและแหล่งการเรียนรู้ 10) การวัดและประเมินผล

4. ขั้นตอนการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2553) อธิบายการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ว่าเป็นงานสำคัญของผู้สอน เพราะเป็นการเตรียมการจัดการเรียนรู้ให้บรรลุตามเป้าหมายและมีประสิทธิภาพ ผู้จัดการเรียนรู้ต้องศึกษาหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน เพื่อนำสู่การจัดการเรียนรู้ ดังนี้

1. ศึกษามาตรฐานการเรียนรู้ และมาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้นของกลุ่มสาระการเรียนรู้ เพื่อให้เข้าใจเป้าหมายและทิศทางของการจัดการเรียนรู้

2. วิเคราะห์มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น เพื่อกำหนดสาระการเรียนรู้ช่วงชั้นและกำหนดผลการเรียนรู้ที่คาดหวังรายปี/รายภาค (สาระการเรียนรู้ช่วงชั้นเป็นการกำหนดเนื้อหาที่ต้องเรียนโดยคำนึงถึงจุดเน้นของหลักสูตร ความต้องการของผู้เรียน ความต้องการของท้องถิ่น และชุมชน จำนวนเวลาที่จัดแต่ละสัปดาห์ วัยและระดับชั้น ส่วนการกำหนดผลการเรียนรู้ที่คาดหวังรายปี/รายภาค เป็นการระบุถึงความรู้ ทักษะ คุณลักษณะของผู้เรียน ซึ่งจะเกิดหลังการเรียนรู้ในแต่ละปี)

3. วิเคราะห์สาระการเรียนรู้ช่วงชั้นและผลการเรียนรู้ที่คาดหวังรายปี/รายภาค เพื่อกำหนดเป็นสาระการเรียนรู้รายปี/รายภาค เป็นเนื้อหาที่ต้องเรียนให้สอดคล้องกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่นและชุมชน

4. นำผลการเรียนรู้ที่คาดหวังรายปี/รายภาค และสาระการเรียนรู้รายปี/รายภาค มาพิจารณาจัดทำคำอธิบายรายวิชา

5. นำคำอธิบายรายวิชาที่กำหนดเป็นหน่วยการเรียนรู้ ซึ่งอาจจะบูรณาการหลายสาระการเรียนรู้ที่มีความสัมพันธ์กันเข้าด้วยกัน โดยใช้วิชาใดวิชาหนึ่งเป็นแกน

6. นำหน่วยการเรียนรู้แต่ละหน่วยมาจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้รายหน่วย

7. นำแผนการจัดการเรียนรู้รายหน่วยมาจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้รายชั่วโมง
ชวลิต ชูกำแพง (2553) กล่าวถึงการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้มีขั้นตอน ดังนี้

1. ศึกษาเอกสารหลักสูตรและเอกสารที่เกี่ยวข้อง ในขั้นนี้ผู้วิจัยควรชี้ให้เห็นถึงบทเรียนในภาคเรียนที่จะนำมาวิจัยว่ามีกี่บท ซึ่งแต่ละบทผู้วิจัยอาจจะจัดเรียนเนื้อหาใหม่ที่เหมาะสมกับระยะเวลาและการเตรียมการในการวิจัย

2. ศึกษาวิเคราะห์เนื้อหา และสารสำคัญ เพื่อวางแผนในการสอนการกำหนดผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง และการประเมินผลการเรียนรู้ให้ตรงตามที่หลักสูตรกำหนด

3. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างเนื้อหาสาระสำคัญ และผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง ในขั้นนี้เป็นขั้นสำคัญที่ผู้วิจัยต้องวิเคราะห์ให้เห็นความสัมพันธ์ดังกล่าว โดยเฉพาะสาระสำคัญที่ต้องอาศัยการสรุปแก่นแท้ของเนื้อหาย่อมนั้นที่ผู้เรียนจะได้รับ

4. สร้างแผนการจัดการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับวิธีสอนที่จะนำมาวิจัยว่าแต่ละแผนจะสอนเรื่องอะไรบ้าง ในที่นี้จะรวมถึงการสร้างใบงาน ตลอดทั้งแบบประเมินต่าง ๆ ที่จะใช้ประเมินท้ายแผนด้วย

5. นำแผนการจัดการเรียนรู้ไปตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาจากผู้เชี่ยวชาญ (ควรเป็นจำนวนที่สามคนขึ้นไป) เพื่อตรวจสอบและพิจารณาแผนการจัดการเรียนรู้ในแต่ละด้านเกี่ยวกับลักษณะที่ดีของแผนนิยมใช้แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ แล้วนำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้เชี่ยวชาญประเมินแล้วมาหาค่าเฉลี่ย โดยพิจารณาแต่ละข้อว่าผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้หรือไม่ แล้วปรับปรุงแก้ไขข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ จากนั้นนำไปทดลองสอน (Try out) กับนักเรียนที่มีลักษณะคล้ายกับกลุ่มตัวอย่างที่จะใช้ในการทดลองจริง

6. นำแผนการจัดการเรียนรู้มาปรับปรุงแก้ไข จัดพิมพ์เป็นฉบับจริงแล้วนำไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง

อารมณ์ ใจเที่ยง (2553) กล่าวถึงขั้นตอนการเขียนแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ไว้ว่า ขั้นตอนการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน สามารถจัดทำได้ตามขั้นตอนดังนี้

1. วิเคราะห์คำอธิบายรายวิชา เพื่อนำไปใช้ในการจัดทำโครงสร้างรายวิชาที่ประกอบด้วย หน่วยการเรียนรู้ มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด หรือผลการเรียนรู้ สาระสำคัญ เวลาเรียน และน้ำหนักคะแนนในแต่ละหน่วย ซึ่งจะเห็นในภาพรวมในระดับรายวิชาว่าผู้สอนจะต้องจัดการเรียนรู้ในแต่ละปีการศึกษา หรือภาคการศึกษาทั้งหมดที่หน่วยการเรียนรู้ ใช้เวลาเรียนเท่าใด

2. วิเคราะห์จุดประสงค์รายวิชา และมาตรฐานรายวิชา โดยพิจารณาจากมาตรฐานการเรียนรู้ และตัวชี้วัด หรือผลการเรียนรู้ เพื่อนำมาเขียนจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยให้ครอบคลุมพฤติกรรมทั้งด้านความรู้ ทักษะ กระบวนการ เจตคติและค่านิยม

3. วิเคราะห์สาระการเรียนรู้โดยวิเคราะห์จากตัวชี้วัด หรือผลการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ในแต่ละรายวิชา เพื่อนำมาใช้ในการเลือกและขยายสาระที่เรียนรู้ให้สอดคล้องกับผู้เรียน ชุมชน และท้องถิ่น รวมทั้งวิทยาการและเทคโนโลยีใหม่ ๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อผู้เรียน

4. วิเคราะห์กระบวนการจัดการเรียนรู้ เพื่อให้ผู้เรียนบรรลุตามมาตรฐานการเรียนรู้ และตัวชี้วัด หรือผลการเรียนรู้ ตลอดจนสาระการเรียนรู้ โดยเลือกรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญที่ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วม ลงมือปฏิบัติจริง มีความน่าสนใจ สอดคล้องกับวัยและธรรมชาติของผู้เรียน สามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันและชีวิตจริงได้

5. วิเคราะห์กระบวนการประเมินผล โดยเลือกใช้วิธีการวัดและประเมินผลที่หลากหลาย ใช้เครื่องมือวัดที่มีความน่าเชื่อถือ และเกณฑ์การประเมินที่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

6. วิเคราะห์แหล่งการเรียนรู้ โดยคัดเลือกสื่อการเรียนรู้และแหล่งการเรียนรู้ทั้งในและนอกห้องเรียนให้เหมาะสมสอดคล้องกับกระบวนการเรียนรู้

จากการศึกษาขั้นตอนของการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่าการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ ควรเริ่มจากการวิเคราะห์คำอธิบายรายวิชา มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดในรายวิชา วิเคราะห์จุดประสงค์การเรียนรู้ เครื่องมือที่ใช้ในการวัดและประเมินผล ตลอดจนการเลือกกระบวนการจัดการเรียนรู้ที่มีความเหมาะสมในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ รวมถึงสื่อและแหล่งการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียน

5. ประโยชน์ของแผนการจัดการเรียนรู้

สุคนธ์ สินธพานนท์ (2558) กล่าวถึงประโยชน์ของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ว่า แผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้นี้ ผู้สอนหรือผู้ที่เกี่ยวข้องในการสอน หรือผู้ออกแบบการจัดการเรียนรู้ ได้เขียนขึ้นมาด้วยตนเองหรือจะร่วมมือกันเขียนก็ตาม เมื่อเขียนแผนการจัดการเรียนรู้เสร็จแล้วจะก่อให้เกิดประโยชน์นานาประการ ดังนี้

1. ผู้สอนมีเวลาเตรียมการสอนมากขึ้น แล้วลดเวลาการสอนให้น้อยลงได้
2. ผู้สอนเกิดความมั่นใจ
3. ผู้สอนแทนสามารถดำเนินการสอนแทนและสามารถบรรลุจุดประสงค์ตามแผนการสอนได้
4. ทำให้ผู้สอนทราบว่าในแต่ละคาบที่จะสอนนั้น จะสอนเนื้อหาอะไร จะใช้วิธีการสอนแบบใด ใช้เทคนิคกระบวนการอย่างไร จะใช้สื่ออะไร และจะมีการวัดประเมินผลโดยวิธีใด
5. ทำให้ผู้สอนสามารถประสบผลสำเร็จในการสอน สอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพราะได้กำหนดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมไว้ล่วงหน้า
6. ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และได้รับประสบการณ์เร็วขึ้นและมากขึ้น สามารถบรรลุจุดประสงค์ตามที่ตั้งไว้
7. ทำให้ผู้สอนสามารถจัดกิจกรรมการเรียนรู้ได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม เพราะได้มีการกำหนดกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ไว้ล่วงหน้าแล้ว ผู้สอนสามารถแยกกิจกรรมของตนเองและกิจกรรมของผู้เรียนได้อย่างชัดเจน
8. ผู้สอนสามารถใช้สื่อต่าง ๆ ให้สัมพันธ์ สอดคล้อง และครอบคลุมในแต่ละเนื้อหาแต่ละบทเรียน ตลอดจนกิจกรรมต่าง ๆ ด้วย

9. ทำให้การเรียนการสอนเป็นแบบที่เน้นให้ผู้เรียนเป็นสำคัญมากกว่าผู้สอนเป็นสำคัญ

10. ช่วยให้ผู้สอนหลีกเลี่ยงต่อการใช้หนังสือแบบเรียนแต่เพียงเล่มเดียว เพราะทำให้มีเวลาศึกษาค้นคว้าหนังสืออ่านประกอบอื่น ๆ ตลอดจนหาแหล่งทรัพยากรให้ผู้เรียนไปค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมได้อีก

ดนิตา ดวงวิไล (2565) กล่าวถึงประโยชน์ของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้สอนได้ออกแบบและจัดทำขึ้น จะก่อให้เกิดประโยชน์ทั้งต่อผู้เรียนและผู้สอน เช่น ทำให้ผู้สอนมีเวลาเตรียมการสอนมากขึ้น เกิดความมั่นใจ ผู้สอนแทนสามารถสอนแทนและบรรลุจุดประสงค์ตามแผนการสอนได้ ทำให้ผู้สอนทราบรายละเอียดของเนื้อหา วิธีการสอน เทคนิคกระบวนการ สื่อการจัดการเรียนรู้ และวิธีการวัดประเมินผล เกิดความประสบความสำเร็จในการสอน สอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ และส่งผลผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และได้รับประสบการณ์เร็วขึ้นและสามารถบรรลุจุดประสงค์ตามที่ตั้งไว้ เนื่องจากการจัดการเรียนรู้ที่เน้นให้ผู้เรียนเป็นสำคัญ

จากการศึกษาประโยชน์ของแผนการจัดการเรียนรู้ ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้จะก่อให้เกิดประโยชน์ต่อนักเรียนและครู เช่น ให้ความรู้มากขึ้นในการเตรียมตัวสอน เพิ่มความมั่นใจว่าครูทดแทนสามารถทดแทนและบรรลุเป้าหมายของแผนการสอนได้ จัดเตรียมรายละเอียดเนื้อหา วิธีการสอน และเทคนิคกระบวนการให้ครูทราบ การเรียนรู้การจัดการสื่อและวิธีการสอนการวัดและการประเมินประสบความสำเร็จ การสอนที่มีประสิทธิภาพ ส่งผลให้นักเรียนได้เรียนรู้และได้รับประสบการณ์เร็วขึ้นและสามารถบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ได้ เพราะเป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง

ประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้

1. ความหมายของประสิทธิภาพการจัดการเรียนรู้

เผชญิ กิจระการ (2544) กล่าวถึงความหมายของประสิทธิภาพไว้ว่า หมายถึงระดับประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ เป็นระดับที่ผู้ศึกษาจะพึงพอใจว่าหากแผนการจัดการเรียนรู้มีประสิทธิภาพระดับนั้นแล้ว แผนการจัดการเรียนรู้ก็มีคุณค่าที่จะสอนนักเรียน

บุญชม ศรีสะอาด (2545) กล่าวถึงความหมายของประสิทธิภาพไว้ว่า โดยทั่วไปเมื่อมีการพัฒนานวัตกรรมขึ้นมาใหม่ควรมีการหาประสิทธิภาพของนวัตกรรมนั้น ๆ ด้วย ดังนั้นครูที่ทำวิจัยในชั้นเรียน หากมีการพัฒนานวัตกรรมขึ้นมาใช้แล้ว ครูก็ควรหาประสิทธิภาพของนวัตกรรมนั้น ๆ เพราะประสิทธิภาพของนวัตกรรมเป็นตัวบ่งชี้สภาพความสำเร็จของการใช้นวัตกรรม โดยที่นวัตกรรม

ส่วนใหญ่เน้นประสิทธิภาพของนวัตกรรมอยู่ที่คุณภาพของกระบวนการที่กำหนด โดยนวัตกรรมนั้นทำให้ผู้ปฏิบัติหรือผู้ใช้สามารถประสบความสำเร็จตรงตามวัตถุประสงค์ของนวัตกรรม การหาประสิทธิภาพของนวัตกรรมอาจกระทำได้หลายทาง ดังนี้

1. ให้ผู้เชี่ยวชาญหรือครูที่ชำนาญการเป็นที่ยอมรับตรวจสอบด้านเนื้อหาความเหมาะสมกับปัญหากลุ่มนักเรียนหรือกลุ่มอื่น ๆ การบรรยายคุณภาพหรือการเปรียบเทียบคุณภาพก่อนและหลังการใช้นวัตกรรม ซึ่งทำได้โดยการทดลองใช้นวัตกรรมกับกลุ่มเล็ก ๆ เพื่อตรวจสอบคุณภาพด้านความชัดเจนของภาษา การลำดับเนื้อหาและอื่น ๆ

2. การคำนวณค่าร้อยละของนักเรียนที่สอบผ่านแบบทดสอบอิงเกณฑ์ที่กำหนดจุดผ่านไว้วิธีการนี้เหมาะกับการนำไปใช้กับนักเรียนกลุ่มใหญ่

3. การหาประสิทธิภาพของนวัตกรรมการเรียนรู้ ประเภทบทเรียนสำเร็จรูปชุดการสอน แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ฯลฯ โดยใช้สูตร E_1/E_2 วิธีนี้เหมาะกับนักเรียนกลุ่มค่อนข้างใหญ่การหาประสิทธิภาพของนวัตกรรมด้วยวิธีการหาประสิทธิภาพของนวัตกรรมการเรียนรู้ โดยใช้สูตร E_1/E_2 จากร้อยละของคะแนนเฉลี่ยของการทำแบบฝึกหัด หรือการฝึกปฏิบัติก่อนการเรียนกับร้อยละของคะแนนเฉลี่ยของการทำแบบทดสอบหลังเรียน ถ้าร้อยละของคะแนนเฉลี่ยของการทำแบบฝึกหัดหรือแบบฝึกปฏิบัติต่ำ ก็อาจจะปรับปรุงการจัดกิจกรรมหรือปรับนวัตกรรมที่เป็นขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้ให้ตรงกับจุดประสงค์ของนวัตกรรมให้มากขึ้น หรือสอบถามนักเรียนถึงสิ่งที่ทำให้นักเรียนยังไม่เข้าใจ หรือคิดว่าควรปรับปรุงแก้ไข รวมทั้งปรึกษาผู้เชี่ยวชาญ และนำข้อมูลทั้งหมดมาปรับปรุงนวัตกรรมให้มีประสิทธิภาพตรงตามที่ต้องการมากขึ้น เพื่อที่จะได้แก้ปัญหาหรือพัฒนาคุณภาพของนักเรียนในห้องเรียนต่อไป

ฉลองชัย สุรวัฒนบุรณ (2551) กล่าวถึงความหมายของประสิทธิภาพไว้ว่า หมายถึง สื่อการสอนที่ผลิตได้แล้วจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องนำไปทดลองหาประสิทธิภาพของสื่อ เพื่อเป็นหลักประกันว่าสื่อนั้นมีประสิทธิภาพในการเรียนการสอนโดยจะต้องมีเกณฑ์ประสิทธิภาพของสื่อสำหรับการพิจารณา

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2556) กล่าวถึงความหมายของประสิทธิภาพไว้ว่า หมายถึง ประสิทธิภาพ (Efficiency) หมายถึง สภาวะหรือคุณภาพของสมรรถนะในการดำเนินงานเพื่อให้งานมีความสำเร็จโดยใช้เวลา ความพยายามและค่าใช้จ่ายค้ำค่าที่สุดตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้เพื่อให้ได้ผลลัพธ์ โดยกำหนดเป็นอัตราส่วนหรือร้อยละระหว่างปัจจัยนำเข้ากระบวนการและผลลัพธ์ (Ratio between input, process and output)

รัตน์ บัวสนธ์ (2565) กล่าวถึงความหมายของประสิทธิภาพไว้ว่า หมายถึง การที่นวัตกรรมการศึกษานั้นนอกจากจะได้ผลตามวัตถุประสงค์ (มีประสิทธิผล) แล้ว ก็ยังมุ่งพิจารณาว่านวัตกรรมดังกล่าวสามารถใช้ได้อย่างคุ้มค่าและเกิดประโยชน์มากน้อยเพียงไร เป็นการพิจารณาจากการใช้ทรัพยากรในการดำเนินงานเป็นสำคัญ

จากการศึกษาความหมายของประสิทธิภาพ ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่า ประสิทธิภาพ หมายถึง สภาพหรือคุณภาพของการปฏิบัติงานให้แล้วเสร็จทันเวลา ความพยายามและค่าใช้จ่ายมีความคุ้มค่ามากที่สุด โดยพิจารณาจากเป้าหมายที่ระบุไว้ในการบรรลุผล โดยถูกกำหนดให้เป็นอัตราส่วนหรือเปอร์เซ็นต์ระหว่างอินพุตของกระบวนการและผลลัพธ์

2. การทดสอบประสิทธิภาพการจัดการเรียนรู้

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2556) กล่าวถึงวิธีการหาประสิทธิภาพการจัดการเรียนรู้ไว้ว่า เมื่อผลิตชุดการสอนขึ้นเป็นต้นแบบแล้ว ต้องนำชุดการสอนหาประสิทธิภาพตามขั้นตอนต่อไปนี้

1. การทดสอบประสิทธิภาพแบบเดี่ยว (1 : 1) เป็นการทดสอบประสิทธิภาพที่ผู้สอน 1 คน ทดสอบประสิทธิภาพสื่อหรือชุดการสอนกับผู้เรียน 1-3 คน โดยใช้เด็กอ่อน ปานกลาง และเด็กเก่ง ระหว่างทดสอบประสิทธิภาพให้จับเวลาในการประกอบกิจกรรม สังเกตพฤติกรรมของผู้เรียนว่า หงุดหงิด ทำหน้าฉงน หรือทำท่าทางไม่เข้าใจหรือไม่ ประเมินการเรียนจากกระบวนการ คือ กิจกรรมหรือภารกิจและงานที่มอบให้ทำและทดสอบหลังเรียน นำคะแนนมาคำนวณหาประสิทธิภาพ หากไม่ถึงเกณฑ์ต้องปรับปรุงเนื้อหาสาระกิจกรรมระหว่างเรียนและแบบทดสอบหลังเรียนให้ดีขึ้น โดยปกติคะแนนที่ได้จากการทดสอบประสิทธิภาพแบบเดี่ยวนี้อาจได้คะแนนต่ำกว่าเกณฑ์มาก แต่ไม่ต้องวิตกเมื่อปรับปรุงแล้วจะสูงขึ้นมากก่อนนำไปทดสอบประสิทธิภาพแบบกลุ่ม ทั้งนี้ E_1/E_2 ที่ได้จะมีค่าประมาณ 60/60

2. การทดสอบประสิทธิภาพแบบกลุ่ม (1 : 10) เป็นการทดสอบประสิทธิภาพที่ผู้สอน 1 คน ทดสอบประสิทธิภาพสื่อหรือชุดการสอนกับผู้เรียน 6-10 คน (คละผู้เรียนที่เก่ง ปานกลางกับอ่อน) ระหว่างทดสอบประสิทธิภาพให้จับเวลาในการประกอบกิจกรรม สังเกตพฤติกรรมของผู้เรียนว่า หงุดหงิด ทำหน้าฉงน หรือทำท่าทางไม่เข้าใจหรือไม่ หลังจากทดสอบประสิทธิภาพให้ประเมินการเรียนจากกระบวนการ คือ กิจกรรมหรือภารกิจและงานที่มอบให้ทำและประเมินผลลัพธ์ คือการทดสอบหลังเรียนและงานสุดท้ายที่มอบให้นักเรียนทำส่งก่อนสอบประจำหน่วยให้นำคะแนนมาคำนวณหาประสิทธิภาพ หากไม่ถึงเกณฑ์ต้องปรับปรุงเนื้อหาสาระ กิจกรรมระหว่างเรียนและแบบทดสอบหลังเรียนให้ดีขึ้น คำนวณหาประสิทธิภาพแล้วปรับปรุง ในคราวนี้คะแนนของผู้เรียนจะเพิ่มขึ้นอีกเกือบเท่าเกณฑ์ โดยเฉลี่ยจะห่างจากเกณฑ์ประมาณ 10% นั่นคือ E_1/E_2 ที่ได้จะมีค่าประมาณ 70/70

3. การทดสอบประสิทธิภาพภาคสนาม (1 : 100) เป็นการทดสอบประสิทธิภาพที่ผู้สอน 1 คน ทดสอบประสิทธิภาพสื่อหรือชุดการสอนกับผู้เรียนทั้งชั้น ระหว่างทดสอบประสิทธิภาพให้จับเวลาในการประกอบกิจกรรม สังเกตพฤติกรรมของผู้เรียนว่า หงุดหงิด ทำหน้าฉงน หรือทำท่าทางไม่เข้าใจหรือไม่ หลังจากทดสอบประสิทธิภาพภาคสนามแล้ว ให้ประเมินการเรียนจากกระบวนการ คือ กิจกรรมหรือภารกิจและงานที่มอบให้ทำและทดสอบหลังเรียน นำคะแนนมาคำนวณหาประสิทธิภาพ หากไม่ถึงเกณฑ์ ต้องปรับปรุงเนื้อหาสาระ กิจกรรมระหว่างเรียนและแบบทดสอบหลังเรียนให้ดีขึ้น แล้วนำไปทดสอบประสิทธิภาพภาคสนามซ้ำกับนักเรียนต่างกลุ่มอาจทดสอบประสิทธิภาพ 2-3 ครั้ง จนได้ค่าประสิทธิภาพถึงเกณฑ์ขั้นต่ำ ปกติไม่น่าจะทดสอบประสิทธิภาพเกินสามครั้ง ด้วยเหตุนี้ขั้นทดสอบประสิทธิภาพภาคสนามจึงแทนด้วย 1 : 100

สูตรที่ใช้ในการคำนวณหาประสิทธิภาพของชุดการสอน ดังนี้

สูตรการหา E_1

$$E_1 = \frac{\frac{\sum x}{A}}{N} \times 100$$

เมื่อ E_1 แทน ประสิทธิภาพของกระบวนการ
 $\sum x$ แทน คะแนนของแบบฝึกปฏิบัติกิจกรรมหรืองานที่ทำ
 ระหว่างเรียนทั้งที่เป็นกิจกรรม
 A แทน คะแนนเต็มทั้งหมดของแบบฝึกปฏิบัติ
 ทุกชั้นรวมกัน
 N แทน จำนวนผู้เรียน

สูตรการหา E_2

$$E_2 = \frac{\frac{\sum F}{B}}{N} \times 100$$

เมื่อ E_2 แทน ประสิทธิภาพของผลลัพธ์

ΣF	แทน	คะแนนรวมของผลลัพธ์ของการประเมิน หลังเรียน
B	แทน	คะแนนเต็มของการประเมินสุดท้าย ของแต่ละหน่วย ประกอบด้วยผลการสอบ หลังเรียนและคะแนนจากการประเมินงาน สุดท้าย
N	แทน	จำนวนผู้เรียน

มนตรี วงษ์สะพาน (2563) ได้กล่าวถึงการหาค่าประสิทธิภาพของเครื่องมือ เช่น แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ แบบฝึกทักษะ ฯลฯ ส่วนมากใช้วิธีการหาประสิทธิภาพด้วยวิธีนี้ ประสิทธิภาพที่วัดส่วนใหญ่จะพิจารณาจากร้อยละของกระบวนการเรียนระหว่างเรียน โดยแสดงค่าเป็นตัวเลข 2 ตัว เช่น $E_1/E_2 = 80/80$, $E_1/E_2 = 85/85$, $E_1/E_2 = 90/90$ สำหรับการหาค่าประสิทธิภาพ E_1/E_2 ตามเกณฑ์ 80/80 มีดังนี้

1. เกณฑ์ 80/80 ในความหมายที่ 1 ตัวเลข 80 ตัวแรก (E_1) คือ ผู้เรียนทั้งหมดทำแบบฝึกหัดหรือแบบทดสอบย่อยได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ถือเป็นประสิทธิภาพของกระบวนการ ส่วนตัวเลข 80 ตัวหลัง (E_2) คือ ผู้เรียนทั้งหมดที่ทำแบบทดสอบหลังเรียนได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ถือว่าเป็นประสิทธิภาพของผลลัพธ์

2. เกณฑ์ 80/80 ในความหมายที่ 2 ตัวเลข 80 แรก (E_1) คือ ผู้เรียนร้อยละ 80 ทำแบบทดสอบหลังเรียนได้คะแนนร้อยละ 80 ทุกคน ส่วนตัวเลข 80 ตัวหลัง (E_2) คือ ผู้เรียนทั้งหมดที่ทำแบบทดสอบหลังเรียนครั้งนั้นได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80

3. เกณฑ์ 80/80 ในความหมายที่ 3 ตัวเลข 80 แรก (E_1) คือ จำนวนผู้เรียนทั้งหมดทำแบบทดสอบหลังเรียนได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ส่วนตัวเลข 80 ตัวหลัง (E_2) คือคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ที่ผู้เรียนทำเพิ่มขึ้นจากแบบทดสอบหลังเรียนโดยเทียบกับคะแนนที่ทำได้ก่อนการเรียน

4. เกณฑ์ 80/80 ในความหมายที่ 4 ตัวเลข 80 ตัวแรก (E_1) คือผู้เรียนทั้งหมดทำแบบทดสอบหลังเรียนได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ส่วนตัวเลข 80 ตัวหลัง (E_2) คือ ผู้เรียนทั้งหมดทำแบบทดสอบหลังเรียนแต่ละข้อถูกมีจำนวนร้อยละ 80 (ถ้าผู้เรียนทำข้อสอบข้อใดถูกมีจำนวนไม่ถึงร้อยละ 80 แสดงว่านวัตกรรมการเรียนการสอนไม่มีประสิทธิภาพและชี้ให้เห็นว่าจุดประสงค์ที่ตรงกับข้อนั้นมีข้อบกพร่อง

รัตน์ะ บัวสนธ์ (2565) กล่าวถึงการตรวจสอบประสิทธิภาพของนวัตกรรมการศึกษา โดยใช้สูตร E_1/E_2 ดังนี้

E_1 หมายถึง ประสิทธิภาพของนวัตกรรมการศึกษาที่เกิดในระหว่างการใช้หรือผลที่เกิดขึ้นเป็นระยะ ๆ โดยมีสูตรดังนี้

$$E_1 = \frac{\sum x_1/N}{A} \times 100$$

เมื่อ \sum หมายถึง คะแนนรวมของทุกคนจากแบบฝึกหัดย่อยแต่ละชุด หรือจากผลการปฏิบัติแต่ละครั้ง

N หมายถึง จำนวนนักเรียน

A หมายถึง ผลรวมคะแนนเต็มของแบบฝึกหัด หรือการฝึกปฏิบัติย่อย ๆ ทุกครั้ง

E_2 หมายถึง ประสิทธิภาพของนวัตกรรมการศึกษาที่เกิดขึ้นภายหลังใช้สิ้นสุดลง หรือผลสรุปรวม

$$E_2 = \frac{\sum x_2/N}{B} \times 100$$

เมื่อ $\sum x_2$ หมายถึง คะแนนรวมของทุกคนจากการทดสอบสรุปรวม

B หมายถึง คะแนนเต็มของแบบทดสอบ หรือแบบปฏิบัติหลังการใช้นวัตกรรม

จากการศึกษาการทดสอบประสิทธิภาพการจัดการเรียนรู้ ผู้วิจัยจึงสามารถสรุปได้ว่า ประสิทธิภาพของนวัตกรรมเป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ แสดงว่าแผนการจัดการจัดการเรียนรู้อามีประสิทธิภาพ สามารถนำไปใช้ในการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ได้จริง การคำนวณหาประสิทธิภาพของนวัตกรรมสามารถคำนวณได้ค่าตัวเลขที่บอกถึงประสิทธิภาพของนวัตกรรมที่พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพหรือไม่

จากแนวคิดการหาประสิทธิภาพ ผู้วิจัยได้นำหลักการและแนวคิดของ ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2556) และ รัตน์ะ บัวสนธ์ (2565) มาปรับและกำหนดประสิทธิภาพการจัดการเรียนรู้บทบาทสมมติที่ส่งผลต่อความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยมีรายละเอียดของสูตรการคำนวณ และเกณฑ์ที่ใช้ในการพิจารณาดังนี้

$$E_1 = \frac{\sum x_1 / N}{A} \times 100$$

เมื่อ \sum หมายถึง คะแนนรวมของทุกคนจากจากผลการปฏิบัติ
ตามแผนการจัดการเรียนรู้

N หมายถึง จำนวนนักเรียนทั้งหมด

A หมายถึง ผลรวมคะแนนเต็มจากการฝึกปฏิบัติย่อย ๆ ทุกครั้ง

$$E_2 = \frac{\sum x_2 / N}{B} \times 100$$

เมื่อ $\sum x_2$ หมายถึง คะแนนรวมของทุกคนจากการทดสอบและประเมิน
ความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษ

B หมายถึง คะแนนเต็มของแบบประเมินความสามารถในการ
สนทนาภาษาอังกฤษหลังการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ

3. การยอมรับประสิทธิภาพ

สมนึก ภัททิยธนี (2553) ได้กล่าวถึงการยอมรับประสิทธิภาพการจัดการเรียนรู้ไว้
ดังนี้

1. สูงกว่าเกณฑ์ คือตั้งเกณฑ์ E_1/E_2 ไว้แล้วได้ค่าประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่
กำหนดไว้ เช่น ตั้งเกณฑ์มาตรฐานไว้ 90/90 แล้วคำนวณค่าประสิทธิภาพพบที่เรียนสำเร็จรูปได้
95/95

2. เท่าเกณฑ์ คือ ตั้งเกณฑ์ E_1/E_2 ไว้แล้ว ได้ค่าประสิทธิภาพเท่ากับเกณฑ์
ที่ตั้งไว้พอดี เช่น ตั้งเกณฑ์มาตรฐานไว้ 90/90 แล้วคำนวณค่าประสิทธิภาพพบที่เรียนสำเร็จรูปได้
90/90

3. ต่ำกว่าเกณฑ์ คือ ตั้งเกณฑ์ E_1/E_2 ไว้แล้วได้ประสิทธิภาพต่ำกว่าเกณฑ์ที่ตั้ง
ไว้ไม่เกิน $\pm 2.5\%$ การหาประสิทธิภาพของเครื่องมือหรือนวัตกรรมการเรียนการสอน (E_1/E_2)
เป็นขั้นตอนทำการจริงกับกลุ่มตัวอย่างที่ตั้งกำหนดไว้แล้ว การที่จะสรุปได้ว่านวัตกรรมการเรียนการ
สอนที่พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพหรือไม่จะต้องมีการกำหนดเกณฑ์เพื่อ ใช้ในการพิจารณาและยอมรับ
ความผิดพลาดไม่ให้เกินร้อยละ 2.50

จากการหาประสิทธิภาพการจัดการเรียนรู้ตามที่กล่าวมา สามารถสรุปได้ว่า ประสิทธิภาพ
การจัดการเรียนรู้ หมายถึง คุณภาพของการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติที่ส่งผลต่อความสามารถ
ในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตามเกณฑ์ 70/70 ดังนี้

1. เกณฑ์ 70 ตัวแรก หมายถึง ร้อยละคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนทั้งหมดที่ได้จากการประเมินผลคะแนนจากการทำกิจกรรมตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างและพัฒนาขึ้นในแต่ละแผน ซึ่งมีค่าร้อยละ 70 ขึ้นไป

2. เกณฑ์ 70 ตัวหลัง หมายถึง ร้อยละของคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนทั้งหมดที่ได้จากการทดสอบและประเมินความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษหลังเรียน มีค่าร้อยละ 70 ขึ้นไป

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยในประเทศ

มณิรัตน์ กรรณิกา (2561) ได้การพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษโดยใช้รายการโทรทัศน์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่า นักเรียนมีคะแนนทดสอบทักษะการฟังภาษาอังกฤษโดยใช้รายการโทรทัศน์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

ณัฐชญา บุปผาชาติ (2561) ใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนยอแซฟอุปถัมภ์ อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม พบว่านักเรียนมีทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสูงขึ้น และมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด

ปริยานุช ทองเกลี้ยง (2562) ศึกษาผลการใช้แบบฝึกประกอบภาพยนตร์ที่มีต่อทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่า ทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังเรียนด้วยแบบฝึกประกอบภาพยนตร์สูงกว่าก่อนเรียน และมีความพึงพอใจต่อการใช้แบบฝึกประกอบภาพยนตร์อยู่ในระดับมาก

ณัฐสุดา สุภารัตน์ (2562) ได้พัฒนาความสามารถในการสนทนาภาษาญี่ปุ่นและเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีสอนโดยการใช้การแสดงบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีสอนแบบบทบาทสมมติ มีผลคะแนนการพูดสนทนาภาษาญี่ปุ่นหลังเรียนสูงกว่ามาตรฐานร้อยละ 70 ที่กำหนดไว้ และผลการเรียนรู้หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 รวมถึงมีเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้อยู่ในระดับมาก

ฤทัยรัตน์ ศรีพวงมาลัย (2562) ได้พัฒนาผลสัมฤทธิ์ด้านการฟังภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยการจัดการเรียนรู้ผ่านพอดคาสต์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนหนองกุงศาลา น้ำเที่ยงวิทยากร พบว่า ผลสัมฤทธิ์ด้านการฟังภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยการจัดการเรียนรู้ผ่านพอดคาสต์ของนักเรียน มีคะแนนหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง

สุพิชญ์ พูลลาภ (2562) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการฟังและพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้บทบาทสมมติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่า กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติเพื่อพัฒนาความสามารถในการฟังและพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีประสิทธิภาพเป็นไปตามเกณฑ์ 75/75 และนักเรียนมีความสามารถในการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้บทบาทสมมติสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้อยู่ในระดับมากที่สุด

อัสมา ทรรศนะมีลาภ และทუნ่า เกอร์กิน (2563) ศึกษาการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อลดความกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทยที่เรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ พบว่า มีระดับความกังวลในการพูดภาษาอังกฤษลดลง และมีความพึงพอใจในการเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติอยู่ในระดับมากที่สุด

วิภาศิริ แจ้งแสงทอง (2564) ได้พัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ ในรายวิชา ศท 0011204 ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาคณิตศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี พบว่า มีทักษะการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันหลังเรียนสูงขึ้น มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด

อาชวิน นิสสัยกล้า (2564) ได้เปรียบเทียบความสามารถในการฟังและการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ด้วยวิธีการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีความสามารถในการฟังและการพูดสนทนาภาษาจีนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. งานวิจัยต่างประเทศ

Dela Octavia Ayuningtias, Wulandari and Yana (2019) ได้ศึกษาการใช้บทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียน พบว่า หลังจากดำเนินกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติในทุกรอบ คะแนนการพูดของนักเรียนดีขึ้น สรุปได้ว่าการแสดงบทบาทสมมติสามารถพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียนได้

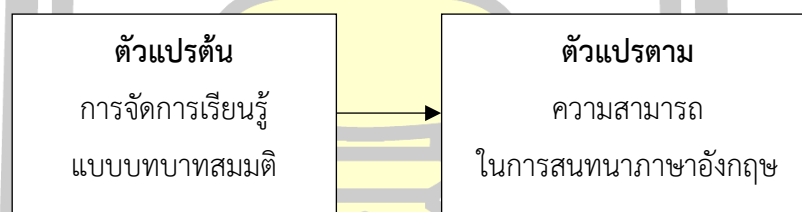
Doni Sudibyo, Ari Wibowo and Muhlasin (2019) ได้พัฒนาความสามารถในการพูดของนักเรียนโดยใช้บทบาทสมมติ พบว่า เทคนิคการใช้บทบาทสมมติสามารถพัฒนาความสามารถในการพูดของนักเรียนได้ โดยที่คะแนนเฉลี่ยของชั้นเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม

Fifa Lestari and Fitri Andini Sridatun (2020) วิเคราะห์ทักษะการพูดของนักเรียนโดยใช้วิธีการแสดงบทบาทสมมติ ผลปรากฏว่า นักเรียนสามารถฝึกการออกเสียงและเพิ่มคำศัพท์ได้ สรุปได้ว่าเทคนิคการสวมบทบาทสมมติสามารถพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียนได้

จากผลการศึกษาเอกสารและงานวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศ ผู้วิจัยได้แนวคิดในเรื่องการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ มาใช้ในการพัฒนาความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยความสามารถการสนทนาดังกล่าวต้องอาศัยทั้งการฟังและการพูดร่วมกัน ดังนั้นจึงได้นำการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติมาให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ภาษาในสถานการณ์ที่มีโอกาสพบได้จริงในชีวิตประจำวัน จากการสมมติบทบาทขึ้นมา เพื่อฝึกให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ที่จะปรับพฤติกรรมของตนได้ในสถานการณ์ต่าง ๆ บทบาทสมมติยังช่วยให้ผู้เรียนมีความมั่นใจและกล้าแสดงออกมากขึ้นอีกด้วย ดังนั้นการนำบทบาทสมมติมาใช้ในการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ผู้วิจัยเชื่อว่าจะสามารถทำให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษที่ดีขึ้น เกิดการจัดการเรียนการสอนจะมีประสิทธิภาพ และบรรลุสู่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนที่เพิ่มขึ้นได้

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัย เรื่อง การจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติที่มีต่อความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีกรอบแนวคิดในการวิจัยดังนี้

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

พูน ปณ ทิโต ชีเว

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัย เรื่อง การจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติที่มีต่อความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผู้วิจัยมีวิธีการดำเนินการวิจัยตามลำดับขั้นตอนดังนี้

1. กลุ่มเป้าหมาย
2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
3. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ
4. รูปแบบการวิจัย
5. การเก็บรวบรวมข้อมูล
6. การวิเคราะห์ข้อมูล
7. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนบ้านชำมุลนาก อำเภอแก้งคร้อ จังหวัดชัยภูมิ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชัยภูมิ เขต 2 จำนวน 11 คน ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. แผนการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติที่มีต่อความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 4 แผน 12 ชั่วโมง
 2. แบบทดสอบการสนทนาในชีวิตประจำวัน (Conversation) จำนวน 20 ข้อ
 3. แบบประเมินความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษจากการแสดงบทบาทสมมติ
- ชนิด Scoring Rubrics

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

1. แผนการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติที่มีต่อความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 4 แผน 12 ชั่วโมง มีขั้นตอนในการสร้างและหาคุณภาพดังนี้

1.1 ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) และเอกสารประกอบหลักสูตรต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง

1.2 ศึกษามาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด ก่อนนำมาออกแบบการจัดการเรียนรู้

1.3 ศึกษาหลักการ แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียน และศึกษาความสัมพันธ์ของความสามารถในการสนทนา ความสามารถในการฟังและการพูด จากเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในและต่างประเทศ

1.4 ศึกษาแนวคิด ทฤษฎีการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ จากเอกสารและงานวิจัย ทั้งในและต่างประเทศ และศึกษาขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ โดยผู้วิจัยได้พิจารณาความเหมาะสมกับบริบทการจัดการเรียนรู้แล้ว จึงได้คัดเลือกขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ของ Krish (2001) มาใช้ในการออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ตามขั้นตอนที่ประกอบด้วย 3 ขั้นตอนที่สำคัญ ได้แก่ 1) ขั้นเตรียมเนื้อหาและผู้แสดง (Presentation) 2) ขั้นการฝึก (Practice) และ 3) ขั้นวิเคราะห์ผล (Production)

1.5 กำหนดเนื้อหาสาระ ซึ่งได้จากการศึกษาเนื้อหาของหนังสือเรียน Say Hello ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งเป็นเนื้อหาตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และเนื้อหาที่กำหนดเป็นเนื้อหาที่จำเป็นในการดำรงชีวิตและเป็นเนื้อหาที่เคยสอนแล้วนักเรียนไม่สามารถทำได้ ประกอบด้วย 4 เรื่อง ดังนี้ Giving directions Restaurant At the market และ Birthday Party หลังจากนั้นนำเนื้อหา มาวิเคราะห์เพื่อสร้างกิจกรรมการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ แสดงรายละเอียดดังตาราง

ตาราง 4 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างชื่อเรื่อง ตัวชี้วัด จุดประสงค์การเรียนรู้ และระยะเวลา

แผนการจัด การเรียนรู้	สาระสำคัญ	จุดประสงค์ การเรียนรู้	เวลา (ชั่วโมง)
1. Giving directions	การเรียนรู้คำศัพท์และการสนทนา เกี่ยวกับการบอกทิศทางต่าง ๆ ใน ชีวิตประจำวัน เช่น แผนที่ การบอก ตำแหน่งที่ตั้ง การเดินทางบนท้องถนน ทิศทางในภาษาอังกฤษ ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็น พื้นฐานสำคัญในชีวิตประจำวันสำหรับใช้ ในการเดินทาง	1. นักเรียนฟังและพูด คำศัพท์และประโยคที่ใช้ ในการบอกทิศทางได้ 2. นักเรียนสนทนาและ แสดงบทบาทสมมติ เกี่ยวกับการบอกทิศทาง ได้	3
2. Restaurant	การเรียนรู้คำศัพท์และการสนทนา เกี่ยวกับสถานการณ์การสั่งอาหารใน ร้านอาหาร เช่น การสั่งอาหาร คำศัพท์ ต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับร้านอาหาร ซึ่งสิ่งเหล่านี้ เป็นพื้นฐานสำคัญในชีวิตประจำวัน สำหรับใช้ในการสนทนาในชีวิตประจำวัน	1. นักเรียนฟังและพูด ประโยคเกี่ยวกับ สถานการณ์ที่เกิดขึ้นใน ร้านอาหารได้ 2. นักเรียนสนทนาและ แสดงบทบาทสมมติ เกี่ยวกับสถานการณ์ใน ร้านอาหารได้	3
3. Going shopping	การเรียนรู้คำศัพท์และการสนทนา เกี่ยวกับสถานการณ์การซื้อขายสินค้า เช่น การซื้อ การขายสินค้าชนิดต่าง ๆ คำศัพท์ที่เกี่ยวกับการซื้อขาย ซึ่งสิ่ง เหล่านี้เป็นพื้นฐานสำคัญใน ชีวิตประจำวันสำหรับใช้ในการสนทนาใน ชีวิตประจำวันของนักเรียน	1. นักเรียนฟังและพูด ออกเสียงคำศัพท์และ ประโยคได้ถูกต้อง 2. นักเรียนสนทนาและ แสดงบทบาทสมมติ เกี่ยวกับสถานการณ์การ ซื้อ-ขายสินค้าได้	3

ตาราง 4 (ต่อ)

แผนการจัดการ การเรียนรู้	ตัวชี้วัด	จุดประสงค์ การเรียนรู้	เวลา (ชั่วโมง)
4. Birthday party	การเรียนรู้คำศัพท์และการสนทนาเกี่ยวกับสถานการณ์วันเกิด เช่น การแสดงความยินดี คำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับงานวันเกิด ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นพื้นฐานสำคัญในชีวิตประจำวันสำหรับการใช้ในการสนทนาในชีวิตประจำวันของนักเรียน	1. นักเรียนฟังและพูดคำศัพท์และประโยคที่ใช้เกี่ยวกับงานวันเกิดได้ถูกต้อง 2. นักเรียนสนทนาและแสดงบทบาทสมมติเกี่ยวกับสถานการณ์ในงานวันเกิดได้	3

1.6 ศึกษาแนวทางการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้จากเอกสาร ตำราต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำมาใช้ในการกำหนดรูปแบบและองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติที่มีต่อความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ ผู้วิจัยได้นำองค์ประกอบการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ของ อารมณ์ ใจเที่ยง (2553) เอกกรินทร์ สีมหาศาล และคณะ (2552) สุวิมล สุวรรณจันดี (2554) ศศิธร เวียงวะลัย (2556) และสุคนธ์ สีนพานนท์ (2558) แล้วกำหนดองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ประกอบด้วย 1) ส่วนหัวแผนการจัดการเรียนรู้ 2) สารระสำคัญ 3) มาตรฐานการเรียนรู้ 4) จุดประสงค์การเรียนรู้ 5) สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน 6) คุณลักษณะอันพึงประสงค์ 7) สารการเรียนรู้ 8) กิจกรรมการเรียนรู้ 9) สื่อและแหล่งการเรียนรู้ และ 10) การวัดและประเมินผล

1.7 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างและพัฒนาขึ้นจำนวน 4 แผน 12 ชั่วโมง เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อพิจารณาความถูกต้อง ความเหมาะสมเกี่ยวกับเนื้อหาการใช้ภาษาเบื้องต้น หลังจากนั้นนำแผนการจัดการเรียนรู้มาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ

1.8 นำแผนการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ จำนวน 4 แผน ที่ผ่านการปรับปรุง และแก้ไขตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์แล้ว ประกอบกับแบบคุณภาพแผนการจัดการเรียนรู้ เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน เพื่อพิจารณาและตรวจสอบคุณภาพ ความเหมาะสม ความถูกต้องของแผนการจัดการเรียนรู้ ประกอบด้วย

1.8.1 นางสาวภัคภิษา คำมูลมี ตำแหน่งครู วิทยฐานะชำนาญการพิเศษ สาระ
ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนแก้งคร้อวิทยา อำเภอแก้งคร้อ จังหวัดชัยภูมิ วุฒิการศึกษา ศษ.ม. บริหาร
การศึกษา ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษา

1.8.2 นางมัจฉา รัตนภูมิชัย ตำแหน่งครู วิทยฐานะชำนาญการพิเศษ สาระ
ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนบ้านหนองแกหนองโน อำเภอแก้งคร้อ จังหวัดชัยภูมิ วุฒิการศึกษา ค.บ.
ภาษาอังกฤษ ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา

1.8.3 นางสาวกานต์กนิษฐ์ พรหมไพร ตำแหน่งศึกษานิเทศก์ วิทยฐานะชำนาญการ
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชัยภูมิ เขต 2 วุฒิการศึกษา ค.ม. วิจัยและประเมินผล
การศึกษา ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผล

สำหรับแบบประเมินคุณภาพแผนการจัดการเรียนรู้ที่ใช้ในการประเมินนั้น มีลักษณะ
เป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามแนวคิดของลิเคิ์ท โดยใช้เกณฑ์ในการประเมินคะแนนและ
แปลความหมายดังนี้ (อพนันตรี พูลพุทธา, 2565)

5 หมายถึง แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมมากที่สุด

4 หมายถึง แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมมาก

3 หมายถึง แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมปานกลาง

2 หมายถึง แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมน้อย

1 หมายถึง แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมน้อยที่สุด

การแปลความหมายของค่าเฉลี่ยความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้
มีรายละเอียดดังนี้

4.50-5.00 หมายถึง แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมมากที่สุด

3.50-4.49 หมายถึง แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมมาก

2.50-3.49 หมายถึง แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมปานกลาง

1.50-2.49 หมายถึง แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมน้อย

1.00-1.49 หมายถึง แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมน้อยที่สุด

โดยกำหนดค่าความเหมาะสมของผู้เชี่ยวชาญในการยอมรับรายการประเมินของ
แผนการจัดการเรียนรู้ ควรมีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 3.50 ขึ้นไป จึงจะถือว่าผ่านเกณฑ์การประเมิน ซึ่งผลการ
ประเมินแผนการจัดการเรียนรู้แบบทบาทผสมมี ค่าเฉลี่ยจำแนกตามแผน แสดงรายละเอียดดังนี้

1. แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.43 อยู่ในระดับมาก

2. แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.67 อยู่ในระดับมากที่สุด

3. แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.42 อยู่ในระดับมาก

4. แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.37 อยู่ในระดับมาก

เมื่อพิจารณาในภาพรวมพบว่า แผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างและพัฒนาขึ้น มีผลการประเมินคุณภาพโดยรวม มีค่าเฉลี่ยความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ เท่ากับ 4.44 และมีคุณภาพอยู่ในระดับมาก (แสดงรายละเอียดดังภาคผนวก ค)

1.9 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างและพัฒนาขึ้น และผ่านการประเมินคุณภาพ โดยผู้เชี่ยวชาญแล้ว จำนวน 1 แผนการจัดการเรียนรู้ ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านหนองแกหนองโน อำเภอแก้งคร้อ จังหวัดชัยภูมิ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาชัยภูมิ เขต 2 จำนวน 30 คน ซึ่งไม่ใช่ นักเรียนกลุ่มเป้าหมาย โดยพบว่า ระยะเวลาในการ ดำเนินกิจกรรมตามแผนการจัดการเรียนรู้ควรมีความยืดหยุ่น เพราะจะใช้เวลาในกิจกรรมการฝึก ปฏิบัติที่มากพอสมควร

1.10 นำแผนการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติที่ส่งผลต่อความสามารถในการ สนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มาปรับปรุงและแก้ไขให้มีความเหมาะสมและ ยืดหยุ่นยิ่งขึ้น และดำเนินการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ฉบับสมบูรณ์ แล้วนำไปดำเนินการทดลอง กับนักเรียนกลุ่มเป้าหมายต่อไป

2. แบบทดสอบการสนทนาในชีวิตประจำวัน (Conversation) จำนวน 20 ข้อ 20 คะแนน มีขั้นตอนในการสร้างและหาคุณภาพดังนี้

2.1 ศึกษามาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดกลุ่มสาระการเรียนรู้กลุ่มสาระ ภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) และกำหนดตัวชี้วัดและจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ใช้ในการสร้าง แบบทดสอบ

2.2 ศึกษาทฤษฎี แนวคิด หลักการสร้างแบบทดสอบ จากตำราของบุญชม ศรีสะอาด (2553) เอกสารตำราการวัดและประเมินผลของภาควิชาวิจัยและพัฒนาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม (2562) และตำราการวิจัยทางการศึกษาของ อพันธ์ พิบูลพิทุธา (2565) โดยเป็นแบบทดสอบการสนทนาในชีวิตประจำวัน ซึ่งข้อสอบมีลักษณะเป็นบทสนทนา (Conversation) จำนวน 30 ข้อ และนำไปใช้จริง จำนวน 20 ข้อ แสดงรายละเอียดดังตาราง

พูน ปณ ทัต ชีเว

ตาราง 5 การกำหนดแบบทดสอบการสนทนาในชีวิตประจำวัน

แผนการจัดการเรียนรู้	จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวนข้อสอบทั้งหมด	จำนวนข้อสอบที่ใช้จริง
1. Giving directions	นักเรียนสามารถสนทนาเกี่ยวกับสถานการณ์บอกเส้นทางได้	8	5
2. Restaurant	นักเรียนสามารถสนทนาเกี่ยวกับสถานการณ์สั่งอาหารได้	8	5
3. Going shopping	นักเรียนสามารถสนทนาเกี่ยวกับสถานการณ์ซื้อ-ขายสินค้าได้	8	5
4. Birthday party	นักเรียนสามารถสนทนาเกี่ยวกับสถานการณ์วันเกิด	8	5

2.3 นำแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างและพัฒนาขึ้น เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อพิจารณาตรวจสอบความถูกต้อง ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ความสอดคล้องของข้อสอบ ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังกับข้อคำถาม หลังจากนั้นนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อบกพร่องตามข้อเสนอแนะ

2.4 นำแบบทดสอบที่ผ่านการปรับปรุง แล้วเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญชุดเดิม เพื่อประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม โดยกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนการประเมินดังนี้ (สมนึก ภัททิยธนี, 2565)

+1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อสอบนั้นสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนด

0 หมายถึง ไม่แน่ใจ ว่าข้อสอบนั้นสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนด

-1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อสอบนั้นไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนด

เมื่อผู้เชี่ยวชาญประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์การเรียนรู้/ มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัดแล้ว ผู้วิจัยนำผลการประเมินมาวิเคราะห์หาค่า IOC (Index of Item Objective Congruence : IOC) โดยพิจารณาคัดเลือกข้อสอบที่มีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 0.50-1.00 จึงเป็นข้อสอบที่อยู่ในเกณฑ์ที่สามารถใช้ได้ ผลการประเมินพบว่า แบบทดสอบการสนทนาในชีวิตประจำวัน

จำนวน 30 ข้อ มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) อยู่ระหว่าง 0.67-1.00 (ปรากฏรายละเอียดดังภาคผนวก ค)

2.4 ปรับปรุงแบบทดสอบตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ หลังจากนั้นนำแบบทดสอบการสนทนาในชีวิตประจำวัน ไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านหนองแกหนองโน อำเภอแก้งคร้อ จังหวัดชัยภูมิ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชัยภูมิ เขต 2 จำนวน 30 คน ซึ่งไม่ใช่ นักเรียนกลุ่มเป้าหมาย (ดำเนินการพร้อมกับการทดลองใช้แผนการจัดการเรียนรู้)

2.5 นำผลการทดลองใช้มาวิเคราะห์หาค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (b) โดยเกณฑ์ความยากของข้อสอบกำหนดไว้ระหว่าง 0.20-0.80 และค่าอำนาจจำแนก (b) กำหนดเกณฑ์ไว้ที่ 0.20 ขึ้นไป (ภาควิชาวิจัยและพัฒนาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2561) โดยผลการวิเคราะห์พบว่า ได้ค่าความยากง่ายเท่ากับ 0.36-0.70 และค่าอำนาจจำแนกเท่ากับ 0.11-0.28 จากทั้งหมด จำนวน 30 ข้อ คัดเลือกไว้ 20 ข้อ โดยจะเลือกข้อที่มีค่าความยากง่าย (p) ระหว่าง 0.20 ขึ้นไป และค่าอำนาจจำแนก (b) ระหว่าง 0.20 ขึ้น (ปรากฏดังภาคผนวก ค)

2.6 นำแบบทดสอบที่คัดเลือก 20 ข้อ มาหาค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับตามวิธีของโลเวท มีค่าเท่ากับ 0.97 (ปรากฏดังภาคผนวก ค)

2.7 จัดพิมพ์เป็นแบบทดสอบฉบับจริงและนำไปใช้กับนักเรียนกลุ่มเป้าหมายต่อไป

3. แบบประเมินความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษจากการแสดงบทบาทสมมติ ชนิด Scoring Rubrics มีขั้นตอนในการสร้างและหาคุณภาพดังนี้

3.1 ผู้วิจัยศึกษาแนวคิด และทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบประเมินความสามารถจากเอกสารตำราของคณาจารย์ภาควิชาวิจัยและพัฒนาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม (2562) และเอกสารจากตำราอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำมาเป็นองค์ความรู้พื้นฐานในการวัดและประเมินผลความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยจากการศึกษา ผู้วิจัยจึงได้เลือกการสร้างแบบประเมินความสามารถชนิด Scoring Rubrics และกำหนดระดับคุณภาพไว้ 4 ระดับคุณภาพ

3.2 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวัดและประเมินความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน รวมถึงการวัดและประเมินความสามารถในการฟังและพูดในการสื่อสารภาษาอังกฤษ (สุภัทรา อักษรานุเคราะห์, 2532 ; สุวิมล พุฒิรุ่งโรจน์, 2559 ; ภัทรพร บุญศรี, 2562 ; พิมพ์พร บังวัด, 2563 ; มนัสนันท์ สุภาภรณ์, 2564) โดยจากการศึกษา ผู้วิจัยได้กำหนดประเด็นในการประเมินความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษและแปลความหมายไว้ได้ดังนี้

1. ด้านความรู้ความเข้าใจ

ระดับ 4 สามารถฟังและพูดโต้ตอบได้ทั้งหมดทุกข้อ (ตอบคำถามได้มากกว่าร้อยละ 80 ของคำตอบทั้งหมด)

ระดับ 3 สามารถฟังและพูดโต้ตอบได้เป็นส่วนใหญ่ (ตอบคำถามได้ไม่เกินร้อยละ 80 ของคำตอบทั้งหมด)

ระดับ 2 สามารถฟังและพูดโต้ตอบได้เล็กน้อย (ตอบได้ไม่เกินร้อยละ 50 ของคำตอบทั้งหมด)

ระดับ 1 สามารถฟังและพูดโต้ตอบได้น้อยมาก (ตอบได้น้อยกว่าร้อยละ 30 จากคำตอบทั้งหมด)

2. ด้านความคล่องแคล่ว

ระดับ 4 ฟังและพูดโต้ตอบได้ทันที มีความคล่องแคล่วและมั่นใจทำให้สื่อสารได้ชัดเจน

ระดับ 3 ฟังและพูดโต้ตอบได้บ้าง ไม่มีความคล่องแคล่วและมั่นใจแต่ยังพอสื่อสารให้เข้าใจได้

ระดับ 2 ฟังและพูดโต้ตอบได้น้อย ไม่มีความคล่องแคล่วและมั่นใจทำให้สื่อสารได้ไม่ชัดเจน

ระดับ 1 ฟังและพูดโต้ตอบไม่ได้ ไม่มีความคล่องแคล่วและมั่นใจทำให้สื่อสารได้ไม่เข้าใจ

3. ด้านการแสดงท่าทางและน้ำเสียงในบทบาท

ระดับ 4 แสดงท่าทางและใช้น้ำเสียงได้เหมาะสมกับบทบาท

ระดับ 3 ใช้น้ำเสียงได้เหมาะสมกับบทบาทแต่ไม่มีการแสดงท่าทางประกอบ

ระดับ 2 แสดงท่าทางและใช้น้ำเสียงไม่เป็นธรรมชาติ ขาดความน่าสนใจ

ระดับ 1 ไม่แสดงท่าทางและใช้น้ำเสียงไม่เหมาะสมกับบทบาท

3.3 นำแบบประเมินความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างและพัฒนาขึ้น เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อพิจารณาตรวจสอบความถูกต้อง ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ความสอดคล้องของข้อคำถาม หลังจากนั้นนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อบกพร่องตามข้อเสนอแนะ

3.4 นำแบบทดสอบที่ผ่านการปรับปรุง แล้วเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญชุดเดิม เพื่อประเมินความเหมาะสมของแบบประเมิน โดยกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนการประเมินดังนี้

- +1 หมายถึง แน่ใจว่ารายการประเมินมีความเหมาะสม
- 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่ารายการประเมินมีความเหมาะสม
- 1 หมายถึง แน่ใจว่ารายการประเมินมีความเหมาะสมไม่เหมาะสม

เมื่อผู้เชี่ยวชาญประเมินความเหมาะสมของแบบประเมินความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษแล้ว ผู้วิจัยนำผลการประเมินมาวิเคราะห์หาค่า IOC (Index of Item Objective Congruence : IOC) โดยพิจารณาคัดเลือกรายการประเมินที่มีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 0.50-1.00 จึงเป็นรายการประเมินที่สามารถนำไปใช้ได้ และผลการประเมินพบว่า แบบประเมินความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษ มีค่าเท่ากับ 1.00 ซึ่งมีความเหมาะสมและสามารถนำไปใช้ได้ทุกข้อ (ปรากฏรายละเอียดดังภาคผนวก ค)

3.5 ปรับปรุงแบบประเมินความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษ ตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ หลังจากนั้นนำแบบประเมินความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษ ไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านหนองแกหนองโน อำเภอแก้งคร้อ จังหวัดชัยภูมิ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชัยภูมิ เขต 2 จำนวน 30 คน ซึ่งไม่ใช่ นักเรียนกลุ่มเป้าหมาย (ดำเนินการพร้อมกับการทดลองใช้แผนการจัดการเรียนรู้ และแบบทดสอบการสนทนาในชีวิตประจำวัน)

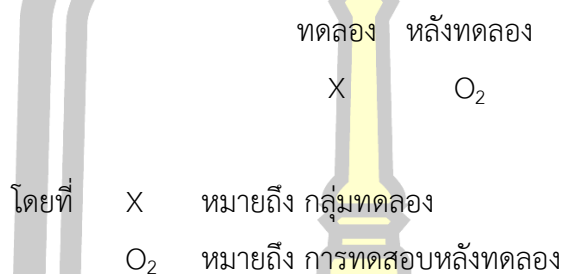
3.6 นำแบบประเมินความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษ มาวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (Item Total Correlation) โดยใช้สูตรสหสัมพันธ์อย่างง่ายของเพียร์สัน (คณาจารย์ภาควิชาวิจัยและพัฒนาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2561) พบว่า ได้ข้อคำถามที่เข้าเกณฑ์ ทุกข้อ โดยค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (r_{xy}) อยู่ตั้งแต่ 0.55 ถึง 0.87 (ปรากฏดังภาคผนวก ค)

3.7 นำแบบประเมินความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษ มาหาค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ ด้วยสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ตามวิธีของครอนบาค (Cronbach) พบว่าได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมินความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษทั้งฉบับเท่ากับ 0.83 (ปรากฏดังภาคผนวก ค)

3.8 จัดพิมพ์เป็นแบบประเมินความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษฉบับจริง และนำไปใช้ในการวัดและประเมินความสามารถในของผู้เรียนตามแผนการจัดการเรียนรู้ และวัดประเมินตามแบบทดสอบการสนทนาในชีวิตประจำวันของผู้วิจัยสร้างและพัฒนาขึ้น กับนักเรียนกลุ่มเป้าหมาย

รูปแบบการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) ซึ่งดำเนินการตามแบบแผนการทดลองแบบกลุ่มเดียวทดสอบหลังทดลอง (The single posttest only Design) (อพันธ์พิบูลพุทรา, 2565)

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัย เรื่อง การจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติที่มีต่อความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองตามแบบแผนการวิจัยแบบ กลุ่มเดียวทดสอบหลังทดลอง (The single posttest only Design) โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 มีวิธีการดำเนินการตามลำดับขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ขออนุญาตทดลองจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
2. ดำเนินการประชุมชี้แจงวัตถุประสงค์ของการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติที่มีต่อความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษกับนักเรียนที่เป็นกลุ่มเป้าหมาย ซึ่งจัดทำขึ้นจำนวน 4 เรื่อง ใช้เวลาในการทดลอง 4 ครั้ง ๆ ละ 3 ชั่วโมงที่ต่อเนื่องกัน เพราะการแสดงบทบาทสมมติต้องใช้เวลาในการจัดเตรียม และทำการแสดงตามขั้นตอน รวมทั้งสิ้น 12 ชั่วโมง ทั้งนี้ไม่รวมการทดสอบ 2 ชั่วโมง
3. ดำเนินการจัดการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติกับนักเรียนกลุ่มเป้าหมาย เป็นระยะเวลา 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 ชั่วโมง รวม 12 ชั่วโมง โดยในระหว่างการทดลองเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการประเมินการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติที่มีต่อความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
4. หลังจากดำเนินการตามกิจกรรมการเรียนรู้เสร็จสิ้นทั้งหมดแล้ว นักเรียนกลุ่มเป้าหมายดำเนินการทดสอบหลังเรียน โดยเป็นแบบทดสอบความสามารถในการสนทนาในชีวิตประจำวัน จำนวน 20 ข้อ ประเมินโดยการให้ผู้เรียนแสดงบทบาทสมมติ ตามสถานการณ์ที่

กำหนดในแบบทดสอบการสนทนาในชีวิตประจำวัน โดยใช้แบบประเมินความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างและพัฒนาขึ้น

5. ผู้วิจัยตรวจสอบ และรวบรวมคะแนนของนักเรียนกลุ่มเป้าหมายไปวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ผลการพัฒนาการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 70/70 โดยใช้สูตรการคำนวณหาประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้ของ รัตนะ บัวสนธ์ (2565)

2. ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ กับเกณฑ์ร้อยละ 70 โดยใช้สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Percentage) โดยใช้สูตรคำนวณ ดังนี้ (สมนึก ภัททิยธนี, 2565)

1.1 สูตรการหาร้อยละ

$$p = \frac{f}{N} \times 100$$

เมื่อ p แทน ร้อยละ
f แทน ความถี่ที่ต้องการแปลงให้เป็นร้อยละ
N แทน จำนวนความถี่ทั้งหมด

พูน ปรุ ทิโต ชเว

1.2 สูตรการหาค่าเฉลี่ยของคะแนน

$$\bar{x} = \frac{\sum x}{N}$$

เมื่อ	\bar{x}	แทน	ค่าเฉลี่ย
	$\sum x$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	N	แทน	จำนวนคน

1.3 สูตรการหาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

$$S.D. = \sqrt{\frac{N \sum x^2 - (\sum x)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ	S.D	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	X	แทน	คะแนนแต่ละตัว
	N	แทน	จำนวนคะแนนในกลุ่ม

2. สถิติที่ใช้หาคุณภาพเครื่องมือ

2.1 การหาความเที่ยงตรง (Validity) หรือ IOC ดังนี้ (สมนึก ภัททิยธนี, 2565)

$$\bar{x} = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ	\bar{x}	แทน	ค่าเฉลี่ย
	$\sum R$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	N	แทน	จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

พจนานุกรมศัพท์ชีวเวช

2.2 สูตรการหาค่าความยากง่าย (p)

$$p = \frac{R}{N}$$

เมื่อ	p	แทน	ค่าความยาก
	f	แทน	จำนวนคนที่ทำข้อสอบถูก
	N	แทน	จำนวนคนผู้เข้าสอบทั้งหมด

2.3 สถิติที่ใช้หาค่าอำนาจจำแนก (Discrimination) โดยใช้สูตรของ Brennan B- Index ดังนี้ (สมนึก ภัททิยธนี, 2565)

$$B = \frac{U}{n_1} - \frac{L}{n_2}$$

เมื่อ	B	แทน	ค่าอำนาจจำแนก
	U	แทน	จำนวนผู้สอบผ่านเกณฑ์ที่ตอบถูก
	L	แทน	จำนวนผู้สอบไม่ผ่านเกณฑ์ที่ตอบถูก
	n ₁	แทน	จำนวนผู้สอบผ่านเกณฑ์
	n ₂	แทน	จำนวนผู้สอบไม่ผ่านเกณฑ์

2.4 สถิติที่ใช้หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบการสนทนาในชีวิตประจำวัน โดยใช้สูตรของ Lovett (สมนึก ภัททิยธนี, 2565) ดังนี้

$$r_{cc} = 1 - \frac{k \sum x_i - \sum x_i^2}{(k-1) \sum (x_i - c)^2}$$

เมื่อ	r _{cc}	แทน	ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ
	k	แทน	จำนวนข้อสอบ
	x _i	แทน	คะแนนของแต่ละคน
	c	แทน	คะแนนเกณฑ์หรือจุดตัดของแบบทดสอบ

Σx_i แทน ผลรวมของคะแนนทุกคน

Σx_i^2 แทน ผลรวมทั้งหมดของคะแนนแต่ละคนยกกำลังสอง

2.5 สถิติที่ใช้หาค่าความยาก (p) ของแบบทดสอบการสนทนาในชีวิตประจำวัน โดยใช้สูตร ดังนี้ (สมนึก ภัททิยธนี, 2565)

$$P = \frac{H + L}{2N}$$

เมื่อ	P	แทน	ค่าความยากของข้อสอบ
	H	แทน	จำนวนคนในกลุ่มสูงตอบถูก
	L	แทน	จำนวนคนในกลุ่มต่ำตอบถูก
	N	แทน	จำนวนคนทั้งหมดในกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง

2.6 สถิติที่ใช้หาค่าอำนาจจำแนกของประเมินความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษ โดยใช้สูตรสหสัมพันธ์ของเพียร์สัน ดังนี้ (สมนึก ภัททิยธนี, 2565)

$$r_{xy} = \frac{N \Sigma xy - (\Sigma x)(\Sigma y)}{\sqrt{[N \Sigma x^2 - (\Sigma x)^2][N \Sigma y^2 - (\Sigma y)^2]}}$$

เมื่อ	r_{xy}	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน
	Σx	แทน	ผลรวมของคะแนนชุด x
	Σy	แทน	ผลรวมของคะแนนชุด y
	Σx^2	แทน	ผลรวมของคะแนนชุด x แต่ละตัวยกกำลังสอง
	Σy^2	แทน	ผลรวมของคะแนนชุด y แต่ละตัวยกกำลังสอง
	Σxy	แทน	ผลรวมระหว่างผลคูณชุด x กับ y
	N	แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

2.6 สถิติที่ใช้หาค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมินความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษ โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์ Alpha (α - Coefficient) (Cronbach) ดังนี้ (สมนึก ภัททิยธนี , 2565)

$$\alpha = \frac{K}{K-1} \left(1 - \frac{\sum s_i^2}{S_t^2} \right)$$

เมื่อ α	แทน	สัมประสิทธิ์แอลฟา
K	แทน	จำนวนข้อคำถาม
$\sum S_i^2$	แทน	ผลรวมของความแปรปรวนของคะแนนแต่ละข้อ
S_t^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนรวม

3. การหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ที่มีผลต่อความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้สูตรของ รัตนะ บัวสนธ์ (2565) ดังนี้

$$E_1 = \frac{\sum x_1 / N}{A} \times 100$$

เมื่อ \sum	หมายถึง	คะแนนรวมของทุกคนจากจากผลการปฏิบัติตามแผนการจัดการเรียนรู้
N	หมายถึง	จำนวนนักเรียนทั้งหมด
A	หมายถึง	ผลรวมคะแนนเต็มจากการฝึกปฏิบัติย่อย ๆ ทุกครั้ง

$$E_2 = \frac{\sum x_2 / N}{B} \times 100$$

เมื่อ $\sum x_2$	หมายถึง	คะแนนรวมของทุกคนจากการทดสอบและประเมินความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษ
B	หมายถึง	คะแนนเต็มของแบบประเมินความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษหลังการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัย เรื่อง การจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติที่มีต่อความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผู้วิจัยมีลำดับขั้นตอนในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
2. ลำดับขั้นตอนในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์และความหมายของสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ดังนี้

N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มเป้าหมาย
\bar{X}	แทน	คะแนนเฉลี่ย
S.D.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
E_1	แทน	ประสิทธิภาพของกระบวนการ
E_2	แทน	ประสิทธิภาพของผลลัพธ์

ลำดับขั้นตอนในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้ศึกษาได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

1. ผลการพัฒนาการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติที่มีต่อความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 70/70
2. ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ กับเกณฑ์ร้อยละ 70

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ผลการพัฒนากิจการการเรียนรู้แบบทบาทสมมติที่มีต่อความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 70/70 โดยผู้วิจัยนำแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างและพัฒนาขึ้น ไปทดลองกับนักเรียนกลุ่มเป้าหมาย คือ นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนบ้านชำมุลนาก อำเภอกำแพงศรี จังหวัดชัยภูมิ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชัยภูมิ เขต 2 จำนวน 11 คน และดำเนินการเก็บรวบรวมคะแนนตามแผนการจัดการเรียนรู้ทั้ง 4 แผน และการทดสอบหลังเรียน มาวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้ (E_1/E_2) แสดงรายละเอียดดังตาราง

ตาราง 6 การวิเคราะห์ประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้แบบทบาทสมมติที่มีต่อความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 (N=11)

ผลการเรียน	คะแนนเต็ม	\bar{X}	S.D.	ร้อยละของคะแนนเฉลี่ย
ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1)	80	59.55	1.74	74.43
ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2)	20	15.18	1.40	75.91
ประสิทธิภาพการจัดการเรียนรู้ (E_1/E_2) เท่ากับ 74.43/75.91				

จากตาราง 6 พบว่า ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) เท่ากับ 71.93 และประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2) เท่ากับ 73.64 ดังนั้น การจัดการเรียนรู้แบบทบาทสมมติที่มีต่อความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จึงมีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ 74.43/75.91 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด

2. ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบทบาทสมมติ กับเกณฑ์ร้อยละ 70 โดยผู้วิจัยนำผลการทดสอบวัดความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษหลังเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบทบาทสมมติ มาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ ร้อยละ 70 แสดงผลการวิเคราะห์ดังตาราง

ตาราง 7 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ กับเกณฑ์ร้อยละ 70

นักเรียน คนที่	คะแนนทดสอบความสามารถในการ สนทนาภาษาอังกฤษ (เต็ม 20 คะแนน)	คิดเป็นร้อยละ	เปรียบเทียบเกณฑ์ ร้อยละ 70
1	14	70.00	เท่ากับเกณฑ์
2	14	70.00	เท่ากับเกณฑ์
3	16	80.00	สูงกว่าเกณฑ์
4	15	75.00	สูงกว่าเกณฑ์
5	14	70.00	เท่ากับเกณฑ์
6	14	70.00	เท่ากับเกณฑ์
7	18	90.00	สูงกว่าเกณฑ์
8	17	85.00	สูงกว่าเกณฑ์
9	14	70.00	เท่ากับเกณฑ์
10	15	75.00	สูงกว่าเกณฑ์
11	16	80.00	สูงกว่าเกณฑ์
เฉลี่ยรวม	15.18	75.91	สูงกว่าเกณฑ์

จากตาราง 7 พบว่า ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ กับเกณฑ์ร้อยละ 70 นักเรียนมีคะแนนทดสอบความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษ เฉลี่ยรวม เท่ากับ 15.18 คิดเป็นร้อยละ 75.91 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด

พูน ปณ ทิโต ชีเว

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัย เรื่อง การจัดการเรียนรู้แบบทบาทสมมติที่มีต่อความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผู้วิจัยสรุปผล อภิปรายผล และมีข้อเสนอแนะตามลำดับดังนี้

1. ความมุ่งหมายของการวิจัย
2. สรุปผล
3. อภิปรายผล
4. ข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาการจัดการเรียนรู้แบบทบาทสมมติที่มีต่อความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 70/70
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบทบาทสมมติ กับเกณฑ์ร้อยละ 70

สรุปผล

1. การจัดการเรียนรู้แบบทบาทสมมติที่มีต่อความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษมีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ 74.43/75.91 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด
2. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบทบาทสมมติ มีคะแนนทดสอบความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษ ร้อยละ 75.91 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด

อภิปรายผล

จากผลการวิจัย เรื่อง การจัดการเรียนรู้แบบทบาทสมมติที่มีต่อความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กำหนดประเด็นในการอภิปรายตามวัตถุประสงค์ดังนี้

จากผลการวิจัย เรื่อง การจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติที่มีต่อความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กำหนดประเด็นในการอภิปรายตามวัตถุประสงค์ดังนี้

1. การจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติที่มีต่อความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ 74.43/75.91 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด หมายความว่านักเรียนได้คะแนนจากการประเมินกิจกรรมระหว่างเรียน รวมทั้งหมด 4 แผน ได้คะแนนเฉลี่ยระหว่างเรียนที่วัดได้จากการประเมินกิจกรรมระหว่างเรียนในแต่ละแผนของ การจัดการกิจกรรมการพัฒนาความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้บทบาทสมมติ ทุกคนรวมกัน ได้คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 59.55 คิดเป็นร้อยละ 74.43 และมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 15.18 คิดเป็นร้อยละ 75.91 แสดงว่า การจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติที่มีต่อความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีประสิทธิภาพเป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ที่เป็นเช่นนี้อาจสืบเนื่องมาจากก่อนการจัดการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียน ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาหลักสูตร การศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ความสามารถในการสนทนา การฟัง การพูด รวมถึงงานวิจัยในประเทศและต่างประเทศ และศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับการใช้บทบาทสมมติในการสอน เพื่อให้เป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมที่เหมาะสมกับนักเรียน โดยกิจกรรมแต่ละชุดได้เน้นให้นักเรียนสามารถสนทนาแลกเปลี่ยนข้อคิดเห็นกันในชั้นเรียนได้ ตลอดจนผู้วิจัยได้นำพาผู้เรียนไปสู่ความสำเร็จ โดยจะพูดให้กำลังใจให้นักเรียนมีความมั่นใจและกล้าแสดงออก ทำให้นักเรียนเห็นความสำคัญในการใช้บทบาทสมมติมาใช้ในชีวิตจริง โดยส่งเสริมและกระตุ้นความสนใจของนักเรียนในการใช้บทบาทสมมติเพื่อการสอน และผู้วิจัยได้นำตัวอย่างของการใช้บทบาทสมมติเพื่อการสอนมายกตัวอย่างให้นักเรียนฟังจึงทำให้นักเรียนเกิดความสนใจ กล้าที่จะแสดงออกและเข้าใจในบทเรียนยิ่งขึ้น สอดคล้องกับแนวคิดของ Ments (1986) ที่กล่าวไว้ว่า กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติช่วยให้ผู้เรียนแสดงออกถึงความรู้สึกรู้สึกที่ซ่อนอยู่ อธิบายถึงหัวข้อสนทนาและปัญหาส่วนตัว เข้าใจผู้อื่น และเข้าใจตนเอง ได้ฝึกพฤติกรรม มีปฏิสัมพันธ์ในกลุ่มทั้งเป็นแบบทางการและไม่เป็นทางการ และกล้าแสดงความคิดเห็น และสอดคล้องกับแนวคิดของ ศศิภา ไชยวงศ์ (2553) ที่กล่าวว่า กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติทำให้นักเรียนได้เรียนรู้และเข้าใจความรู้สึกของตนเองและผู้อื่นและสามารถปรับความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนในกลุ่มได้ ได้ฝึกการแก้ปัญหาและการตัดสินใจจากบทบาท สมมติ รู้จักใช้ไหวพริบในการแก้ปัญหาและตัดสินใจ และรู้จักวิเคราะห์หาสาเหตุของปัญหา เพื่อแก้ไขปัญหานั้นได้ตรงจุด ได้เห็นแนวทางการนำความรู้และประสบการณ์ที่ได้รับไปประยุกต์ใช้ในชีวิต

จริง ได้สร้างความสามัคคีระหว่างกลุ่ม การทำงานร่วมกันจะทำให้ทุกคนมีความเข้าใจกัน และรู้จักปรับตนเองให้เข้ากับผู้อื่น ได้เกิดการเรียนรู้ในการปฏิบัติตนให้เหมาะสมกับเหตุการณ์และสถานการณ์ต่าง ๆ ในสังคม ได้ฝึกความกล้าแสดงออก กล้าแสดงความสามารถ มีโอกาสนำความรู้และประสบการณ์ที่ได้จากการเรียนไปใช้ในการสื่อสารได้อย่างแท้จริง ซึ่งผู้สอนสามารถจัดประสบการณ์การเรียนรู้ที่หลากหลาย เพื่อให้ผู้เรียนได้บรรลุวัตถุประสงค์ในการสื่อสารได้ และเกิดกระบวนการเรียนรู้ในการเรียนภาษาที่สอง อันส่งผลก่อให้เกิดแรงจูงใจในการเรียน มีความกระตือรือร้นในการเรียนและมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนอย่างเต็มที่ นอกจากนี้ กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติยังช่วยให้ผู้สอนได้รู้ความต้องการของผู้เรียนที่ได้เปิดเผยความต้องการของตนเองออกมา อย่างไม่รู้ตัวรวมทั้งได้รู้ความสามารถ อุปนิสัยการทำงาน และการปรับตนเข้ากับผู้อื่นของผู้เรียน ซึ่งยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ (ณัฐชญา บุปผาชาติ, 2561) ใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนยอแซฟอุปถัมภ์ อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม พบว่านักเรียนมีทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสูงขึ้น และมีความพึงพอใจในระดับมากที่สุด

2. ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ กับเกณฑ์ร้อยละ 70 โดยนักเรียนมีคะแนนทดสอบความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษ เฉลี่ยรวมเท่ากับ 15.18 คิดเป็นร้อยละ 75.91 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด เมื่อพิจารณาผลการทดสอบแล้ว นักเรียนทั้งหมดผ่านเกณฑ์ทุกคน และมากกว่าร้อยละ 50 นักเรียนมีผลการทดสอบที่สูงกว่าเกณฑ์ ทั้งนี้ อาจสืบเนื่องมาจาก การดำเนินการจัดการเรียนรู้และวิธีการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยได้เลือกสรรมาใช้ในการจัดการเรียนรู้ เป็นวิธีการที่ช่วยให้นักเรียนสามารถกล้าคิด กล้าทำ กล้าแสดงออก ตลอดจนช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนรู้ ประกอบกับเครื่องมือต่าง ๆ ที่ผู้วิจัยนำมาใช้ในกระบวนการพัฒนาผู้เรียนผ่านกระบวนการตรวจสอบ แบบทดสอบ แบบประเมินที่ใช้ในการวัดความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษ ล้วนมีคุณภาพสามารถที่จะวัดผู้เรียนได้ตรงตามความมุ่งหมายและสามารถพัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถได้อย่างมีนัยสำคัญ นอกจากนี้ การจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ ยังช่วยฝึกฝนแก้ปัญหาและการตัดสินใจของผู้เรียน ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจความรู้สึกและพฤติกรรม ผู้อื่นได้ เรียนรู้การเอาใจเขามาใส่ใจเรา เกิดการเรียนรู้ที่ลึกซึ้ง ก่อให้เกิดการพัฒนาความรู้สึก อารมณ์ และเจตคติของผู้เรียนร่วมกันได้เป็นอย่างดี (อาภรณ์ ใจเที่ยง, 2553 ; ทิศนา แหมมณี, 2562) อีกทั้งในการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ เป็นการจัดรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่น่าสนใจ เหมาะสมกับวัยผู้เรียน มีความท้าทาย ได้รับความสนใจของนักเรียน ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ เกิดการฝึกฝนการ

สนทนา จากที่ไม่มีควมกล้าและมีความเขินอายต่อเพื่อน ๆ และครูผู้สอน ในระยะแรก ๆ แต่เมื่อได้ทำกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติบ่อย ๆ ขึ้นก็เกิดความรู้สึกเคยชินและมีความกล้าที่จะแสดงออกมากขึ้น สอดคล้องกับ ทฤษฎีสัมพันธ์เชื่อมโยงของธอร์นไคค์ (Thorndike's connectionism theory) ซึ่งมีแนวคิดสำคัญ คือ การเรียนรู้จากการลองผิดลองถูก และกฎการเรียนรู้ข้อหนึ่งที่สำคัญของธอร์นไคค์ คือ กฎแห่งการฝึกหัด (Law of exercise) มีหลักการว่า เมื่อผู้เรียนได้ฝึกหัดหรือทำซ้ำบ่อย ๆ ย่อมทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ถูกต้องและคงทนถาวร หรือทำจนเกิดความชำนาญ และทำให้มีผลการเรียนรู้เกี่ยวกับทักษะการสนทนาที่เพิ่มสูงขึ้นกว่าเกณฑ์ที่กำหนด สอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุพิชญา พูนลาภ (2562) ที่ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการฟังและพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้บทบาทสมมติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยพบว่า นักเรียนมีความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้บทบาทสมมติสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในระดับมากที่สุด ในทำนองเดียวกัน การจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติยังช่วยพัฒนาและส่งเสริมความสามารถทางการสนทนา การใช้ทักษะการฟังและการพูดในภาษาอื่น ๆ เช่นเดียวกันกับภาษาอังกฤษ ดังเช่น ณัฐสุดา สุภารัตน์ (2562) ที่ได้พัฒนาความสามารถในการสนทนาภาษาญี่ปุ่นและเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีสอนแบบบทบาทสมมติ มีผลคะแนนการพูดสนทนาภาษาญี่ปุ่นหลังเรียนสูงกว่ามาตรฐานร้อยละ 70 ที่กำหนดไว้ และผลการเรียนรู้หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และในทำนองเดียวกัน อาชวิน นิสสัยกล้า (2564) ได้เปรียบเทียบความสามารถในการฟังและการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ด้วยวิธีการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีความสามารถในการฟังและการพูดสนทนาภาษาจีนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยจากผลการวิจัยดังกล่าว แสดงให้เห็นว่า การจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ เป็นวิธีการจัดการเรียนรู้ที่ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถในการสนทนาเพิ่มสูงขึ้น ตลอดจนความสามารถในการใช้ภาษาหลาย ๆ ภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

1.1 ก่อนนำวิธีการสอนแบบบทบาทสมมติไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ครูผู้สอนควรมีการศึกษาและทำความเข้าใจรูปแบบของบทบาทสมมติแต่ละสถานการณ์ที่มีความสอดคล้องกับตัวชี้วัดและจุดประสงค์การเรียนรู้ของแต่ละบทเรียน

1.2 จากผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้บทบาทสมมติมีความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษที่เพิ่มขึ้น ดังนั้น ผู้สอนควรนำวิธีการสอนโดยใช้บทบาทสมมติไปใช้ในการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกความสามารถทางภาษา ซึ่งจะเห็นได้ว่าการใช้บทบาทสมมติสามารถที่จะพัฒนากระบวนการสนทนาของนักเรียนได้ดียิ่งขึ้น

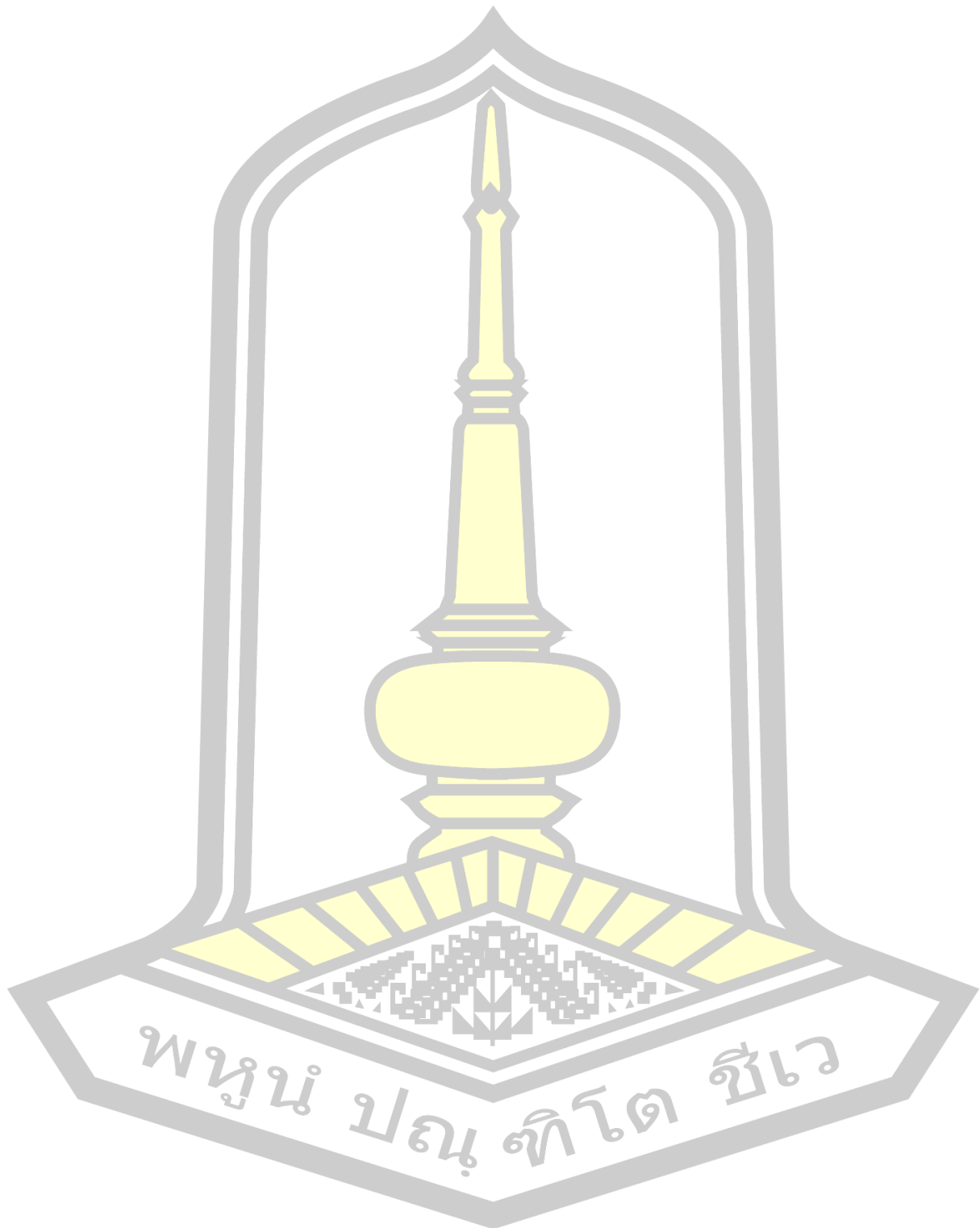
2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาและมีการวิจัยเชิงปฏิบัติการเกี่ยวกับการพัฒนาความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษโดยใช้ทฤษฎีความรู้ภูมิหลังในระดับชั้นหรือเนื้อหาวิชาอื่น ๆ

2.2 ควรพัฒนาความสามารถในการสนทนาอย่างต่อเนื่องเพื่อให้นักเรียนเกิดความชำนาญ รวมทั้งพัฒนาความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษควบคู่กันไปด้วย

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ. (2545). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติพุทธศักราช 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545. กรุงเทพฯ: CURS.
- กรมวิชาการ. (2546). การจัดการการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศตามหลักสูตร การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ : CURS ภาคปรัว.
- กัลญู เพชรภรณ์. (2566). การออกแบบและเขียนแผนการจัดการเรียนรู้. กรุงเทพฯ: คณะครู ศาสตราจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.
- กอบกาญจน์ วงศ์วิสิทธิ์. (2551). ทักษะภาษาเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- กาญจนา ณ ศรีสุข. (2561). ผลของการใช้สถานการณ์จำลองเพื่อเสริมสร้างความสามารถการสนทนา ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในจังหวัดภูเก็ต. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- การ์ณย์ สายสุดใจ. (2557). การศึกษาความสามารถในการฟัง – พูดภาษาอังกฤษและแรงจูงใจต่อการ เรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดบ้านไร่ อำเภอดำเนิน สะดวก จังหวัดราชบุรี โดยวิธีสอนโดยใช้กิจกรรมเพลงจากสื่อวีดิทัศน์และเกม. วิทยานิพนธ์ ค.ม. สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยราชภัฏ หมู่บ้านจอมบึง.
- กิริติ ณะไชย และคณะ. (2560). เอกสารประกอบการสอน รายวิชา 0031 005 ภาษาไทยเพื่อการ สื่อสารเชิงสุนทรียภาพ. มหาสารคาม: อภิชาติการพิมพ์.
- เกศสุดา ปงลังกา. (2550). การศึกษาการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติในการพัฒนาความสามารถด้าน การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. สารนิพนธ์ ศศ.ม. สาขาวิชาการสอน ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- คณจารย์ภาควิชาวิจัยและพัฒนาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. (2562). การวัดและประเมินผลการศึกษา. มหาสารคาม: ตักศิลาการพิมพ์.
- ฉันท ชาติทอง. (2550). เทคนิคการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา. (พิมพ์ครั้งที่ 3). นครปฐม: เพชรเกษมการพิมพ์.
- จรัสศรี พัวจินดาเนตร. (2560). หลักกิจกรรมพื้นฐานการงานอาชีพสำหรับครู. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ และบาทยัน อิมสำราญ. (2550). *การใช้ภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: บริษัท พี เพรส จำกัด.

ฉลองชัย สุรวัฒนบุรณ. (2551). *การเลือกการใช้สื่อการสอน*. กรุงเทพฯ: คณะศึกษาศาสตร์. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ชวลิต ชูกำแพง. (2551). *การพัฒนาหลักสูตร*. มหาสารคาม: ทีคิวพีจำกัด.

ชวลิต ชูกำแพง. (2553). *การวิจัยหลักสูตรและการสอน*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2556). การทดสอบประสิทธิภาพสื่อหรือชุดการสอน. *วารสารศิลปากรศึกษาศาสตร์วิจัย*, 5(1), 7-20.

ชายุดา จันทะปิดตา. (2555). *การพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบัวหลวงวิทยาคม จังหวัดบุรีรัมย์*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยศิลปากร.

ณัฐชญา บุปผาชาติ. (2561). *การใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนยอแซฟอุปถัมภ์ อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม*. การค้นคว้าอิสระ กศ.ม. สาขาวิชาหลักสูตรและวิธีสอนมหาวิทยาลัยศิลปากร.

ณัฐสุดา สุภารัตน์. (2562). *ความสามารถในการพูดภาษาญี่ปุ่นและเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยบูรพา.

ดนิตา ดวงวิไล. (2565). *นวัตกรรมการจัดการเรียนรู้สำหรับครูภาษาไทย*. ขอนแก่น: มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

ดวงกมล พลคร. (2553). *การพัฒนาแบบประเมินทักษะทางภาษาสำหรับเด็กปฐมวัย*. วิทยานิพนธ์ ก.ม. มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์.

ตรรกพร สุขเกษม. (2555). *การพัฒนาพฤติกรรมกล้าแสดงออก โดยใช้วิธีการแสดงบทบาทสมมติของนักศึกษาระดับชั้นปีที่ 1*. กำแพงเพชร: มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร.

ทิตนา แฉมมณี. (2552). *ศาสตร์การสอน องค์ความรู้เพื่อการจัดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ*. (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ: ด้านสุทธาการพิมพ์ จำกัด.

ทิตนา แฉมมณี. (2554). *ศาสตร์การสอน องค์ความรู้เพื่อการจัดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ*. (พิมพ์ครั้งที่ 14). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ทิตนา แฉมมณี. (2555). *ศาสตร์การสอน องค์ความรู้เพื่อการจัดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ*. (พิมพ์ครั้งที่ 15). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- ทิตินา แคมมณี. (2562). *ศาสตร์การสอน องค์ความรู้เพื่อการจัดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ*. (พิมพ์ครั้งที่ 23). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธีราภรณ์ กิจจารักษ์. (2553). *ปัจจัยที่มีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตกรุงเทพมหานคร*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.
- นิธินันท์ ชาริซุม. (2563). *กิจกรรมบทบาทสมมติกับการสอนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนนายสิบ ตำรวจ*. *วารสารลวະศรีมหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี*, 4(1).
- บุญชม ศรีสะอาด. (2541). *การพัฒนาการสอน*. กรุงเทพฯ: ชมรมเด็ก.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2545). *การวิจัยเบื้องต้น*. (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2553). *พื้นฐานการวิจัยการศึกษา*. (พิมพ์ครั้งที่ 6). กทม.: ประสานการพิมพ์.
- ประสาธน์ เนื่องเฉลิม. (2564). *วิจัยการเรียนการสอน*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปริญญช ทองเกลี้ยง. (2562). *ผลการใช้แบบฝึกประกอบภาพยนตร์ที่มีต่อทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. สาขาวิชาหลักสูตรและวิธีสอน มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ปาริชาติ เตชะ. (2553). *การพัฒนาทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้บทบาทสมมติ*. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- เผชิญ กิจระการ. (2544). *การวิเคราะห์ประสิทธิภาพสื่อและเทคโนโลยีเพื่อการศึกษา (E₁/E₂)*. *วารสารการวัดผลการศึกษามหาวิทยาลัยมหาสารคาม*, 5(11), 44-51.
- พรสวรรค์ แก้วธรรมานุกุล. (2565). *การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนแบบธรรมชาติ (Natural Approach) สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3*. การศึกษาค้นคว้าอิสระ กศ.ม. สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- พรสวรรค์ สีป้อ. (2550). *สุดยอดวิธีสอนภาษาอังกฤษ : นำไปสู่การจัดการเรียนรู้ของครูยุคใหม่*. กทม.: อักษรเจริญทัศน์.
- พิมพ์พร บังวัด. (2563). *การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสารประกอบสื่อประสมเพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ภัทรภร บุญศรี. (2562). *การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันโดยใช้บทฝึกการสนทนา*. มหาสารคาม: หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.

ภาควิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. (2562).

นวัตกรรมเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารทางการศึกษา. มหาสารคาม: ภาควิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

มณีนีรัตน์ กรรณิกา. (2561). การพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษโดยใช้รายการโทรทัศน์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

มนตรี วงษ์สะพาน. (2563). พื้นฐานการวิจัยทางหลักสูตรและการสอน. (พิมพ์ครั้งที่ 2). มหาสารคาม: ตักสิลาการพิมพ์

มนัสนันท์ สุภาภรณ์. (2564). การศึกษาความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษ ของเด็กปฐมวัยปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาลคริสตสงเคราะห์ โดยการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบเล่นปนเรียน.

สารนิพนธ์ ศษ.ม. สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยนอร์ทกรุงเทพ.

มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์. (2553). การประเมินผลการเรียนรู้. ปทุมธานี: ม.ป.ท.

เยาวเรศ อุทุมทอง. (2562). ผลการใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ สาระหน้าที่พลเมือง วัฒนธรรม และการดำเนินชีวิตในสังคมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเพชรเกษม. วิทยานิพนธ์ ค.ม. สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร.

รัตนะ บัวสนธ์. (2565). การวิจัยและพัฒนานวัตกรรมการศึกษา. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

รุ่งพนอ รักอยู่. (2559). ความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักศึกษาไทยที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ : กรณีศึกษาลานก้านพลศึกษาในเขตภาคกลาง. ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยบูรพา.

โรงเรียนบ้านชำมุลนาก. (2565ก). ผลการทดสอบ คะแนน O-net โรงเรียนบ้านชำมุลนาก. ชัยภูมิ: ฝ่ายวิชาการ โรงเรียนบ้านชำมุลนาก.

โรงเรียนบ้านชำมุลนาก. (2565ข). หลักสูตรสถานศึกษา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนบ้านชำมุลนาก. ฝ่ายวิชาการ โรงเรียนบ้านชำมุลนาก.

ฤทัยรัตน์ ศรีพวงมาลัย. (2562). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ด้านการฟังภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยการจัดการเรียนรู้ผ่านพอดคาสต์. การศึกษาค้นคว้าอิสระ ศษ.ม. สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยศิลปากร.

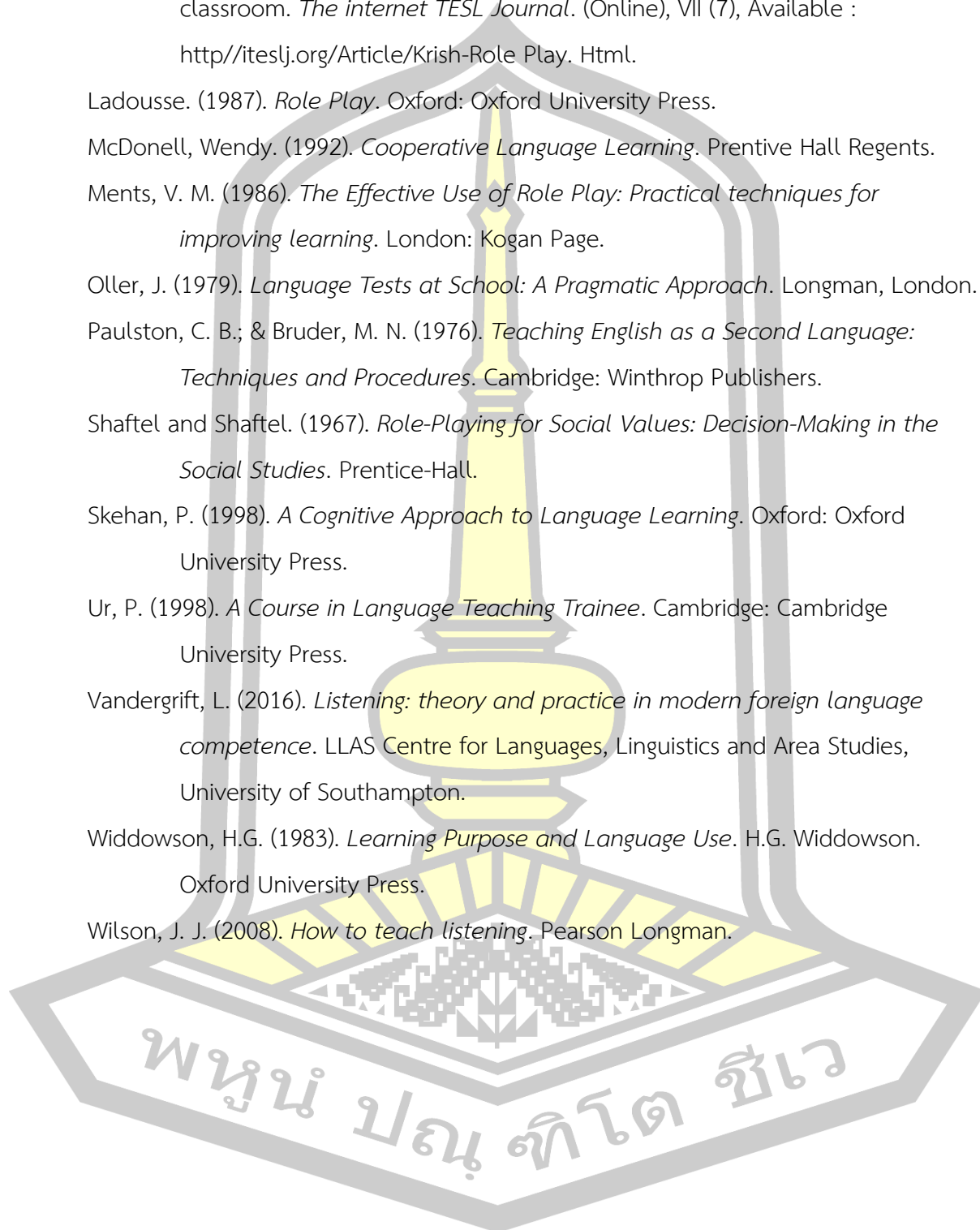
วัฒนาพร ระงับทุกข์. (2542). การจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง. กรุงเทพฯ: เลิฟ. แอนด์เลิฟเพรส.

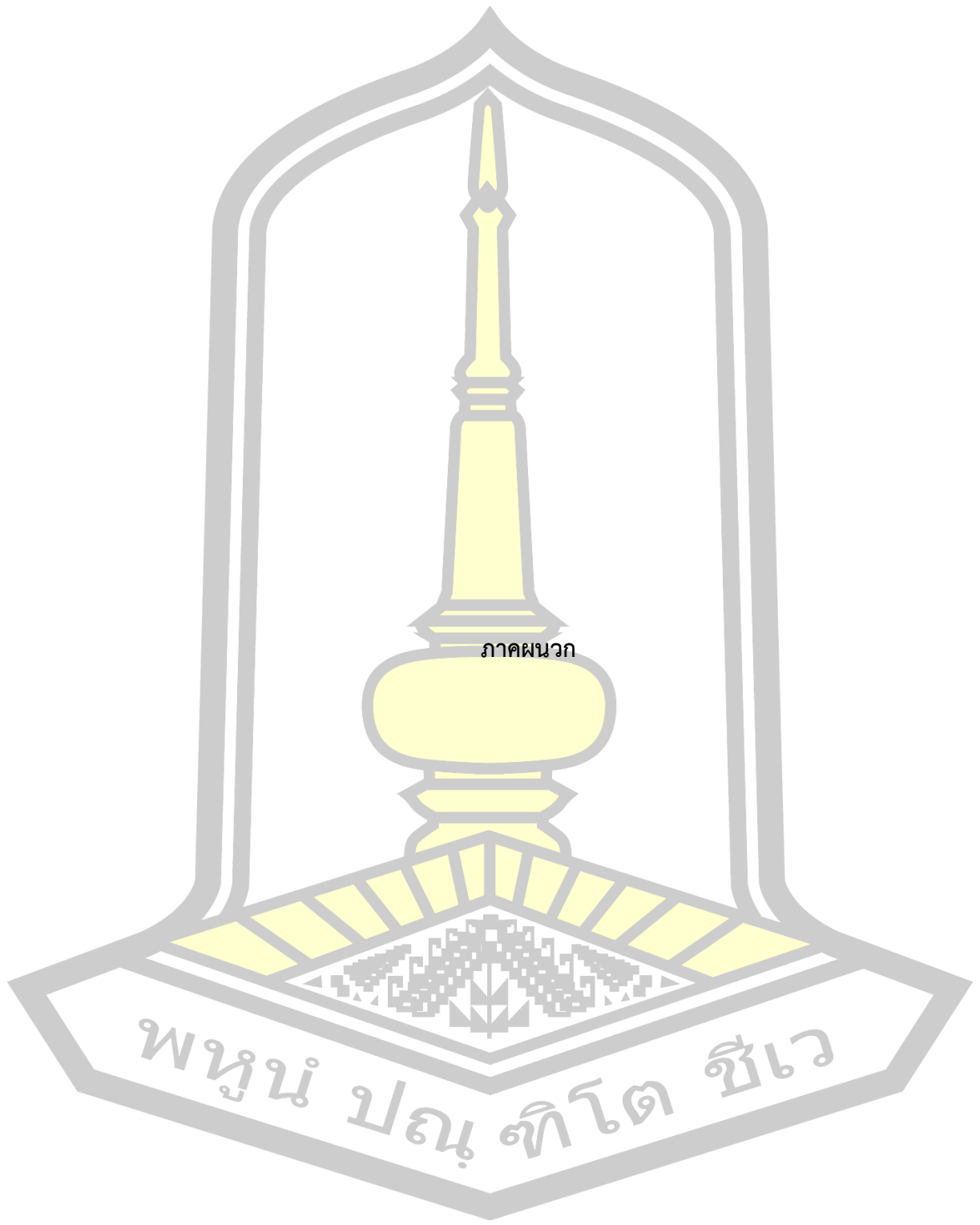
- วันชัย รุจนวงศ์. (2561). *อัต ศธ. สอนผิดวิธี ทำภาษาอังกฤษเด็กไทย แย่กว่าชาติอื่นในอาเซียน*.
[ออนไลน์]. ได้จาก: <https://www.thairath.co.th/news/society/1413710> [สืบค้นเมื่อ
26 ธันวาคม 2565].
- วันเพ็ญ ไชยหงส์. (2551). *การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้
กิจกรรมบทบาทสมมติ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1*. รายงานการศึกษาค้นคว้า
อิสระ กศ.ม. สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- วิภาดา รัตนวิจักขณ์. (2540). *การพัฒนากิจกรรมการฟัง-พูด ตามแนวคิดแบบผสมผสาน สำหรับวิชา
ภาษาอังกฤษธุรกิจโรงแรม*. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- วิภาศิริ แจ่มแสงทอง. (2564). *การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน โดยใช้กิจกรรม
บทบาทสมมติ ในรายวิชา ศท 0011204 ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาชั้นปีที่
1 สาขาวิชาคณิตศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี*. *วารสารพัฒนาทักษะทางวิชาการ
อย่างยั่งยืน*, 3(2).
- วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์. (2553). *นวัตกรรมตามแนวคิดแบบ Backward Design*. มหาสารคาม:
ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- วิไลพร ธนสุวรรณ. (2550). *เทคนิคการสอนภาษาอังกฤษ : เอกสารประกอบการสอนกระบวนวิชา.
ED.SEC451 = Technology in Teaching of English*, เชียงใหม่: คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ศศิธร เวียงวะลัย. (2556). *การจัดการเรียนรู้ : Learning management*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ศศิภา ไชยวงศ์. (2553). *การใช้การสอนแบบชักชวนร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อเพิ่มพูนการฟัง
พูดภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารและลดความวิตกกังวลของนักเรียนในชมรมมัคคุเทศก์
น้อย*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สิริวรรณ ศรีพหล และ พันทิพา อุทัยสุข. (2540). *การสอนแบบโครงการ*. นนทบุรี: สำนักเทคโนโลยี
ทางการศึกษา มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- สงบ ลักษณะ. (2540). *การวิจัยหลักสูตรและกระบวนกรเรียนการสอน*. กรุงเทพฯ:
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- สมนึก ภัททิยธนี. (2565). *การวัดผลการศึกษา*. (พิมพ์ครั้งที่ 12). กทม: ประสานการพิมพ์.
- สำนักพิมพ์สุขใจ. (2565). *ความหมายที่แท้จริงของภาษา*. กรุงเทพฯ: บริษัท BOOK TIME จำกัด.
- สุคนธ์ สินธพานนท์ และคณะ. (2554). *วิธีสอนตามแนวปฏิรูปการศึกษาเพื่อพัฒนาคุณภาพของ
เยาวชน*. กรุงเทพฯ: 9199 เทคนิคพริ้นติ้ง.
- สุคนธ์ สินธพานนท์. (2558). *การจัดการเรียนรู้ของครูยุคใหม่เพื่อพัฒนาทักษะของผู้เรียนในศตวรรษที่
21*. กรุงเทพฯ: 9119 เทคนิคพริ้นติ้ง.

- สุพิชญา พูนลาภ. (2562). *การพัฒนาทักษะการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้บทบาทสมมติ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. (2532). *การสอนทักษะทางภาษาและวัฒนธรรม*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุมน อมรวิวัฒน์. (2533). *สมบัติทิพย์ของการศึกษาไทย*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2537). *วิธีสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุวัฒน์ชัย ภูนาพรรณ. (2555). *การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนท่าขอนยางพิทยาคม องค์การบริหารส่วนจังหวัดมหาสารคาม*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ. (2546). *21 วิธีจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนากระบวนการคิด*. กรุงเทพฯ: ภาพพิมพ์.
- สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ. (2551). *21 วิธีจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนากระบวนการคิด*. (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: ภาพพิมพ์.
- สุวิมล พุฒิรุ่งโรจน์. (2559). *การศึกษาความสามารถในการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษและความสนใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษและความสนใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นอนุบาลชั้นปีที่ 2 โรงเรียนวัดพเนินพลู โดยใช้วิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยกิจกรรมเพลงและเกม*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง.
- สุวิมล สุวรรณจันดี. (2554). *การพัฒนาแผนการเรียนรู้ สาระพุทธศาสนาโดยใช้กรณีศึกษาเพื่อส่งเสริมการคิดวิเคราะห์ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดอรัญญาราม อำเภอแม่ทา จังหวัดลำพูน*. เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- อพันธ์ พูลพุทธา. (2565). *การวิจัยทางการศึกษา Educational Research*. มหาสารคาม: ตักสิลาการพิมพ์.
- อัจฉรา วงศ์โสธร. (2544). *การทดสอบและการประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: พิมพ์ลักษณ์.
- อัสมา ทรรตนะมีลาภ และทუნ่า เกอร์กิน. (2563). *การใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อลดความกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ ของผู้เรียนชาวไทยที่เรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ*. *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี*, 9(1), 1-20.

- อาชวิน นิสสัยกล้า. (2564). *การเปรียบเทียบความสามารถในการฟังและการพูดภาษาจีน ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ด้วยวิธีการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. สาขาวิชา หลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา.
- อาภรณ์ ใจเที่ยง. (2553). *หลักการสอน*. (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ: พิมพ์ลักษณ์.
- เอกรินทร์ สีมหาศาล และคณะ. (2552). *กระบวนการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา แนวคิดสู่ปฏิบัติ*. กรุงเทพฯ: บุ๊คพอยท์.
- Barrows, J., & Zone, J. (1983). Fifteen concise role play sand how to use them. *English Teaching Forum*, 21(1), 11
- Brown, H. (1993). *Principles of language learning and teaching*. San Francisco: San Francisco State University.
- Byrne, B.M. (1986) Self-Concept/Academic Achievement Relations: An Investigation of Dimensionality, Stability, and Causality. *Canadian Journal of Behavioural Science*, 18, 173-186. <https://doi.org/10.1037/h0079982>
- Canale, M., & Swain, M. (1983). Theoretical Bases of Communicative Approaches to Second Language Teaching and Testing. *Applied Linguistics*, 1, 1-47.
- Dela Octavia Ayuningtias, Wulandari and Yana. (2019). The use of role play to improve students' speaking skill. *Professional journal of English education*. 2(3), 1.
- Doni Sudibyo, Ari Wibowo and Muhlasin. (2019). *Improving Students' Speaking Ability by Using Role Play*. Universitas Pendidikan Muhammadiyah Sorong.
- Fifa Lestari and Fitri Andini Sridatun. (2020). An analysis of student speaking skill using role play method. *Professional journal of English education*, 3(1), 1.
- Good, Carter. V. (1973). *Dictionary of Education*. New York : McGraw Hill.
- Hilsdon. (1991). The Group Oral Exam Advantages and Limitations. Review of ELT Language Testing in the 1990s. *The Communicative Legacy*, 1(1), 190-191
- ewey, J. (1922). *Human Nature and Conduct: An Introduction to Social Psychology*. Henry Holt, New York.
- Juhana, J. (2012). Psychological factors that hinder students from speaking in English class (A case study in a senior high school in south Tangerang, Banten, Indonesia). *Journal of Education and Practice*, 3(12), 100-110.

- Krish, P. (2001). A role play activity with distance learners in an English language classroom. *The internet TESL Journal*. (Online), VII (7), Available : [http://iteslj.org/Article/Krish-Role Play. Html](http://iteslj.org/Article/Krish-Role%20Play.html).
- Ladousse. (1987). *Role Play*. Oxford: Oxford University Press.
- McDonell, Wendy. (1992). *Cooperative Language Learning*. Prentice Hall Regents.
- Ments, V. M. (1986). *The Effective Use of Role Play: Practical techniques for improving learning*. London: Kogan Page.
- Oller, J. (1979). *Language Tests at School: A Pragmatic Approach*. Longman, London.
- Paulston, C. B.; & Bruder, M. N. (1976). *Teaching English as a Second Language: Techniques and Procedures*. Cambridge: Winthrop Publishers.
- Shaftel and Shaftel. (1967). *Role-Playing for Social Values: Decision-Making in the Social Studies*. Prentice-Hall.
- Skehan, P. (1998). *A Cognitive Approach to Language Learning*. Oxford: Oxford University Press.
- Ur, P. (1998). *A Course in Language Teaching Trainee*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Vandergrift, L. (2016). *Listening: theory and practice in modern foreign language competence*. LLAS Centre for Languages, Linguistics and Area Studies, University of Southampton.
- Widdowson, H.G. (1983). *Learning Purpose and Language Use*. H.G. Widdowson. Oxford University Press.
- Wilson, J. J. (2008). *How to teach listening*. Pearson Longman.

ภาคผนวก

พหุณํ ปณฺ ทิโต ชีเว

ภาคผนวก ก

รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย
และหนังสือขอความอนุเคราะห์ตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย

พหุ ประทีป ชีวะ

รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย

1. นางสาวภคภิษา คำมูลมี ตำแหน่งครู วิทยฐานะครูชำนาญการพิเศษ สาระ
ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนแก้งคร้อวิทยา อำเภอแก้งคร้อ จังหวัดชัยภูมิ วุฒิการศึกษา ศษ.ม. บริหาร
การศึกษา ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษา

2. นางมีจณา รัตนภูมิชัย ตำแหน่งครู วิทยฐานะครูชำนาญการพิเศษ สาระ
ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนบ้านหนองแกหนองโน อำเภอแก้งคร้อ จังหวัดชัยภูมิ วุฒิการศึกษา ค.บ.
ภาษาอังกฤษ ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา

3. นางสาวกานต์กนิษฐ์ พรหมไพโร ตำแหน่งศึกษานิเทศก์ วิทยฐานะศึกษานิเทศก์ชำนาญการ
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชัยภูมิ เขต 2

ที่ อว 0605.5(2)/ว343

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

2 กุมภาพันธ์ 2566

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
เรียน นางสาวกัญชกา คำมูลมี

ด้วย นางสาวอนุชชิน ตาปราบ นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การใช้บทบาทสมมติ ในการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร (กศ.ม.) หลักสูตรและการสอน โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิชยา โยชิตะ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรอบรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความกรุณาจากท่านด้วย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ทรงศักดิ์ กุสีอ่อน)
รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
โทรศัพท์, โทรสาร 0-4371-3174
เบอร์โทรนิสิต 0830169666

ที่ อว 0605.5(2)/ว343

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

2 กุมภาพันธ์ 2566

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เรียน นางมัจฉา พัฒนภูมิชัย

ด้วย นางสาวอนุชิต ตาปราบ นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การใช้บทบาทสมมติ ในการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร (กศ.ม.) หลักสูตรและการสอน โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิชยา โยชิตะ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรอบรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความกรุณาจากท่านด้วย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ทรงศักดิ์ ภูสีอ่อน)
รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์

โทรศัพท์, โทรสาร 0-4371-3174

เบอร์โทรนิสิต 0830169666

ที่ อว 0605.5(2)/ว343

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

2 กุมภาพันธ์ 2566

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เรียน นางสาวกานต์กนิษฐ์ พรหมไพโร

ด้วย นางสาวอนุชิติน ตาปราบ นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การใช้บทบาทสมมติ ในการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร (กศ.ม.) หลักสูตรและการสอน โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิชยา โยชิตะ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรอบรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความกรุณาจากท่านด้วย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

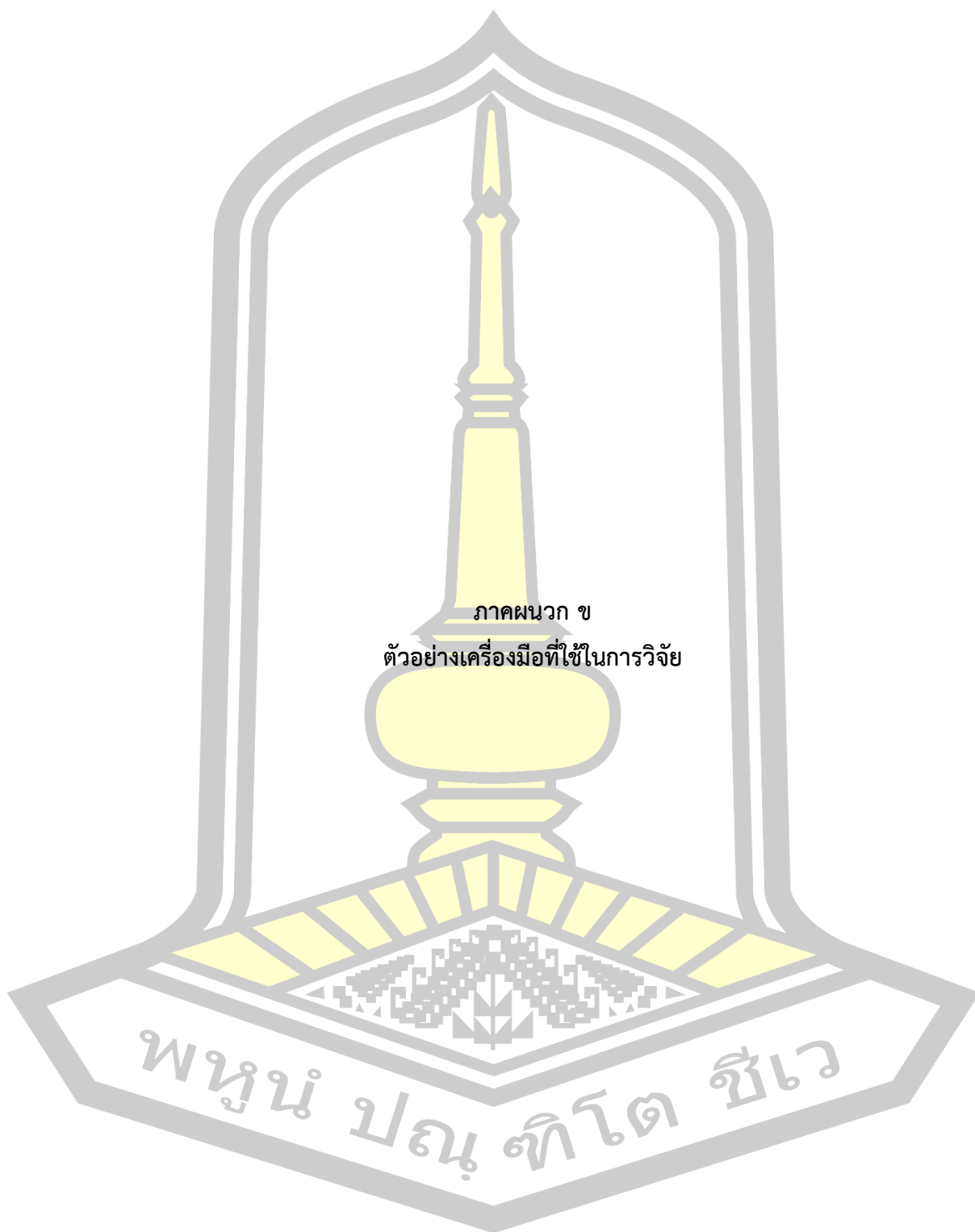
ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ทรงศักดิ์ ภูสีอ่อน)
รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์

โทรศัพท์, โทรสาร 0-4371-3174

เบอร์โทรนิสิต 0830169666

ภาคผนวก ข
ตัวอย่างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

พหุบัน ปณุ ทิโต ชีเว

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

เรื่อง Giving directions

เวลา 3 ชั่วโมง

ผู้สอน นางสาวอนุชิตา ตาปราบ

วันที่ เดือน พ.ศ.

สาระสำคัญ

การเรียนรู้คำศัพท์และการสนทนาเกี่ยวกับการบอกทิศทางต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน เช่น แผนที่ การบอกตำแหน่งที่ตั้ง การเดินทางบนท้องถนน ทิศทางในภาษาอังกฤษ ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นพื้นฐานสำคัญในชีวิตประจำวันสำหรับการใช้ในการเดินทาง

มาตรฐานการเรียนรู้

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนฟังและพูดคำศัพท์และประโยคที่ใช้ในการบอกทิศทางได้
2. นักเรียนสนทนาและแสดงบทบาทสมมติเกี่ยวกับการบอกทิศทางได้

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

นักเรียนแสดงบทบาทสมมติเกี่ยวกับการบอกทิศทางได้

สาระการเรียนรู้

Vocabulary : turn left, turn right, go straight, next to, between, opposite, behind

Sentence : Excuse me, Could you tell me the way to the (ชื่อสถานที่), please?

You (คำศัพท์บอกทิศทาง).

Thank you very much.

กิจกรรมการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ (Role playing)

ชั่วโมงที่ 1

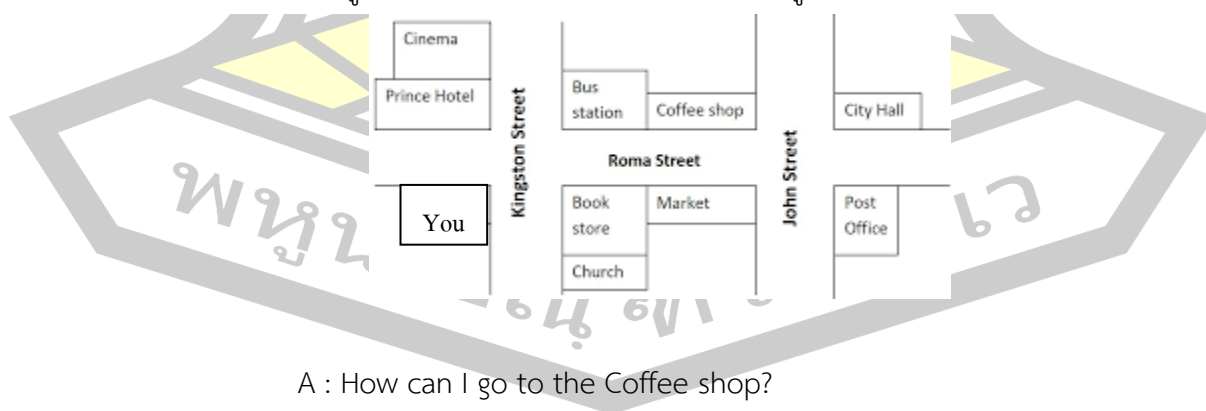
ขั้นที่ 1 เตรียมการ (Preparation Stage)

1. ครูกล่าวคำทักทายนักเรียน เพื่อสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับนักเรียน หลังจากนั้นชี้แจงรายละเอียดและวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้
2. ครูให้นักเรียนแต่ละคนร่วมกันตอบคำถามและแสดงความคิดเห็นว่า ในชีวิตประจำวันของนักเรียน นักเรียนรู้จักคำภาษาอังกฤษใดบ้างที่มีความเกี่ยวข้องกับสถานที่ โดยให้นักเรียนแต่ละคนนำเสนอคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับสถานที่มาคนละ 1-2 คำศัพท์ หรือมากกว่านั้น
3. เมื่อนักเรียนแต่ละคนนำเสนอคำศัพท์ ครูจดคำศัพท์ที่นักเรียนบอกบนกระดาน หลังจากนั้นครูกล่าวคำชื่นชมนักเรียนเพื่อเป็นการสร้างแรงจูงใจและส่งเสริมกำลังใจในการเรียนรู้ของผู้เรียน
4. ครูทบทวนความรู้คำศัพท์เกี่ยวกับสถานที่ โดยครูพูดคำศัพท์ให้นักเรียนฟังแล้วให้นักเรียนพูดตาม เช่น bank, school, hospital, post office
5. ครูนัดหมายกิจกรรมการเรียนรู้ในชั่วโมงถัดไป

ชั่วโมงที่ 2

ขั้นที่ 2 การแสดง (Presentation Stage)

1. ครูกล่าวคำทักทายและทบทวนองค์ความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ในชั่วโมงที่ผ่านมา หลังจากนั้นอธิบายและเชื่อมโยงเนื้อหาความรู้ที่จะได้ศึกษาในชั่วโมงนี้
2. ครูสอนคำศัพท์และประโยคโดยใช้ใบความรู้และแผนที่จำลองในการบอกทิศทาง

A : How can I go to the Coffee shop?

B : Go straight on Roma Street, until you find the Market, the Coffee shop is opposite it.

4. นักเรียนฝึกฟังและฝึกพูดบทสนทนาตามครู แล้วทำความเข้าใจบทสนทนาตามสถานการณ์

5. หลังจากที่นักเรียนได้ฝึกการออกเสียงตามประโยคแล้ว ครูกำหนดสถานการณ์ให้นักเรียน โดยสมมติเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นที่โรงเรียน สถานการณ์คือมีนักเรียนคนหนึ่งต้องการไปห้องสมุดแต่เขาไม่รู้ว่าห้องสมุดอยู่ตรงไหน เขาจึงได้ถามเพื่อนนักเรียนด้วยกันว่าห้องสมุดไปทางไหน จากนั้นกลุ่มผู้แสดงคิดบทสนทนาที่จะใช้ในการแสดงบทบาทสมมติ เตรียมฉากการแสดง ฝึกซ้อมก่อนจะแสดงจริง ครูคอยสังเกตให้คำแนะนำ

6. นักเรียนจัดฉากการแสดงให้สมจริงภายในห้องเรียน เมื่อพร้อมแล้วก็เริ่มแสดง โดยมีครูคอยสังเกตการณ์ สังเกตและประเมินทักษะการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียน หลังจากที่นักเรียนแสดงบทบาทสมมติเรียบร้อยแล้ว ครูให้นักเรียนที่ชมและนักแสดงแลกเปลี่ยนความคิดเห็นต่อการแสดง โดยมีครูคอยให้คำแนะนำ

7. ครูนัดหมายการเรียนรู้ในชั่วโมงถัดไป

ชั่วโมงที่ 3

ขั้นที่ 3 หลังการแสดง (Post Presentation Stage)

1. ครูกล่าวคำทักทายและทบทวนองค์ความรู้ที่เกี่ยวกับคำศัพท์ในชั่วโมงที่ผ่านมา หลังจากนั้นอธิบายและเชื่อมโยงกิจกรรมที่จะได้ร่วมกันศึกษาในชั่วโมงนี้

2. นักเรียนร่วมกันทบทวนความรู้เกี่ยวกับการแสดงบทบาทสมมติ และทำกิจกรรมในใบงาน อาสาสมัครออกไปแสดงบทบาทสมมติตามบทสนทนาในใบงานนักเรียนช่วยกันสรุปประโยคที่ใช้ในการบอกทาง

3. หลังจากดำเนินกิจกรรมเสร็จสิ้นแล้ว ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปองค์ความรู้ที่ได้จากการเรียนรู้ในชั่วโมงนี้ โดยครูเปิดโอกาสให้นักเรียนร่วมกันแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับคำศัพท์เกี่ยวกับการบอกทิศทางในชีวิตประจำวันว่ามีประโยชน์สำหรับเราอย่างไร หากนักเรียนแสดงความคิดเห็นได้ไม่ครอบคลุม ครูช่วยอธิบายเพิ่มเติม

4. ครูนัดหมายการเรียนรู้ในชั่วโมงถัดไป

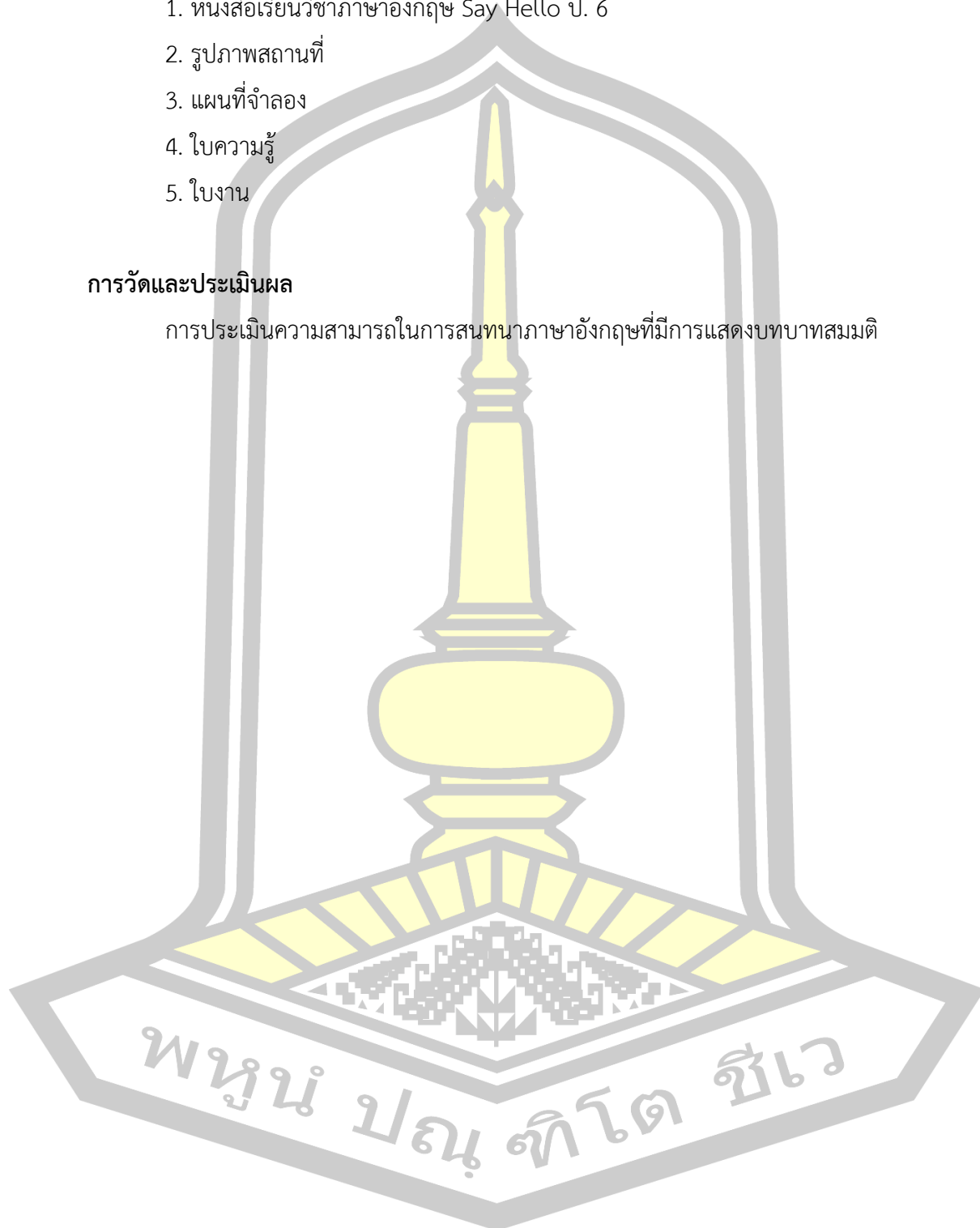
พจนานุกรมศัพท์โต ชีเว

สื่อและแหล่งการเรียนรู้

1. หนังสือเรียนวิชาภาษาอังกฤษ Say Hello ป. 6
2. รูปภาพสถานที่
3. แผนที่จำลอง
4. ใบความรู้
5. ใบงาน

การวัดและประเมินผล

การประเมินความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษที่มีการแสดงบทบาทสมมติ

ใบความรู้

การบอกทาง (Telling Direction)

go straight. (โโก สเตร้ท) ตรงไป

keep going straight. (คีพ โกอิ่ง สเตร้ท) ตรงไปเรื่อย ๆ

just go straight on. (จัสท์ โโก สเตร้ท ออน) ตรงไปเรื่อย ๆ บน/ ยัง.....

until you come (get) (อันทิล ยู คัม (เก็ต) จนกระทั่งถึง

at the corner. (แอท เอะอะ คอร์เนอร์) ตรงหัวมุม

turn (เทิน) เลี้ยว

left. (เลฟท์) ด้านซ้าย

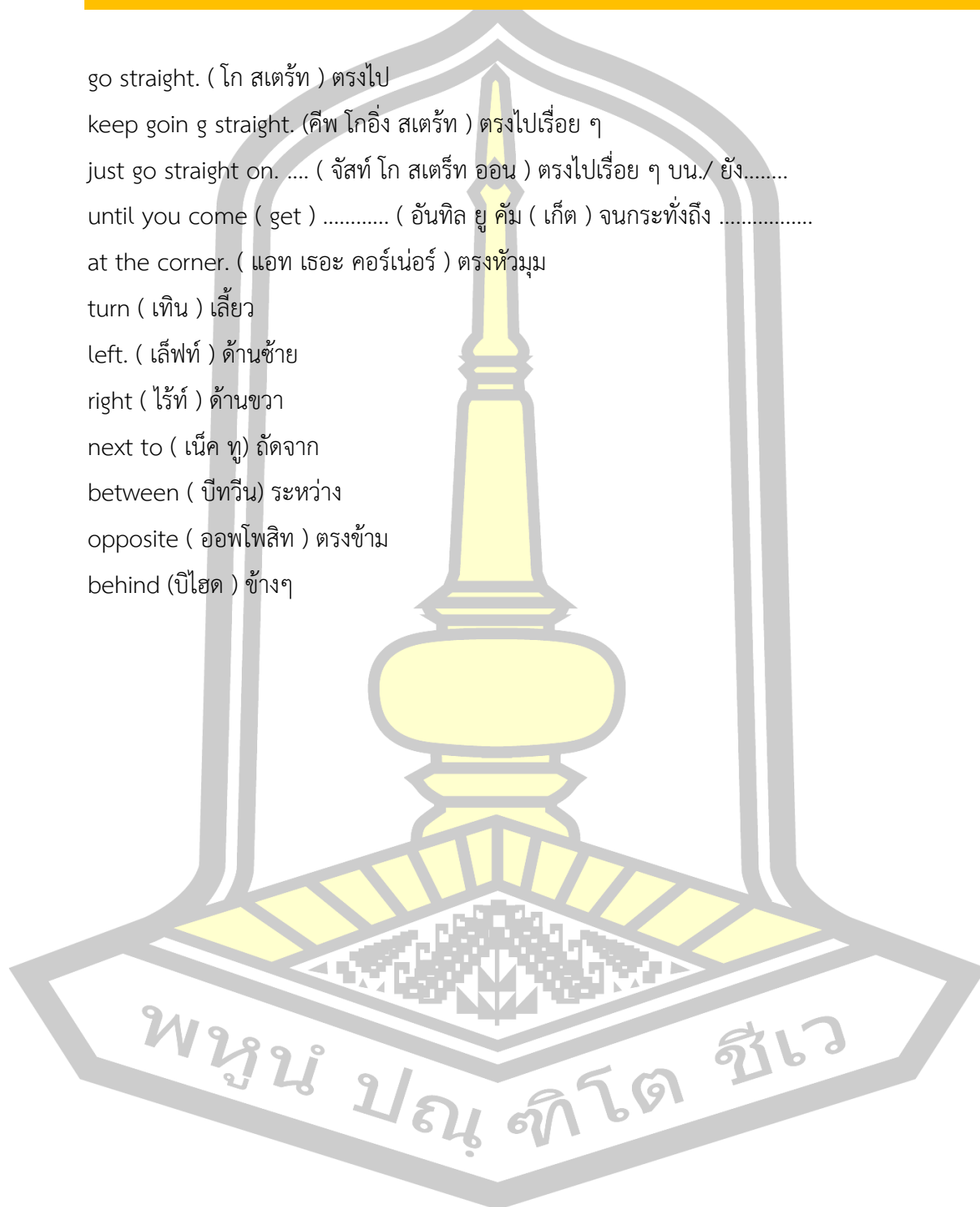
right (ไรท์) ด้านขวา

next to (เน็ค ทู) ถัดจาก

between (บีทวีน) ระหว่าง

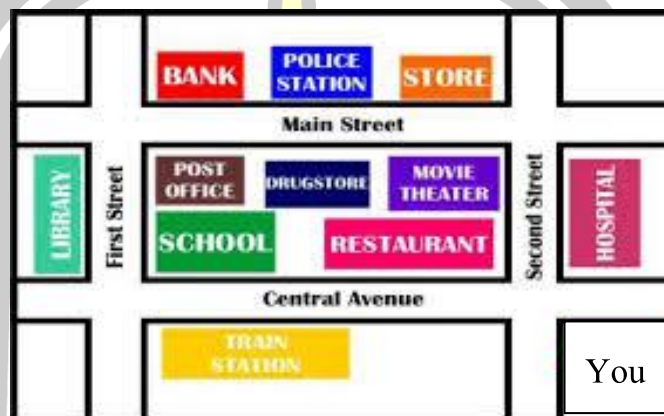
opposite (ออฟโพสิท) ตรงข้าม

behind (บีไฮด์) ข้างๆ

ใบงาน

ให้นักเรียนเติมบทสนทนาเกี่ยวกับการบอกทิศทางที่ได้ฟังจากที่ครูอ่านให้สมบูรณ์ และ
จับคู่แสดงบทบาทสมมติ

Turn left left Excuse straight Thank you

Conversation.

A : _____ me, but could you direct me to the Post Office?

B : Certainly.

A : Go straight on the Second Street, _____ at the next corner, then walk
_____ ahead.

The Post Office is on your _____.

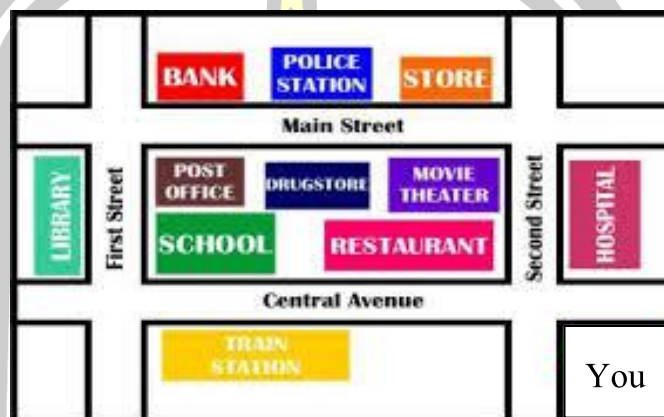
B : _____ very much.

A : You're welcome.

พจนานุกรมศัพท์โต ชีเว

เฉลย

ให้นักเรียนเติมบทสนทนาเกี่ยวกับการบอกทิศทางที่ได้ฟังจากที่ครูอ่านให้สมบูรณ์ และ
จับคู่แสดงบทบาทสมมติ

Conversation.

A : Excuse me, but could you direct me to the Post Office?

B : Certainly.

A : Go straight on the Second Street, Turn left at the next corner, then walk straight ahead. The

Post office is on your left.

B : Thank you very much.

A : You're welcome.

พูน ปณ ทิโต ชีเว

แบบประเมินความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษ
ประกอบการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติที่มีผลต่อสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

คำชี้แจง : ให้ท่านทำเครื่องหมาย / หน้ารายการประเมินของผู้เรียน

เลขที่	ชื่อ - สกุล	ความรู้ ความเข้าใจ	ความ คล่องแคล่ว	การแสดง ท่าทางและ น้ำเสียงใน บทบาท	รวม คะแนน
		8	8	4	20
1					
2					
3					
4					
5					
6					
7					
8					
9					
10					
11					

บันทึกเพิ่มเติม

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(.....)

วันที่..... เดือน..... พ.ศ.....

เกณฑ์การประเมินความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษ
ประกอบการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติที่มีผลต่อความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ชนิด Scoring Rubrics

ประเด็น ประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน				น้ำหนัก	คะแนน รวม
	4	3	2	1		
ความรู้ ความเข้าใจ	สามารถ ฟังและพูด โต้ตอบได้ ทั้งหมดทุกข้อ (ตอบได้มากกว่า ร้อยละ 80 ของ ทั้งหมด)	สามารถ ฟังและพูด โต้ตอบได้เป็น ส่วนใหญ่ (ไม่เกินร้อยละ 80 ของคำตอบ ทั้งหมด)	สามารถ ฟังและพูด โต้ตอบได้ เล็กน้อย (ตอบ ได้ไม่เกินร้อย ละ 50 ของ ทั้งหมด)	สามารถ ฟังและพูดโต้ตอบ ได้น้อยมาก (ตอบ ได้น้อยกว่าร้อยละ 30 จากทั้งหมด)	2	8
ความ คล่องแคล่ว	ฟังและพูด โต้ตอบได้ทันทีที่ มีความ คล่องแคล่วและ มั่นใจทำให้ สื่อสารได้ชัดเจน	ฟังและพูด โต้ตอบได้บ้าง ไม่ มีความ คล่องแคล่วและ มั่นใจแต่ยังพอ สื่อสารให้เข้าใจ ได้	ฟังและพูด โต้ตอบได้น้อย ไม่มีความ คล่องแคล่ว และมั่นใจทำ ให้สื่อสารได้ไม่ ชัดเจน	ฟังและพูดโต้ตอบ ไม่ได้ ไม่มีความ คล่องแคล่วและ มั่นใจทำให้สื่อสาร ได้ไม่เข้าใจ	2	8
การแสดง ท่าทางและ น้ำเสียงใน บทบาท	แสดงท่าทาง และใช้น้ำเสียง ได้เหมาะสมกับ บทบาท	ใช้น้ำเสียงได้ เหมาะสมกับ บทบาทแต่ไม่มี การแสดงท่าทาง ประกอบ	แสดงท่าทาง และใช้น้ำเสียง ไม่เป็น ธรรมชาติ ขาด ความน่าสนใจ	ไม่แสดงท่าทาง และใช้น้ำเสียงไม่ เหมาะสมกับบทบาท	1	4
					รวม	20

พหุบัณฑิต ชีวะ

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

เรื่อง Restaurant

เวลา 3 ชั่วโมง

ผู้สอน นางสาวอนุชิต ตาปราบ

วันที่ เดือน พ.ศ.

สาระสำคัญ

การเรียนรู้คำศัพท์และการสนทนาเกี่ยวกับสถานการณ์การสั่งอาหารในร้านอาหาร เช่น การสั่งอาหาร คำศัพท์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับร้านอาหาร ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นพื้นฐานสำคัญในชีวิตประจำวันสำหรับการสนทนาในชีวิตประจำวัน

มาตรฐานการเรียนรู้

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนฟังและพูดประโยคเกี่ยวกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในร้านอาหารได้
2. นักเรียนสนทนาและแสดงบทบาทสมมติเกี่ยวกับสถานการณ์ในร้านอาหารได้

สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

1. ความสามารถในการสื่อสาร
2. ความสามารถในการคิด
3. ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต

คุณลักษณะอันพึงประสงค์

1. มีความกระตือรือร้น
2. ใฝ่เรียนรู้
3. มุ่งมั่นในการทำงาน

สาระการเรียนรู้

Vocabulary : Hi, Hello, order, pizza, hamburger, soup, fruit juice, water, soda

Sentence : Would you like to order now?

I'd like to have

กิจกรรมการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ (Role playing)

ชั่วโมงที่ 1

ขั้นที่ 1 เตรียมการ (Preparation Stage)

1. ครูกล่าวคำทักทายนักเรียน และร่วมกันทบทวนสิ่งที่ได้เรียนรู้ในชั่วโมงที่ผ่านมา แล้วหลังจากนั้นชี้แจงรายละเอียดและวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้
2. ครูให้นักเรียนแต่ละคนร่วมกันตอบคำถามและแสดงความคิดเห็นว่า ในชีวิตประจำวันของนักเรียน นักเรียนรู้จักคำภาษาอังกฤษใดบ้างที่มีความเกี่ยวข้องกับอาหารและเครื่องดื่ม โดยให้นักเรียนแต่ละคนนำเสนอคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับสถานที่มาคนละ 1-2 คำศัพท์ หรือมากกว่านั้น
3. เมื่อนักเรียนแต่ละคนนำเสนอคำศัพท์ ครูเขียนคำศัพท์ที่นักเรียนบอกบนกระดาน หลังจากนั้นครูกล่าวคำชื่นชมนักเรียนเพื่อเป็นการสร้างแรงจูงใจและส่งเสริมกำลังใจในการเรียนรู้ของผู้เรียน
4. ครูพูดคำศัพท์ชื่อของอาหารและเครื่องดื่มให้นักเรียนฟังและพูดตาม เช่น salad, soup, water, soda
5. ครูนัดหมายกิจกรรมการเรียนรู้ในชั่วโมงถัดไป

ชั่วโมงที่ 2

ขั้นที่ 2 การแสดง (Presentation Stage)

1. ครูกล่าวคำทักทายและทบทวนองค์ความรู้ที่เกี่ยวกับคำศัพท์ในชั่วโมงที่ผ่านมา หลังจากนั้นอธิบายและเชื่อมโยงเนื้อหาความรู้ที่ได้ศึกษาในชั่วโมงนี้
2. ครูสอนคำศัพท์เกี่ยวกับอาหารและเครื่องดื่ม แล้วให้นักเรียนฝึกพูดโดยการจับคู่ สลับกันพูดออกเสียง pizza, hamburger, soup, fruit juice, water, soda
3. ครูสอนประโยคเกี่ยวกับอาหารและเครื่องดื่ม
 - What would you like to eat?
 - I'd like to have (ชื่ออาหาร).
 - What would you like to drink?
 - I'd like to drink (ชื่อเครื่องดื่ม).
4. นักเรียนฟังการออกเสียงและฝึกพูดออกเสียงประโยคที่ครูยกตัวอย่างให้

5. หลังจากที่นักเรียนได้ฝึกการออกเสียงตามประโยคแล้ว ครูกำหนดสถานการณ์ให้นักเรียน เป็นสถานการณ์ที่เกิดขึ้นที่ร้านอาหาร โดยมีครอบครัวหนึ่งต้องการไปรับประทานอาหารที่ร้าน จากนั้นกลุ่มผู้แสดงคิดบทสนทนาที่จะใช้ในการแสดงบทบาทสมมติ เตรียมฉากการแสดง ฝึกซ้อมก่อนจะแสดงจริง ครูคอยสังเกตให้คำแนะนำ

6. นักเรียนจัดฉากการแสดงให้สมจริงภายในห้องเรียน เมื่อพร้อมแล้วก็เริ่มแสดง โดยมีครูคอยสังเกตการณ์ สังเกตและประเมินความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียน หลังการแสดงบทบาทสมมติเรื่องร้านอาหาร ครูให้นักเรียนที่ชมและนักแสดงแลกเปลี่ยนความคิดเห็นต่อการแสดง โดยมีครูคอยให้คำแนะนำ

7. ครูนัดหมายการเรียนรู้ในชั่วโมงถัดไป

ชั่วโมงที่ 3

ขั้นที่ 3 หลังการแสดง (Post Presentation Stage)

1. ครูกล่าวคำทักทายและทบทวนองค์ความรู้ที่เกี่ยวกับคำศัพท์ในชั่วโมงที่ผ่านมา หลังจากนั้นอธิบายและเชื่อมโยงกิจกรรมที่จะได้ร่วมกันศึกษาในชั่วโมงนี้
2. นักเรียนร่วมกันทบทวนความรู้เกี่ยวกับการแสดงบทบาทสมมติ และทำกิจกรรมในใบงาน อาสาสมัครออกไปแสดงบทบาทสมมติตามบทสนทนาในใบงาน
3. หลังจากดำเนินกิจกรรมเสร็จสิ้นแล้ว ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปองค์ความรู้ที่ได้จากการเรียนรู้ในชั่วโมงนี้ โดยครูเปิดโอกาสให้นักเรียนร่วมกันแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับคำศัพท์เกี่ยวกับร้านอาหาร ว่ามีประโยชน์สำหรับเราอย่างไร หากนักเรียนแสดงความคิดเห็นได้ไม่ครอบคลุม ครูช่วยอธิบายเพิ่มเติม
4. ครูนัดหมายการเรียนรู้ในชั่วโมงถัดไป

สื่อและแหล่งการเรียนรู้

1. หนังสือเรียนวิชาภาษาอังกฤษ Say Hello ป. 6
2. รูปภาพอาหาร
3. ใบงาน

การวัดและประเมินผล

การประเมินความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษที่มีการแสดงบทบาทสมมติ

ใบงาน

ให้นักเรียนฟังบทสนทนาจากคุณครูแล้วเติมคำลงในช่องว่างให้ถูกต้องและจับกลุ่มแสดงบทบาทสมมติ

At the Italian restaurant.

Waiter : Good morning, Are you ready to _____ , sir?

Rose : Yes, I would like _____ and sausage, please.

Waiter : What would you like for your side dish?

Ruk : What do you have for the _____ ?

Waiter : We have fries, _____ and mashed potato.

Ruk : Oh, Can I have salad, please?

Waiter : Yes, sir. Please wait 15 minutes for the food to be ready.

Rose : O.K.

Waiter : Sorry to keep you waiting. Have you _____ to eat?

Rose : Thank you.

พหุ ประถมศึกษา

เฉลย

ให้นักเรียนฟังบทสนทนาจากคุณครูแล้วเติมคำลงในช่องว่างให้ถูกต้อง และจับกลุ่มแสดงบทบาทสมมติ

At the Italian restaurant.

Waiter : Good morning, Are you ready to **order**, sir?

Rose : Yes, I would like **Hawaian pizza** and sausage, please.

Waiter : What would you like for your side dish?

Ruk : What do you have for the **side dish**?

Waiter : We have fries, salad and mashed potato.

Ruk : Oh, Can I have **salad**, please?

Waiter : Yes, sir. Please wait 15 minutes for the food to be ready.

Rose : O.K.

Waiter : Sorry to keep you waiting. Have you **enjoy** to eat?

Rose : Thank you.

พูน ปณ ทิโต ชีเว

แบบประเมินความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษ
ประกอบการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติที่มีผลต่อความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

คำชี้แจง : ให้ท่านทำเครื่องหมาย / หน้ารายการประเมินของผู้เรียน

เลขที่	ชื่อ - สกุล	ความรู้ ความเข้าใจ	ความ คล่องแคล่ว	การแสดง ท่าทางและ น้ำเสียงใน บทบาท	รวม คะแนน
		8	8	4	20
1					
2					
3					
4					
5					
6					
7					
8					
9					
10					
11					

บันทึกเพิ่มเติม

.....

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(.....)

วันที่..... เดือน..... พ.ศ.....

เกณฑ์การประเมินความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษ
ประกอบการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติที่มีผลต่อความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ชนิด Scoring Rubrics

ประเด็น ประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน				น้ำหนัก	คะแนน รวม
	4	3	2	1		
ความรู้ ความเข้าใจ	สามารถ ฟังและพูด โต้ตอบได้ ทั้งหมดทุกข้อ (ตอบได้มากกว่า ร้อยละ 80 ของ ทั้งหมด)	สามารถ ฟังและพูด โต้ตอบได้เป็น ส่วนใหญ่ (ไม่เกินร้อยละ 80 ของคำตอบ ทั้งหมด)	สามารถ ฟังและพูด โต้ตอบได้ เล็กน้อย (ตอบ ได้ไม่เกินร้อย ละ 50 ของ ทั้งหมด)	สามารถ ฟังและพูดโต้ตอบ ได้น้อยมาก (ตอบ ได้น้อยกว่าร้อยละ 30 จากทั้งหมด)	2	8
ความ คล่องแคล่ว	ฟังและพูด โต้ตอบได้ทันที มีความ คล่องแคล่วและ มั่นใจทำให้ สื่อสารได้ชัดเจน	ฟังและพูด โต้ตอบได้บ้าง ไม่ มีความ คล่องแคล่วและ มั่นใจแต่ยังพอ สื่อสารให้เข้าใจ ได้	ฟังและพูด โต้ตอบได้น้อย ไม่มีความ คล่องแคล่ว และมั่นใจทำ ให้สื่อสารได้ไม่ ชัดเจน	ฟังและพูดโต้ตอบ ไม่ได้ ไม่มีความ คล่องแคล่วและ มั่นใจทำให้สื่อสาร ได้ไม่เข้าใจ	2	8
การแสดง ท่าทางและ น้ำเสียงใน บทบาท	แสดงท่าทาง และใช้น้ำเสียง ได้เหมาะสมกับ บทบาท	ใช้น้ำเสียงได้ เหมาะสมกับ บทบาทแต่ไม่มี การแสดงท่าทาง ประกอบ	แสดงท่าทาง และใช้น้ำเสียง ไม่เป็น ธรรมชาติ ขาด ความน่าสนใจ	ไม่แสดงท่าทาง และใช้น้ำเสียงไม่ เหมาะสมกับบทบาท	1	4
		รวม			5	20

พหุ ประถมศึกษาปีที่ 6

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

เรื่อง At the market

เวลา 3 ชั่วโมง

ผู้สอน นางสาวอนุชิต ตาปราบ

วันที่ เดือน พ.ศ.

สาระสำคัญ

การเรียนรู้คำศัพท์และการสนทนาเกี่ยวกับสถานการณ์การซื้อขายสินค้า เช่น การซื้อ การขายสินค้าชนิดต่าง ๆ คำศัพท์ที่เกี่ยวกับการซื้อขาย ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นพื้นฐานสำคัญในชีวิตประจำวันสำหรับใช้ในการสนทนาในชีวิตประจำวันของนักเรียน

มาตรฐานการเรียนรู้

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนฟังและพูดออกเสียงคำศัพท์และประโยคได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสนทนาและแสดงบทบาทสมมติเกี่ยวกับสถานการณ์การซื้อขายสินค้าได้

สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

1. ความสามารถในการสื่อสาร
2. ความสามารถในการคิด
3. ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต

คุณลักษณะอันพึงประสงค์

1. มีความกระตือรือร้น
2. ใฝ่เรียนรู้
3. มุ่งมั่นในการทำงาน

สาระการเรียนรู้

Vocabulary : Good morning/afternoon, buy, orange, apple, meat, milk

Sentence : Can I help you?

How many do you want?

How much is it?

Here you are.

กิจกรรมการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ (Role playing)

ชั่วโมงที่ 1

ขั้นที่ 1 เตรียมการ (Preparation Stage)

1. ครูกล่าวคำทักทายนักเรียน และร่วมกันทบทวนสิ่งที่ได้เรียนรู้ในชั่วโมงที่ผ่านมา แล้วหลังจากนั้นชี้แจงรายละเอียดและวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้

2. ครูให้นักเรียนแต่ละคนร่วมกันตอบคำถามและแสดงความคิดเห็นว่าในชีวิตประจำวันของนักเรียน นักเรียนรู้จักคำภาษาอังกฤษใดบ้างที่มีความเกี่ยวกับการไปซื้อของที่ตลาดว่านักเรียนเคยไปซื้ออะไรบ้างเพื่อเป็นการทบทวนความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ เช่น

Teacher : What do you want to buy?

Students : I want to buy a kilo of grape.

3. นักเรียนแต่ละคนนำเสนอคำศัพท์ ครูเขียนคำศัพท์ที่นักเรียนบอกบนกระดาน หลังจากนั้นครูกล่าวคำชื่นชมนักเรียนเพื่อเป็นการสร้างแรงจูงใจและส่งเสริมกำลังใจในการเรียนรู้ของผู้เรียน

4. ครูนัดหมายกิจกรรมการเรียนรู้ในชั่วโมงถัดไป

ชั่วโมงที่ 2

ขั้นที่ 2 การแสดง (Presentation Stage)

1. ครูกล่าวคำทักทายและทบทวนองค์ความรู้ที่เกี่ยวกับคำศัพท์ในชั่วโมงที่ผ่านมา หลังจากนั้นอธิบายและเชื่อมโยงเนื้อหาความรู้ที่จะได้ศึกษาในชั่วโมงนี้

2. ครูสอนคำศัพท์และประโยคเกี่ยวกับการซื้อ-ขายสินค้าที่ตลาด

- Can I help you?

Yes, please. I want to buy some (สินค้า).

- How many do you want?

I want

- How much is it?

..... Bath.

3. หลังจากที่นักเรียนได้ฝึกฟังและพูดตามบทสนทนาแล้ว ครูกำหนดสถานการณ์ให้นักเรียน โดยเป็นสถานการณ์ที่เกิดขึ้นที่ตลาด เป็นการซื้อ - ขายของในตลาด จากนั้นกลุ่มผู้แสดงคิดบทสนทนาที่จะใช้ในการแสดงบทบาทสมมติ เตรียมฉากการแสดง ฝึกซ้อมก่อนจะแสดงจริง ครูคอยสังเกตให้คำแนะนำ

4. นักเรียนจัดฉากการแสดงให้สมจริงภายในห้องเรียน เมื่อพร้อมแล้วก็เริ่มแสดง โดยมีครูคอยสังเกตการณ์ สังเกตและประเมินความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียน หลังจากการแสดงบทบาทสมมติเรื่องการซื้อ - ขายของที่ตลาด ครูให้นักเรียนที่ชมและนักแสดงแลกเปลี่ยนความคิดเห็นต่อการแสดง โดยมีครูคอยให้คำแนะนำ

5. ครูนัดหมายการเรียนรู้ในชั่วโมงถัดไป

ชั่วโมงที่ 3

ขั้นที่ 3 หลังการแสดง (Post Presentation Stage)

1. ครูกล่าวคำทักทายและทบทวนองค์ความรู้ที่เกี่ยวกับคำศัพท์ในชั่วโมงที่ผ่านมา หลังจากนั้นอธิบายและเชื่อมโยงกิจกรรมที่จะได้ร่วมกันศึกษาในชั่วโมงนี้
2. นักเรียนร่วมกันทบทวนความรู้เกี่ยวกับการแสดงบทบาทสมมติ และนักเรียนทำกิจกรรมในใบงาน อาสาสมัครออกไปแสดงบทบาทสมมติตามบทสนทนาในใบงาน
3. หลังจากดำเนินกิจกรรมเสร็จสิ้นแล้ว ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปองค์ความรู้ที่ได้จากการเรียนรู้ในชั่วโมงนี้ โดยครูเปิดโอกาสให้นักเรียนร่วมกันแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการสนทนาประโยคที่ใช้ในการซื้อของและการขายของว่ามีประโยชน์สำหรับเราอย่างไร หากนักเรียนแสดงความคิดเห็นได้ไม่ครบคลุม ครูช่วยอธิบายเพิ่มเติม
4. ครูนัดหมายการเรียนรู้ในชั่วโมงถัดไป

สื่อและแหล่งการเรียนรู้

1. หนังสือเรียนวิชาภาษาอังกฤษ Say Hello ป. 6
2. บัตรรูปภาพ
3. ใบงาน

การวัดและประเมินผล

การประเมินความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษที่มีการแสดงบทบาทสมมติ

ใบงาน

ให้นักเรียนเติมบทสนทนาต่อไปนี้ให้สมบูรณ์ และนักเรียนกลุ่มอาสาออกไปแสดงบทบาทสมมติหน้าชั้นเรียน

Can I help you

A kilo please

Thank you

I want to buy some fruit

They are 350 bath

At the market

Shopkeeper : Good morning. _____ ?

Cathy : Yes, please. _____. Do you have some orange?

Shopkeeper : Yes. How many do you want ?

Cathy : _____, and give me six apples, a pomelo and a watermelon. How _____ much are they?

Shopkeeper : _____.

Cathy : Here is it.

Shopkeeper : _____.

พูน ปณ ทิโต ชีเว

เฉลย

At the market

Shopkeeper : Good morning. Can I help you ?

Cathy : Yes, please. I want to buy some fruit. Do you have some orange?

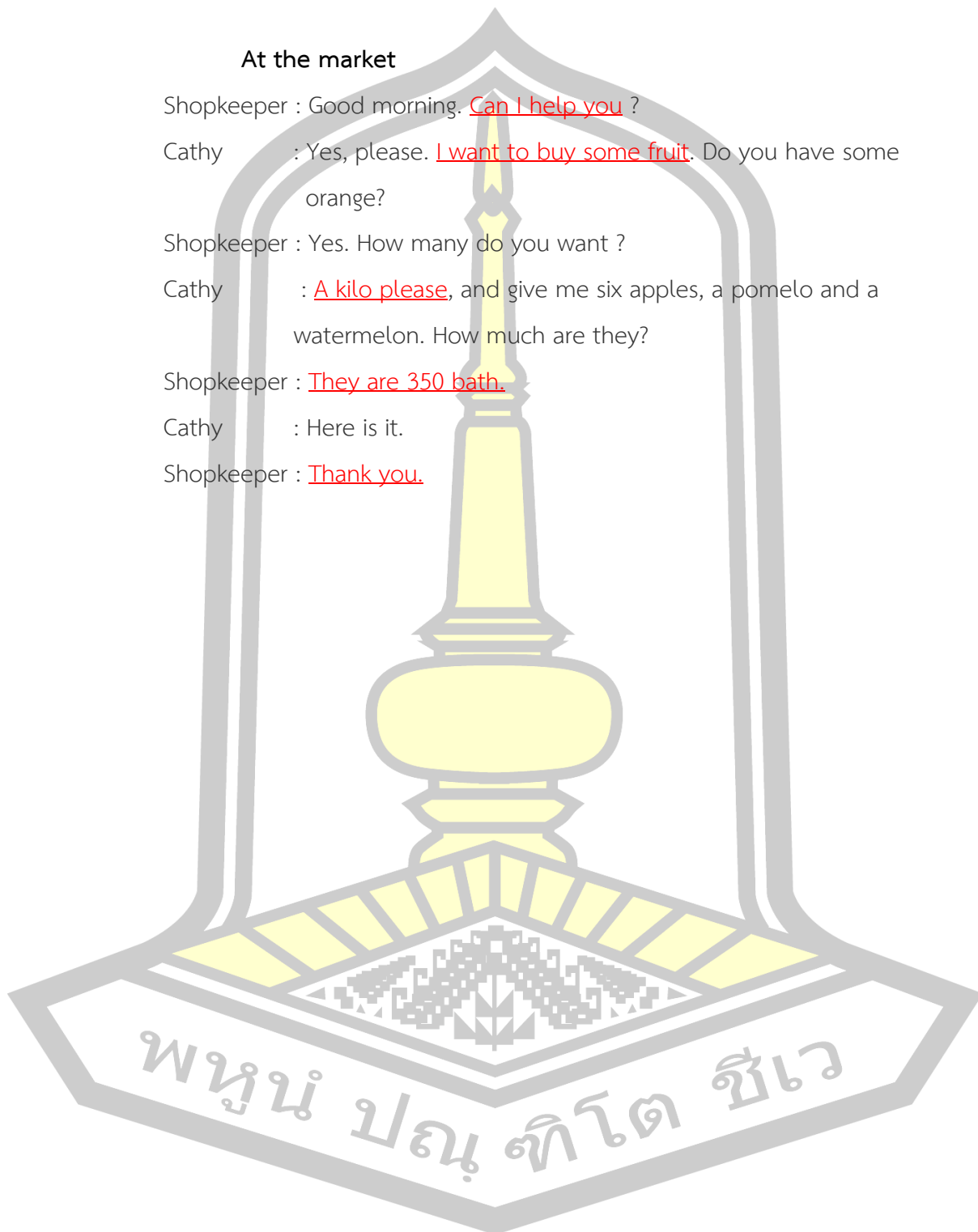
Shopkeeper : Yes. How many do you want ?

Cathy : A kilo please, and give me six apples, a pomelo and a watermelon. How much are they?

Shopkeeper : They are 350 bath.

Cathy : Here is it.

Shopkeeper : Thank you.

แบบประเมินความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษ
ประกอบการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติที่มีผลต่อความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

คำชี้แจง : ให้ท่านทำเครื่องหมาย / หน้ารายการประเมินของผู้เรียน

เลขที่	ชื่อ - สกุล	ความรู้ ความเข้าใจ	ความ คล่องแคล่ว	การแสดง ท่าทางและ น้ำเสียงใน บทบาท	รวม คะแนน
		8	8	4	20
1					
2					
3					
4					
5					
6					
7					
8					
9					
10					
11					

บันทึกเพิ่มเติม

.....

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(.....)

วันที่..... เดือน..... พ.ศ.....

เกณฑ์การประเมินความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษ
ประกอบการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติที่มีผลต่อความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ชนิด Scoring Rubrics

ประเด็น ประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน				น้ำหนัก	คะแนน รวม
	4	3	2	1		
ความรู้ ความเข้าใจ	สามารถ ฟังและพูด โต้ตอบได้ ทั้งหมดทุกข้อ (ตอบได้มากกว่า ร้อยละ 80 ของ ทั้งหมด)	สามารถ ฟังและพูด โต้ตอบได้เป็น ส่วนใหญ่ (ไม่เกินร้อยละ 80 ของคำตอบ ทั้งหมด)	สามารถ ฟังและพูด โต้ตอบได้ เล็กน้อย (ตอบ ได้ไม่เกินร้อย ละ 50 ของ ทั้งหมด)	สามารถ ฟังและพูดโต้ตอบ ได้น้อยมาก (ตอบ ได้น้อยกว่าร้อยละ 30 จากทั้งหมด)	2	8
ความ คล่องแคล่ว	ฟังและพูด โต้ตอบได้ทันที มีความ คล่องแคล่วและ มั่นใจทำให้ สื่อสารได้ชัดเจน	ฟังและพูด โต้ตอบได้บ้าง ไม่ มีความ คล่องแคล่วและ มั่นใจแต่ยังพอ สื่อสารให้เข้าใจ ได้	ฟังและพูด โต้ตอบได้น้อย ไม่มีความ คล่องแคล่ว และมั่นใจทำ ให้สื่อสารได้ไม่ ชัดเจน	ฟังและพูดโต้ตอบ ไม่ได้ ไม่มีความ คล่องแคล่วและ มั่นใจทำให้สื่อสาร ได้ไม่เข้าใจ	2	8
การแสดง ท่าทางและ น้ำเสียงใน บทบาท	แสดงท่าทาง และใช้น้ำเสียง ได้เหมาะสมกับ บทบาท	ใช้น้ำเสียงได้ เหมาะสมกับ บทบาทแต่ไม่มี การแสดงท่าทาง ประกอบ	แสดงท่าทาง และใช้น้ำเสียง ไม่เป็น ธรรมชาติ ขาด ความน่าสนใจ	ไม่แสดงท่าทาง และใช้น้ำเสียงไม่ เหมาะสมกับบทบาท	1	4
	รวม				5	20

พูนุ ปณุกิตโต ชิว

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

เรื่อง Birthday party

เวลา 3 ชั่วโมง

ผู้สอน นางสาวอนุชิต ตาปราบ

วันที่ เดือน พ.ศ.

สาระสำคัญ

การเรียนรู้คำศัพท์และการสนทนาเกี่ยวกับสถานการณ์วันเกิด เช่น การแสดงความยินดี คำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับงานวันเกิด ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นพื้นฐานสำคัญในชีวิตประจำวันสำหรับการใช้ในการสนทนาในชีวิตประจำวันของนักเรียน

มาตรฐานการเรียนรู้

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนฟังและพูดคำศัพท์และประโยคที่ใช้เกี่ยวกับงานวันเกิดได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสนทนาและแสดงบทบาทสมมติเกี่ยวกับสถานการณ์ในงานวันเกิดได้

สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

1. ความสามารถในการสื่อสาร
2. ความสามารถในการคิด
3. ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต

คุณลักษณะอันพึงประสงค์

1. มีความกระตือรือร้น
2. ใฝ่เรียนรู้
3. มุ่งมั่นในการทำงาน

สาระการเรียนรู้

Sentence : Welcome to my birthday party.

This is gift for you.

I wish you always be happy in your life.

Thank you.

กิจกรรมการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ (Role playing)

ชั่วโมงที่ 1

ขั้นที่ 1 เตรียมการ (Preparation Stage)

1. ครูกล่าวคำทักทายนักเรียน และร่วมกันทบทวนสิ่งที่ได้เรียนรู้ในชั่วโมงที่ผ่านมา แล้วหลังจากนั้นชี้แจงรายละเอียดและวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้

2. ครูสอนประโยคในการถาม-ตอบเกี่ยวกับวันเกิด ประโยคอวยพรวันเกิด แล้วให้นักเรียนฝึกสนทนาเกี่ยวกับงานวันเกิดของตนเองและเพื่อน

- When is your birthday?
- My birthday is
- I wish you always be happy in your life.
- I wish you always be healthy.
- I wish you get everything you want.

3. ครูและนักเรียนร่วมกันองค์ความรู้ที่ศึกษาในชั่วโมงนี้อีกครั้ง และนัดหมายกิจกรรมการเรียนรู้ในชั่วโมงถัดไป

ชั่วโมงที่ 2

ขั้นที่ 2 การแสดง (Presentation Stage)

1. ครูกล่าวคำทักทายและทบทวนองค์ความรู้ที่เกี่ยวกับคำศัพท์ในชั่วโมงที่ผ่านมา หลังจากนั้นอธิบายและเชื่อมโยงเนื้อหาความรู้ที่จะได้ศึกษาในชั่วโมงนี้

2. ครูกำหนดสถานการณ์ให้นักเรียน เป็นสถานการณ์เกี่ยวกับการจัดงานวันเกิด จากนั้นกลุ่มผู้แสดงคิดบทสนทนาที่จะใช้ในการแสดงบทบาทสมมติ เตรียมฉากการแสดง ฝึกซ้อมก่อนจะแสดงจริง ครูคอยสังเกตให้คำแนะนำ

3. นักเรียนจัดฉากการแสดงให้สมจริงภายในห้องเรียน เมื่อพร้อมแล้วก็เริ่มแสดง โดยมีครูคอยสังเกตการณ์ และประเมินความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียน หลังจากการแสดงบทบาทสมมติการจัดงานวันเกิด ครูให้นักเรียนที่ชมและนักแสดงแลกเปลี่ยนความคิดเห็นต่อการแสดง โดยมีครูคอยให้คำแนะนำ

4. นักเรียนและครูร่วมกันสรุปบทเรียนที่ได้จากการทำกิจกรรมในชั่วโมงนี้ หลังจากนั้น ครูนัดหมายการเรียนรู้ในชั่วโมงถัดไป

ชั่วโมงที่ 3

ขั้นที่ 3 หลังการแสดง (Post Presentation Stage)

1. ครูกล่าวคำทักทายและทบทวนองค์ความรู้ที่เกี่ยวกับคำศัพท์และประโยคที่ใช้ในการสนทนาในชั่วโมงที่ผ่านมา หลังจากนั้นอธิบายและเชื่อมโยงกิจกรรมที่จะได้ร่วมกันศึกษาในชั่วโมงนี้

2. นักเรียนร่วมกันทบทวนความรู้เกี่ยวกับการแสดงบทบาทสมมติ และนักเรียนทำกิจกรรมในใบงาน อาสาสมัครออกไปแสดงบทบาทสมมติตามบทสนทนาในใบงาน

3. หลังจากดำเนินกิจกรรมเสร็จสิ้นแล้ว ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปองค์ความรู้ที่ได้จากการเรียนรู้ในชั่วโมงนี้ โดยครูเปิดโอกาสให้นักเรียนร่วมกันแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการสนทนาประโยคที่ใช้ในงานวันเกิดว่ามีประโยชน์สำหรับเราอย่างไร หากนักเรียนแสดงความคิดเห็นได้ไม่ครอบคลุม ครูช่วยอธิบายเพิ่มเติม

4. นักเรียนร่วมกันสรุปองค์ความรู้ที่ได้จากการดำเนินกิจกรรมในชั่วโมงนี้ และตลอดระยะเวลา 4 สัปดาห์ที่ผ่านมาว่านักเรียนได้สาระความรู้อะไร และได้ความสามารถในด้านใดบ้างจากการทำกิจกรรมในครั้งนี้ พร้อมกับการตั้งประเด็นคำถามว่า เมื่อเรามีความรู้เกี่ยวกับการสนทนาภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันในเรื่องต่าง ๆ แล้ว จะส่งผลอย่างไรกับนักเรียน และนักเรียนจะนำไปใช้ประโยชน์อย่างไร หากนักเรียนอธิบายได้ไม่ครอบคลุมสาระความรู้ ครูคอยควบคุมและเสนอแนะแนวทางให้กับนักเรียนเพื่อครบตามสาระสำคัญของการเรียนรู้

5. ครูกล่าวคำชมเชยให้กับนักเรียน และนัดหมายการเรียนรู้ในสาระอื่น ๆ ต่อไป

สื่อและแหล่งการเรียนรู้

1. หนังสือเรียนวิชาภาษาอังกฤษ Say Hello ป. 6
2. ใบงาน
3. กलोंของขวัญ

การวัดและประเมินผล

การประเมินความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษที่มีการแสดงบทบาทสมมติ

ใบงาน

ให้นักเรียนเรียงบทสนทนาในสถานการณ์ งานวันเกิด ให้ถูกต้อง และแสดงบทบาทสมมติตามบทสนทนา

Welcome, Nate.

Thank you Nate. Jessica is already here talking with the girls.

Thank you so much Nate. Please enjoy the foods and party.

Happy Birthday Jake! Wow it's a nice house.

Oh I see. Anyway I wish you the best for your birthday.

Okay, see you around.

Thank you Jake. Are you coming to join us?

Yes, sure. I'm waiting for Kevin right now. Will be there soon.

On Jake's birthday

Jake : _____

Natalie : _____

Jake : _____

Natalie : _____

Jake : _____

Natalie : _____

Jake : _____

Natalie : _____

พูน บัญชีโต ชีว

เฉลย

On Jake's birthday

Jake : Welcome, Nate.

Natalie : Happy Birthday Jake! Wow it's a nice house.

Jake : Thank you Nate. Jessica is already here talking with the girls.

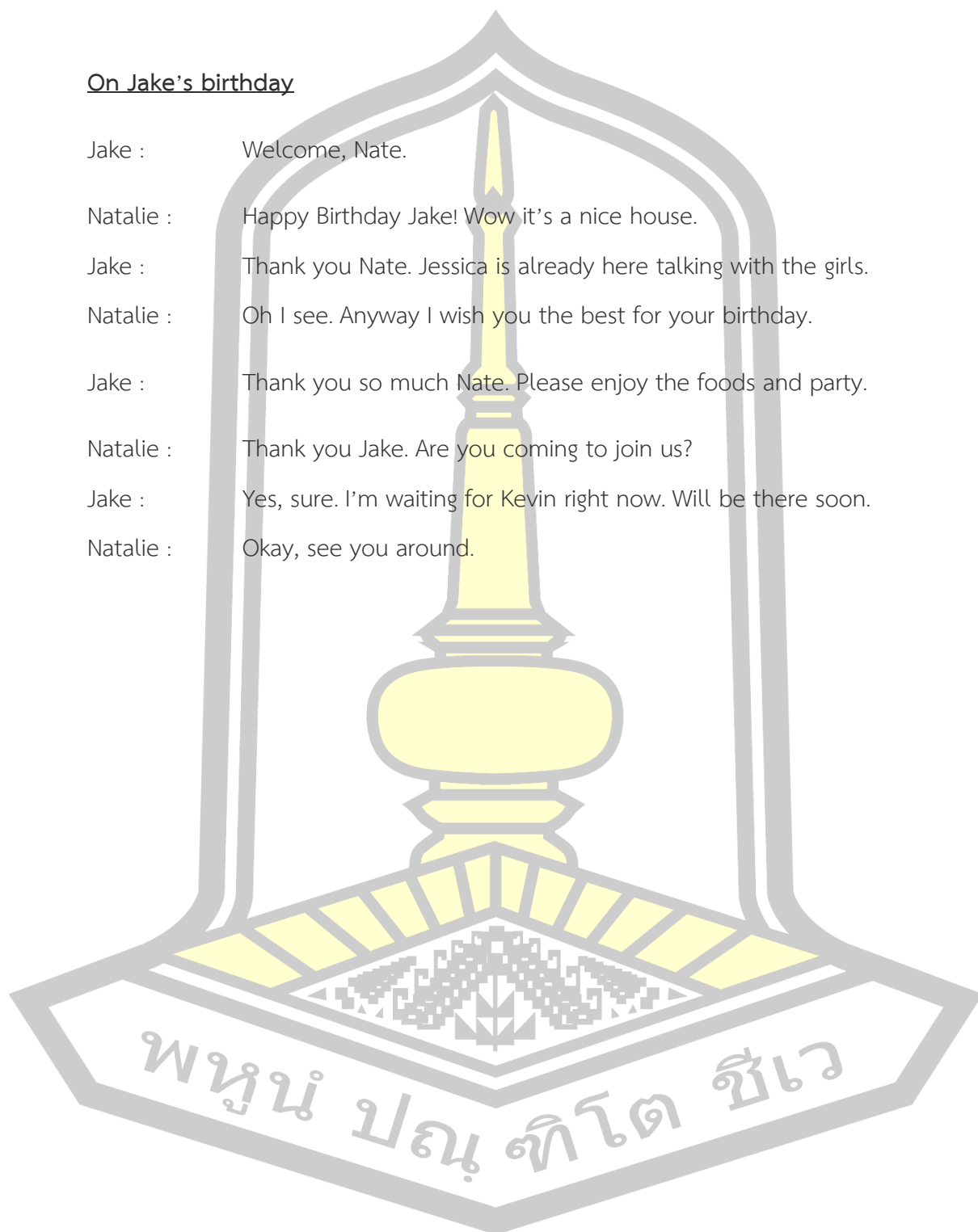
Natalie : Oh I see. Anyway I wish you the best for your birthday.

Jake : Thank you so much Nate. Please enjoy the foods and party.

Natalie : Thank you Jake. Are you coming to join us?

Jake : Yes, sure. I'm waiting for Kevin right now. Will be there soon.

Natalie : Okay, see you around.

แบบประเมินความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษ
ประกอบการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติที่มีผลต่อความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

คำชี้แจง : ให้ท่านทำเครื่องหมาย / หน้ารายการประเมินของผู้เรียน

เลขที่	ชื่อ - สกุล	ความรู้ ความเข้าใจ	ความ คล่องแคล่ว	การแสดง ท่าทางและ น้ำเสียงใน บทบาท	รวม คะแนน
		8	8	4	20
1					
2					
3					
4					
5					
6					
7					
8					
9					
10					
11					

บันทึกเพิ่มเติม

.....

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(.....)

วันที่..... เดือน..... พ.ศ.....

เกณฑ์การประเมินความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษ
ประกอบการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติที่มีผลต่อความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ชนิด Scoring Rubrics

ประเด็น ประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน				น้ำหนัก	คะแนน รวม
	4	3	2	1		
ความรู้ ความเข้าใจ	สามารถ ฟังและพูด โต้ตอบได้ ทั้งหมดทุกข้อ (ตอบได้มากกว่า ร้อยละ 80 ของ ทั้งหมด)	สามารถ ฟังและพูด โต้ตอบได้เป็น ส่วนใหญ่ (ไม่เกินร้อยละ 80 ของคำตอบ ทั้งหมด)	สามารถ ฟังและพูด โต้ตอบได้ เล็กน้อย (ตอบ ได้ไม่เกินร้อย ละ 50 ของ ทั้งหมด)	สามารถ ฟังและพูดโต้ตอบ ได้น้อยมาก (ตอบ ได้น้อยกว่าร้อยละ 30 จากทั้งหมด)	2	8
ความ คล่องแคล่ว	ฟังและพูด โต้ตอบได้ทันที มีความ คล่องแคล่วและ มั่นใจทำให้ สื่อสารได้ชัดเจน	ฟังและพูด โต้ตอบได้บ้าง ไม่ มีความ คล่องแคล่วและ มั่นใจแต่ยังพอ สื่อสารให้เข้าใจ ได้	ฟังและพูด โต้ตอบได้น้อย ไม่มีความ คล่องแคล่ว และมั่นใจทำ ให้สื่อสารได้ไม่ ชัดเจน	ฟังและพูดโต้ตอบ ไม่ได้ ไม่มีความ คล่องแคล่วและ มั่นใจทำให้สื่อสาร ได้ไม่เข้าใจ	2	8
การแสดง ท่าทางและ น้ำเสียงใน บทบาท	แสดงท่าทาง และใช้น้ำเสียง ได้เหมาะสมกับ บทบาท	ใช้น้ำเสียงได้ เหมาะสมกับ บทบาทแต่ไม่มี การแสดงท่าทาง ประกอบ	แสดงท่าทาง และใช้น้ำเสียง ไม่เป็น ธรรมชาติ ขาด ความน่าสนใจ	ไม่แสดงท่าทาง และใช้น้ำเสียงไม่ เหมาะสมกับบทบาท	1	4
	รวม				5	20

พหุบัณฑิต ชีวะ

แบบทดสอบการสนทนาในชีวิตประจำวัน (Conversation)

คำชี้แจง : ให้นักเรียนตอบคำถามต่อไปนี้ให้ถูกต้อง พร้อมแสดงบทบาทสมมติ

You're welcome me main street hospital Certainly

Mark is in front of the bank. A tourist asks him about the way to the hospital.

Tourist : Excuse me. Could you tell ___ (1) ___ where is the ___ (2) ___ ?

Mark : ___ (3) ___. Go along the ___ (4) ___ and turn right at the corner, it's
opposite the movie theater.

Tourist : Thank you very much.

พหุ ประถมศึกษา

John is not feeling well. He goes to see Doctor Smith.

Oh! a headache How often the reason 5 hours

Doctor Smith : What's the matter?

John : I always have ____ (5) ____.

Doctor Smith : ____ (6) ____ do you watch TV?

At the stationery store.

Sorry three blue pens new promotion May I help you thanks

Seller : Good afternoon. ____ (7) ____ ?

Bill : I want two red pens and ____ (8) ____.

Seller : They're over there.

Bill : What about pencil cases?

Seller : ____ (9) ____, they are sold out, but we have a ____ (10) ____ for crayons. They are 70% discount. Would you like to get them?

Bill : No, ____ (11) ____.

Situation : Harry comes to school late.

Sure Never mind late sorry won't

Teacher Joe : Harry, you're ___(12)___ today.

Harry : I'm so ___(13)___ . I missed the bus.

Teacher Joe : ___(14)___, but promise me it ___(15)___ happen again.

Situation : In the restaurant.

diet have order salad 20 minutes

Chalot : Could you want to ___(16)___ some food?

Waiter : Do you want to order some food?

Bob : Yes, please. What do you ___(17)___, Nancy.

Nancy: I'd like a ___(18)___ . I'm ___(19)___ .

พหุ ประถมศึกษา ชีวะ

On Kate's birthday

Thank you

Okay

happy

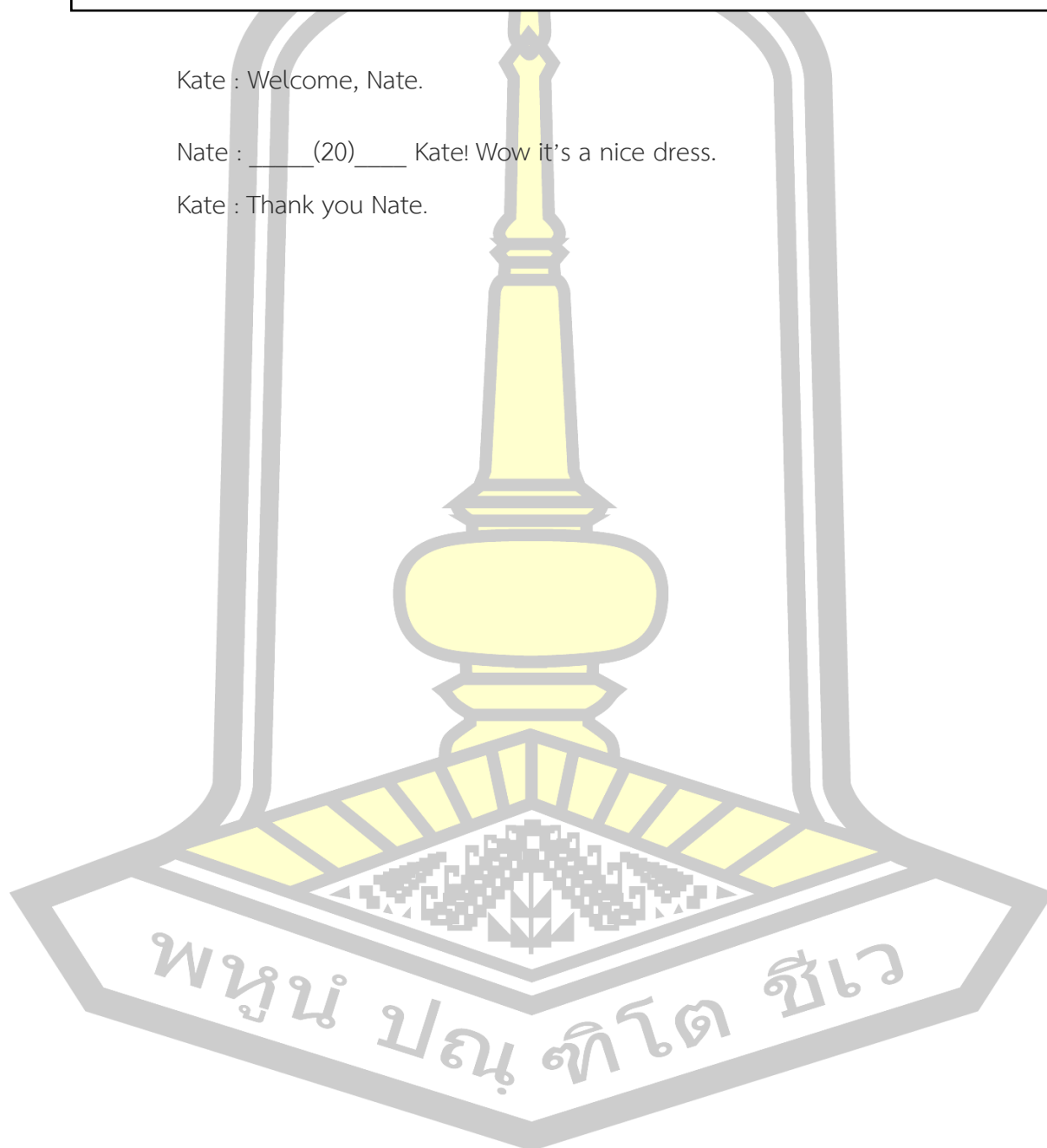
Happy birthday

join us

Kate : Welcome, Nate.

Nate : ____ (20) ____ Kate! Wow it's a nice dress.

Kate : Thank you Nate.

แบบประเมินความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษ
ประกอบการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติที่มีผลต่อความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

คำชี้แจง : ให้ท่านทำเครื่องหมาย / หน้ารายการประเมินของผู้เรียน

เลขที่	ชื่อ - สกุล	ความรู้ ความเข้าใจ	ความ คล่องแคล่ว	การแสดง ท่าทางและ น้ำเสียงใน บทบาท	รวม คะแนน
		8	8	4	20
1					
2					
3					
4					
5					
6					
7					
8					
9					
10					
11					

บันทึกเพิ่มเติม

.....

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

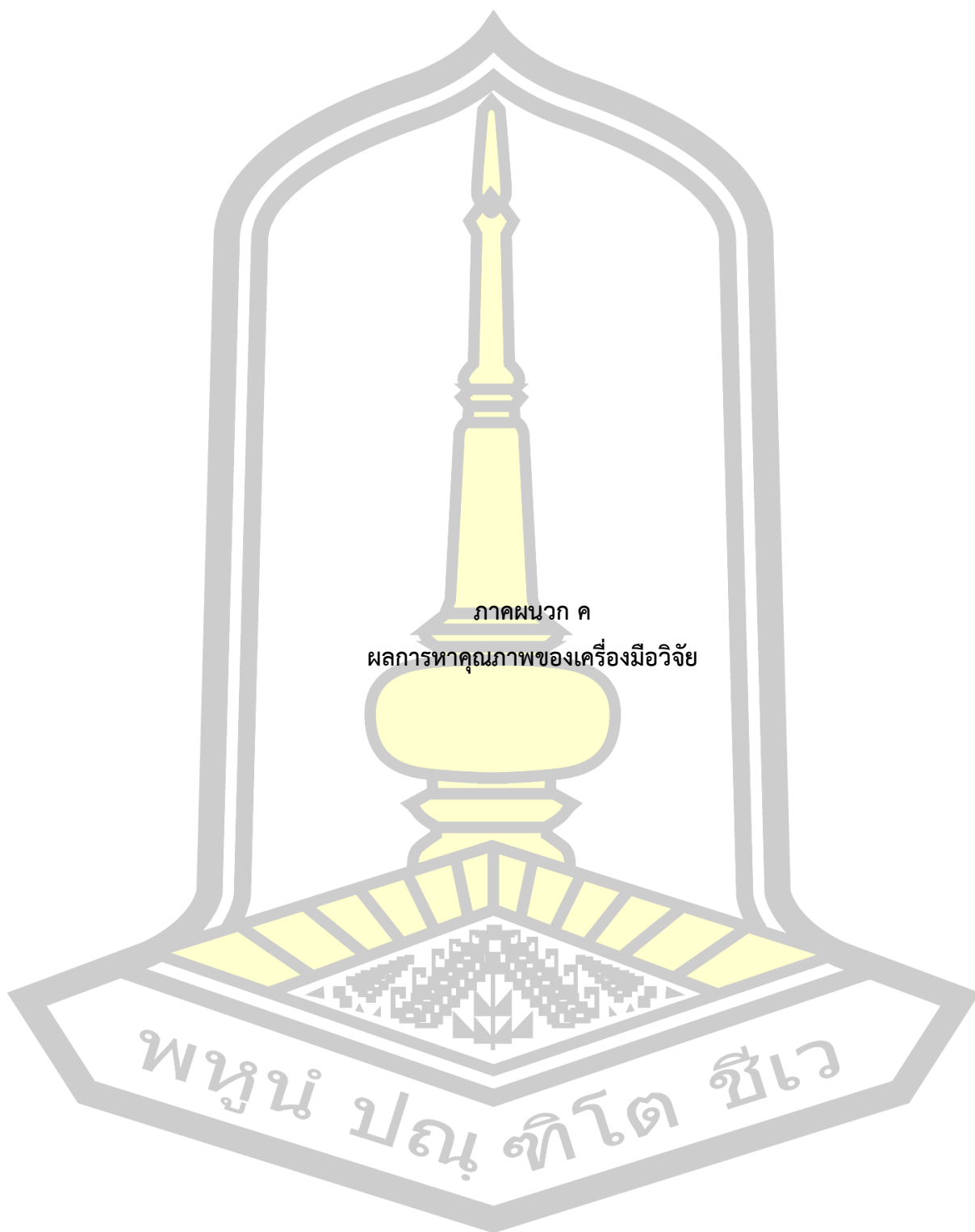
(.....)

วันที่..... เดือน..... พ.ศ.....

เกณฑ์การประเมินความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษ
ประกอบการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติที่มีผลต่อความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ชนิด Scoring Rubrics

ประเด็น ประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน				น้ำหนัก	คะแนน รวม
	4	3	2	1		
ความรู้ ความเข้าใจ	สามารถ ฟังและพูด โต้ตอบได้ ทั้งหมดทุกข้อ (ตอบได้มากกว่า ร้อยละ 80 ของ ทั้งหมด)	สามารถ ฟังและพูด โต้ตอบได้เป็น ส่วนใหญ่ (ไม่เกินร้อยละ 80 ของคำตอบ ทั้งหมด)	สามารถ ฟังและพูด โต้ตอบได้ เล็กน้อย (ตอบ ได้ไม่เกินร้อย ละ 50 ของ ทั้งหมด)	สามารถ ฟังและพูดโต้ตอบ ได้น้อยมาก (ตอบ ได้น้อยกว่าร้อยละ 30 จากทั้งหมด)	2	8
ความ คล่องแคล่ว	ฟังและพูด โต้ตอบได้ทันที มีความ คล่องแคล่วและ มั่นใจทำให้ สื่อสารได้ชัดเจน	ฟังและพูด โต้ตอบได้บ้าง ไม่ มีความ คล่องแคล่วและ มั่นใจแต่ยังพอ สื่อสารให้เข้าใจ ได้	ฟังและพูด โต้ตอบได้น้อย ไม่มีความ คล่องแคล่ว และมั่นใจทำ ให้สื่อสารได้ไม่ ชัดเจน	ฟังและพูดโต้ตอบ ไม่ได้ ไม่มีความ คล่องแคล่วและ มั่นใจทำให้สื่อสาร ได้ไม่เข้าใจ	2	8
การแสดง ท่าทางและ น้ำเสียงใน บทบาท	แสดงท่าทาง และใช้น้ำเสียง ได้เหมาะสมกับ บทบาท	ใช้น้ำเสียงได้ เหมาะสมกับ บทบาทแต่ไม่มี การแสดงท่าทาง ประกอบ	แสดงท่าทาง และใช้น้ำเสียง ไม่เป็น ธรรมชาติ ขาด ความน่าสนใจ	ไม่แสดงท่าทาง และใช้น้ำเสียงไม่ เหมาะสมกับบทบาท	1	4
		รวม			5	20

พหุบัณฑิต ชีวะ

ภาคผนวก ค
ผลการหาคุณภาพของเครื่องมือวิจัย

พหุบัณฑิตวิทยาลัย

แบบประเมินคุณภาพแผนการจัดการเรียนรู้

คำชี้แจง แบบประเมินกิจกรรมบทบาทสมมติ ใช้เพื่อประเมินประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ

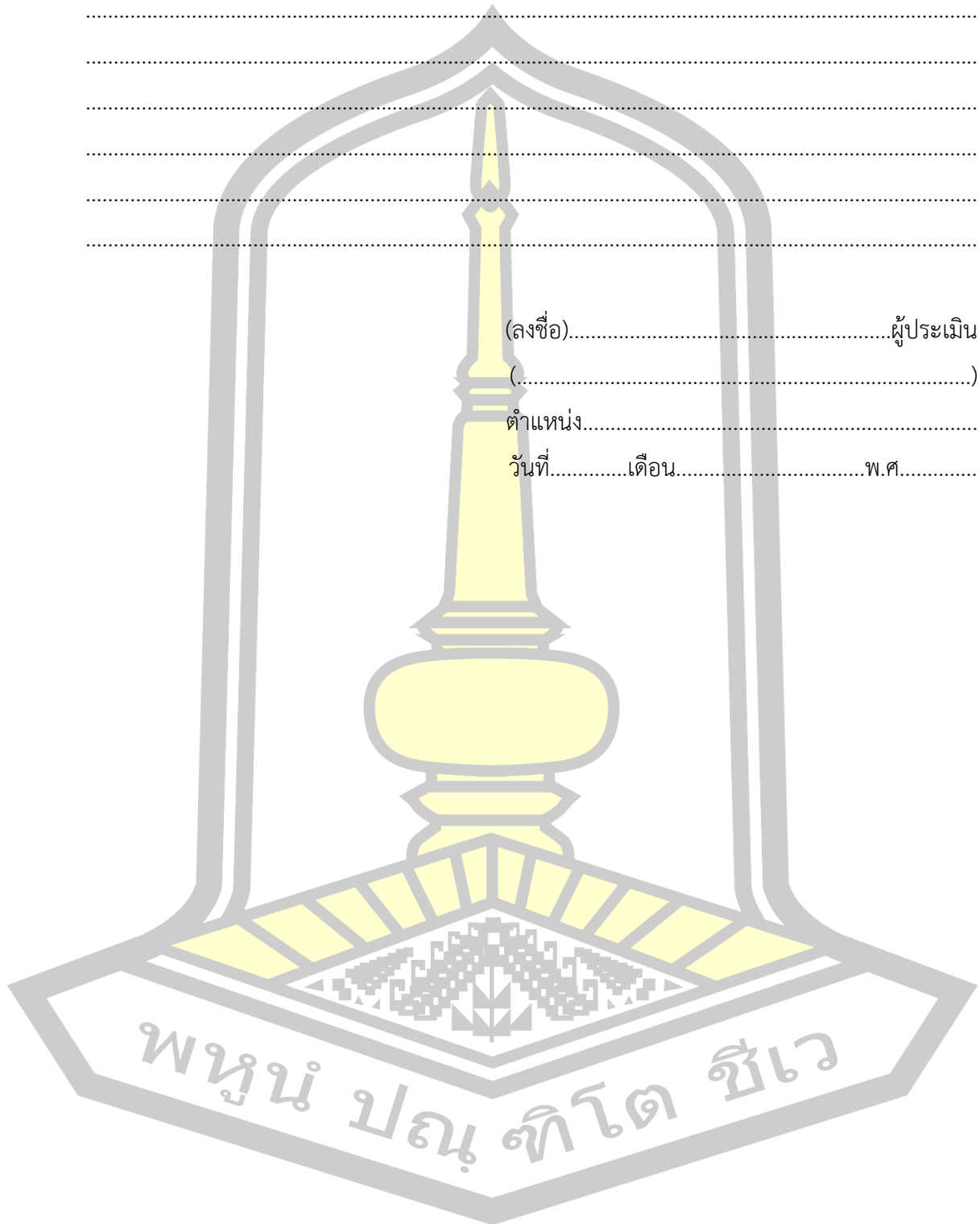
โดยพิจารณาคุณภาพของรูปแบบแผนการจัดการเรียนรู้ในแต่ละด้านว่ามีความเหมาะสมมากน้อยเพียงใด โดยทำเครื่องหมาย/ลงในช่อง “ระดับความคิดเห็น” ที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด เกณฑ์การประเมิน มี 5 ระดับ ดังนี้

เหมาะสมมากที่สุด	ให้ 5 คะแนน
เหมาะสมมาก	ให้ 4 คะแนน
เหมาะสมปานกลาง	ให้ 3 คะแนน
เหมาะสมน้อย	ให้ 2 คะแนน
เหมาะสมน้อยที่สุด	ให้ 1 คะแนน

รายการ	ระดับความเหมาะสม				
	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)
1. สาระสำคัญของแผนการเรียนรู้					
1.1 สาระสำคัญของแผนมีความถูกต้อง					
1.2 สาระสำคัญมีความชัดเจนเข้าใจง่าย					
2. ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง					
2.1 มีความสอดคล้องกับสาระการเรียนรู้					
2.2 มีความสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน					
2.3 มีความสอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้					
2.4 สามารถพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนได้					
3. ด้านเนื้อหา					
3.1 เนื้อหาถูกต้องตามหลักวิชาและทันสมัย					
3.2 เนื้อหาเหมาะสมกับระดับผู้เรียน					
3.3 เนื้อหาสอดคล้องกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง					

รายการ	ระดับความเหมาะสม				
	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)
3.4 เนื้อหามีความชัดเจนเข้าใจง่าย น่าสนใจ					
4. กระบวนการจัดการเรียนรู้					
4.1 ได้รับความสนใจ					
4.2 สอดคล้องกับเนื้อหา					
4.3 เรียงลำดับขั้นตอนชัดเจน					
4.4 เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ					
4.5 เน้นการแสดงออกเพื่อให้เกิดการเรียนรู้					
4.6 เหมาะสมกับเวลา					
4.7 กิจกรรมการเรียนรู้เหมาะสมกับผู้เรียน					
5. สื่อการเรียนการสอน อุปกรณ์ แหล่งเรียนรู้					
5.1 มีความเหมาะสมกับเนื้อหา ระดับชั้นและสอดคล้องสาระการเรียนรู้					
5.2 สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้ และกระตุ้นความสนใจ					
5.3 ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการใช้					
5.4 ช่วยประหยัดเวลาในการสอน					
6. การวัดประเมินผล					
6.1 วิธีวัดและเครื่องมือวัดสอดคล้องกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง					
6.2 วิธีวัดและเครื่องมือวัดสอดคล้องกับสาระและกิจกรรมการเรียนรู้					
6.3 มีการกำหนดเกณฑ์การประเมินผลที่ชัดเจน					
6.4 ครอบคลุมทุกด้านทั้งด้านความรู้ ทักษะ และเจตคติ					
6.5 วิธีวัดและเครื่องมือวัดมีความเหมาะสมเที่ยงตรง					

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

ผลการประเมินคุณภาพแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญคนที่			รวม	เฉลี่ย
	1	2	3		
1. สาระสำคัญของแผนการเรียนรู้				26	4.33
1.1 สาระสำคัญของแผนมีความถูกต้อง	5	5	5	15	5.00
1.2 สาระสำคัญมีความชัดเจนเข้าใจง่าย	4	3	4	11	3.67
2. ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง				48	4.00
2.1 มีความสอดคล้องกับสาระการเรียนรู้	4	4	4	12	4.00
2.2 มีความสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน	4	5	4	13	4.33
2.3 มีความสอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้	3	4	4	11	3.67
2.4 สามารถพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนได้	4	4	4	12	4.00
3. ด้านเนื้อหา				52	4.33
3.1 เนื้อหาถูกต้องตามหลักวิชาและทันสมัย	4	4	4	12	4.00
3.2 เนื้อหาเหมาะสมกับระดับผู้เรียน	5	5	4	14	4.67
3.3 เนื้อหาสอดคล้องกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง	4	4	4	12	4.00
3.4 เนื้อหาที่มีความชัดเจนเข้าใจง่าย น่าสนใจ	4	5	5	14	4.67
4. กระบวนการจัดการเรียนรู้				92	4.38
4.1 ได้รับความสนใจ	4	5	5	14	4.67
4.2 สอดคล้องกับเนื้อหา	5	4	5	14	4.67
4.3 เรียงลำดับขั้นตอนชัดเจน	5	4	5	14	4.67
4.4 เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ	4	4	4	12	4.00
4.5 เน้นการแสดงออกเพื่อให้เกิดการเรียนรู้	4	4	5	13	4.33
4.6 เหมาะสมกับเวลา	4	3	5	12	4.00
4.7 กิจกรรมการเรียนรู้เหมาะสมกับผู้เรียน	4	5	4	13	4.33
5. สื่อการเรียนการสอน อุปกรณ์ แหล่งเรียนรู้				54	4.50

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญคนที่			รวม	เฉลี่ย
	1	2	3		
5.1 มีความเหมาะสมกับเนื้อหา ระดับชั้นและ สอดคล้องสาระการเรียนรู้	5	4	4	13	4.33
5.2 สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้ และกระตุ้น ความสนใจ	4	5	4	13	4.33
5.3 ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการใช้	5	4	5	14	4.67
5.4 ช่วยประหยัดเวลาในการสอน	5	5	4	14	4.67
6. การวัดประเมินผล				66	4.40
6.1 วิธีวัดและเครื่องมือวัดสอดคล้องกับผลการ เรียนรู้ที่คาดหวัง	5	4	4	13	4.33
6.2 วิธีวัดและเครื่องมือวัดสอดคล้องกับสาระและ กิจกรรมการเรียนรู้	4	5	4	13	4.33
6.3 มีการกำหนดเกณฑ์การประเมินผลที่ชัดเจน	5	5	5	15	5.00
6.4 ครอบคลุมทุกด้านทั้งด้านความรู้ ทักษะ และ เจตคติ	4	3	4	11	3.67
6.5 วิธีวัดและเครื่องมือวัดมีความเหมาะสมเที่ยงตรง	5	5	4	14	4.67
รวม	113	112	113	338	4.33

ผลการประเมินคุณภาพแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญคนที่			รวม	เฉลี่ย
	1	2	3		
1. สาระสำคัญของแผนการเรียนรู้				26	4.33
1.1 สาระสำคัญของแผนมีความถูกต้อง	5	4	5	14	4.67
1.2 สาระสำคัญมีความชัดเจนเข้าใจง่าย	3	5	4	12	4.00
2. ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง				50	4.17
2.1 มีความสอดคล้องกับสาระการเรียนรู้	5	4	5	14	4.67
2.2 มีความสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน	4	4	4	12	4.00
2.3 มีความสอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้	5	3	4	12	4.00
2.4 สามารถพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนได้	4	4	4	12	4.00
3. ด้านเนื้อหา				55	4.58
3.1 เนื้อหาถูกต้องตามหลักวิชาและทันสมัย	4	5	4	13	4.33
3.2 เนื้อหาเหมาะสมกับระดับผู้เรียน	5	5	5	15	5.00
3.3 เนื้อหาสอดคล้องกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง	5	4	4	13	4.33
3.4 เนื้อหาที่มีความชัดเจนเข้าใจง่าย น่าสนใจ	4	5	5	14	4.67
4. กระบวนการจัดการเรียนรู้				90	4.29
4.1 ได้รับความสนใจ	5	5	5	15	5.00
4.2 สอดคล้องกับเนื้อหา	4	4	5	13	4.33
4.3 เรียงลำดับขั้นตอนชัดเจน	5	3	4	12	4.00
4.4 เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ	4	3	5	12	4.00
4.5 เน้นการแสดงออกเพื่อให้เกิดการเรียนรู้	4	4	5	13	4.33
4.6 เหมาะสมกับเวลา	4	3	4	11	3.67
4.7 กิจกรรมการเรียนรู้เหมาะสมกับผู้เรียน	5	5	4	14	4.67
5. สื่อการเรียนการสอน อุปกรณ์ แหล่งเรียนรู้				56	4.67

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญคนที่			รวม	เฉลี่ย
	1	2	3		
5.1 มีความเหมาะสมกับเนื้อหา ระดับชั้นและ สอดคล้องสาระการเรียนรู้	5	5	5	15	5.00
5.2 สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้ และกระตุ้น ความสนใจ	4	4	4	12	4.00
5.3 ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการใช้	5	4	5	14	4.67
5.4 ช่วยประหยัดเวลาในการสอน	5	5	5	15	5.00
6. การวัดประเมินผล				66	4.40
6.1 วิธีวัดและเครื่องมือวัดสอดคล้องกับผลการ เรียนรู้ที่คาดหวัง	5	4	4	13	4.33
6.2 วิธีวัดและเครื่องมือวัดสอดคล้องกับสาระและ กิจกรรมการเรียนรู้	4	5	4	13	4.33
6.3 มีการกำหนดเกณฑ์การประเมินผลที่ชัดเจน	5	5	5	15	5.00
6.4 ครอบคลุมทุกด้านทั้งด้านความรู้ ทักษะ และ เจตคติ	4	3	4	11	3.67
6.5 วิธีวัดและเครื่องมือวัดมีความเหมาะสมเที่ยงตรง	5	5	4	14	4.67
รวม	117	110	116	343	4.40

ผลการประเมินคุณภาพแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญคนที่			รวม	เฉลี่ย
	1	2	3		
1. สารสำคัญของแผนการเรียนรู้				29	4.83
1.1 สารสำคัญของแผนมีความถูกต้อง	5	5	5	15	5.00
1.2 สารสำคัญมีความชัดเจนเข้าใจง่าย	5	5	4	14	4.67
2. ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง				51	4.25
2.1 มีความสอดคล้องกับสาระการเรียนรู้	4	5	5	14	4.67
2.2 มีความสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน	4	4	4	12	4.00
2.3 มีความสอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้	4	5	4	13	4.33
2.4 สามารถพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนได้	4	4	4	12	4.00
3. ด้านเนื้อหา				52	4.33
3.1 เนื้อหาถูกต้องตามหลักวิชาและทันสมัย	5	4	4	13	4.33
3.2 เนื้อหาเหมาะสมกับระดับผู้เรียน	4	4	5	13	4.33
3.3 เนื้อหาสอดคล้องกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง	4	4	4	12	4.00
3.4 เนื้อหาที่มีความชัดเจนเข้าใจง่าย น่าสนใจ	4	5	5	14	4.67
4. กระบวนการจัดการเรียนรู้				91	4.33
4.1 ได้รับความสนใจ	3	4	5	12	4.00
4.2 สอดคล้องกับเนื้อหา	4	4	5	13	4.33
4.3 เรียงลำดับขั้นตอนชัดเจน	5	5	4	14	4.67
4.4 เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ	4	5	4	13	4.33
4.5 เน้นการแสดงออกเพื่อให้เกิดการเรียนรู้	4	4	5	13	4.33
4.6 เหมาะสมกับเวลา	4	4	4	12	4.00
4.7 กิจกรรมการเรียนรู้เหมาะสมกับผู้เรียน	5	5	4	14	4.67
5. สื่อการเรียนการสอน อุปกรณ์ แหล่งเรียนรู้				55	4.58

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญคนที่			รวม	เฉลี่ย
	1	2	3		
5.1 มีความเหมาะสมกับเนื้อหา ระดับชั้นและ สอดคล้องสาระการเรียนรู้	5	4	5	14	4.67
5.2 สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้ และกระตุ้น ความสนใจ	4	4	5	13	4.33
5.3 ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการใช้	5	4	5	14	4.67
5.4 ช่วยประหยัดเวลาในการสอน	5	4	5	14	4.67
6. การวัดประเมินผล				67	4.47
6.1 วิธีวัดและเครื่องมือวัดสอดคล้องกับผลการ เรียนรู้ที่คาดหวัง	5	4	4	13	4.33
6.2 วิธีวัดและเครื่องมือวัดสอดคล้องกับสาระและ กิจกรรมการเรียนรู้	4	5	4	13	4.33
6.3 มีการกำหนดเกณฑ์การประเมินผลที่ชัดเจน	5	5	5	15	5.00
6.4 ครอบคลุมทุกด้านทั้งด้านความรู้ ทักษะ และ เจตคติ	4	4	4	12	4.00
6.5 วิธีวัดและเครื่องมือวัดมีความเหมาะสมเที่ยงตรง	5	5	4	14	4.67
รวม	114	115	116	345	4.42

ผลการประเมินคุณภาพแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4

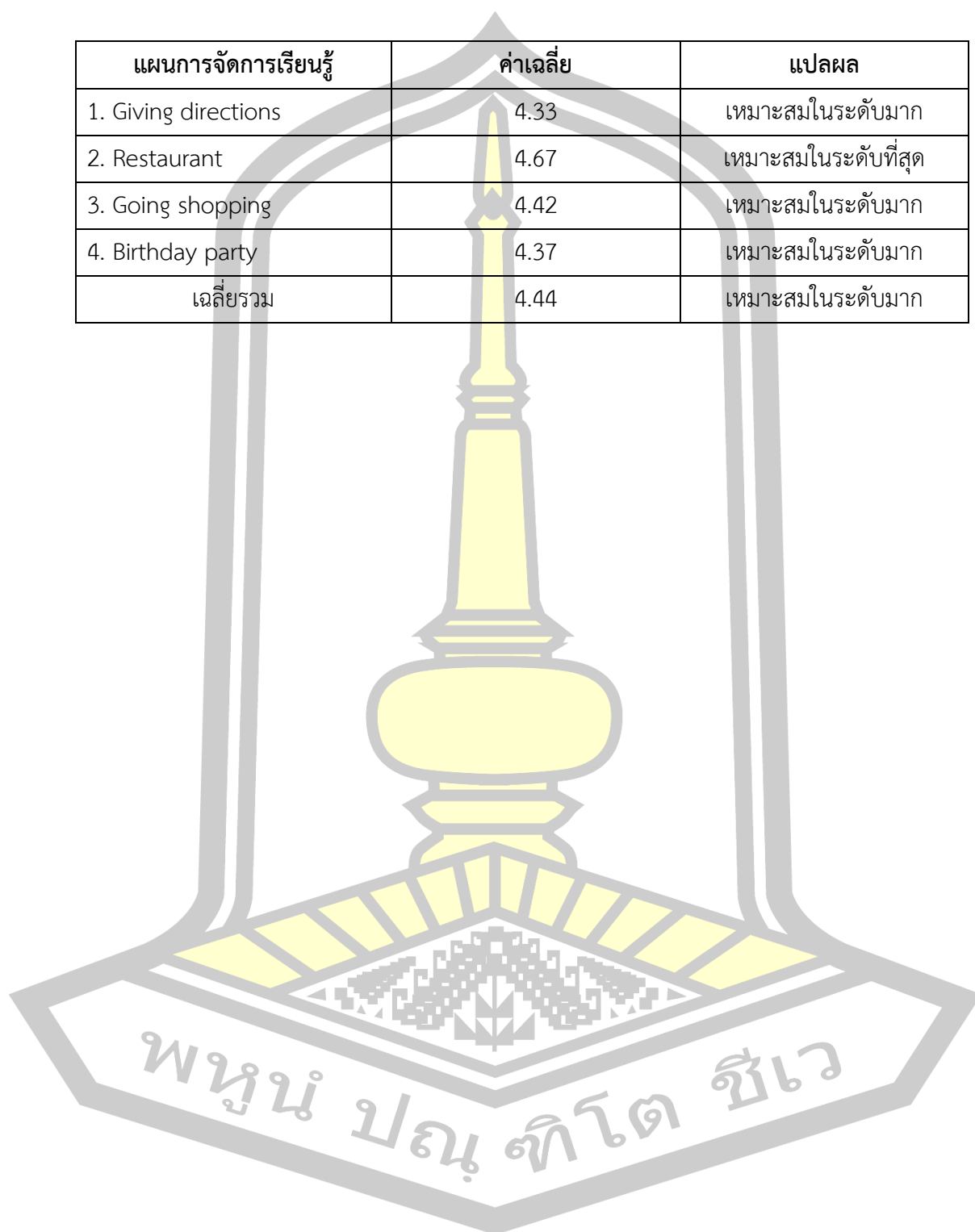
รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญคนที่			รวม	เฉลี่ย
	1	2	3		
1. สาระสำคัญของแผนการเรียนรู้				52	4.33
1.1 สาระสำคัญของแผนมีความถูกต้อง	4	4	5	13	4.33
1.2 สาระสำคัญมีความชัดเจนเข้าใจง่าย	5	4	4	13	4.33
2. ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง	5	5	4	14	4.67
2.1 มีความสอดคล้องกับสาระการเรียนรู้	4	4	4	12	4.00
2.2 มีความสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน				56	4.67
2.3 มีความสอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้	5	5	4	14	4.67
2.4 สามารถพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนได้	4	5	5	14	4.67
3. ด้านเนื้อหา	5	4	5	14	4.67
3.1 เนื้อหาถูกต้องตามหลักวิชาและทันสมัย	4	5	5	14	4.67
3.2 เนื้อหาเหมาะสมกับระดับผู้เรียน				87	4.14
3.3 เนื้อหาสอดคล้องกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง	5	4	5	14	4.67
3.4 เนื้อหาที่มีความชัดเจนเข้าใจง่าย น่าสนใจ	5	3	5	13	4.33
4. กระบวนการจัดการเรียนรู้	5	3	4	12	4.00
4.1 ได้รับความสนใจ	3	4	3	10	3.33
4.2 สอดคล้องกับเนื้อหา	3	5	5	13	4.33
4.3 เรียงลำดับขั้นตอนชัดเจน	5	3	4	12	4.00
4.4 เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ	5	4	4	13	4.33
4.5 เน้นการแสดงออกเพื่อให้เกิดการเรียนรู้				53	4.42
4.6 เหมาะสมกับเวลา	3	4	5	12	4.00
4.7 กิจกรรมการเรียนรู้เหมาะสมกับผู้เรียน	4	4	5	13	4.33
5. สื่อการเรียนการสอน อุปกรณ์ แหล่งเรียนรู้	5	4	5	14	4.67

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญคนที่			รวม	เฉลี่ย
	1	2	3		
5.1 มีความเหมาะสมกับเนื้อหา ระดับชั้นและ สอดคล้องสาระการเรียนรู้	5	4	5	14	4.67
5.2 สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้ และกระตุ้น ความสนใจ				66	4.40
5.3 ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการใช้	5	4	5	14	4.67
5.4 ช่วยประหยัดเวลาในการสอน	4	3	5	12	4.00
6. การวัดประเมินผล	5	5	5	15	5.00
6.1 วิธีวัดและเครื่องมือวัดสอดคล้องกับผลการ เรียนรู้ที่คาดหวัง	4	4	4	12	4.00
6.2 วิธีวัดและเครื่องมือวัดสอดคล้องกับสาระและ กิจกรรมการเรียนรู้	5	4	4	13	4.33
6.3 มีการกำหนดเกณฑ์การประเมินผลที่ชัดเจน	117	106	118	341	4.37
6.4 ครอบคลุมทุกด้านทั้งด้านความรู้ ทักษะ และ เจตคติ				52	4.33
6.5 วิธีวัดและเครื่องมือวัดมีความเหมาะสมเที่ยงตรง	4	4	5	13	4.33
รวม	5	4	4	13	4.33

สรุปผลการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้โดยภาพรวม

แผนการจัดการเรียนรู้	ค่าเฉลี่ย	แปลผล
1. Giving directions	4.33	เหมาะสมในระดับมาก
2. Restaurant	4.67	เหมาะสมในระดับที่สุด
3. Going shopping	4.42	เหมาะสมในระดับมาก
4. Birthday party	4.37	เหมาะสมในระดับมาก
เฉลี่ยรวม	4.44	เหมาะสมในระดับมาก

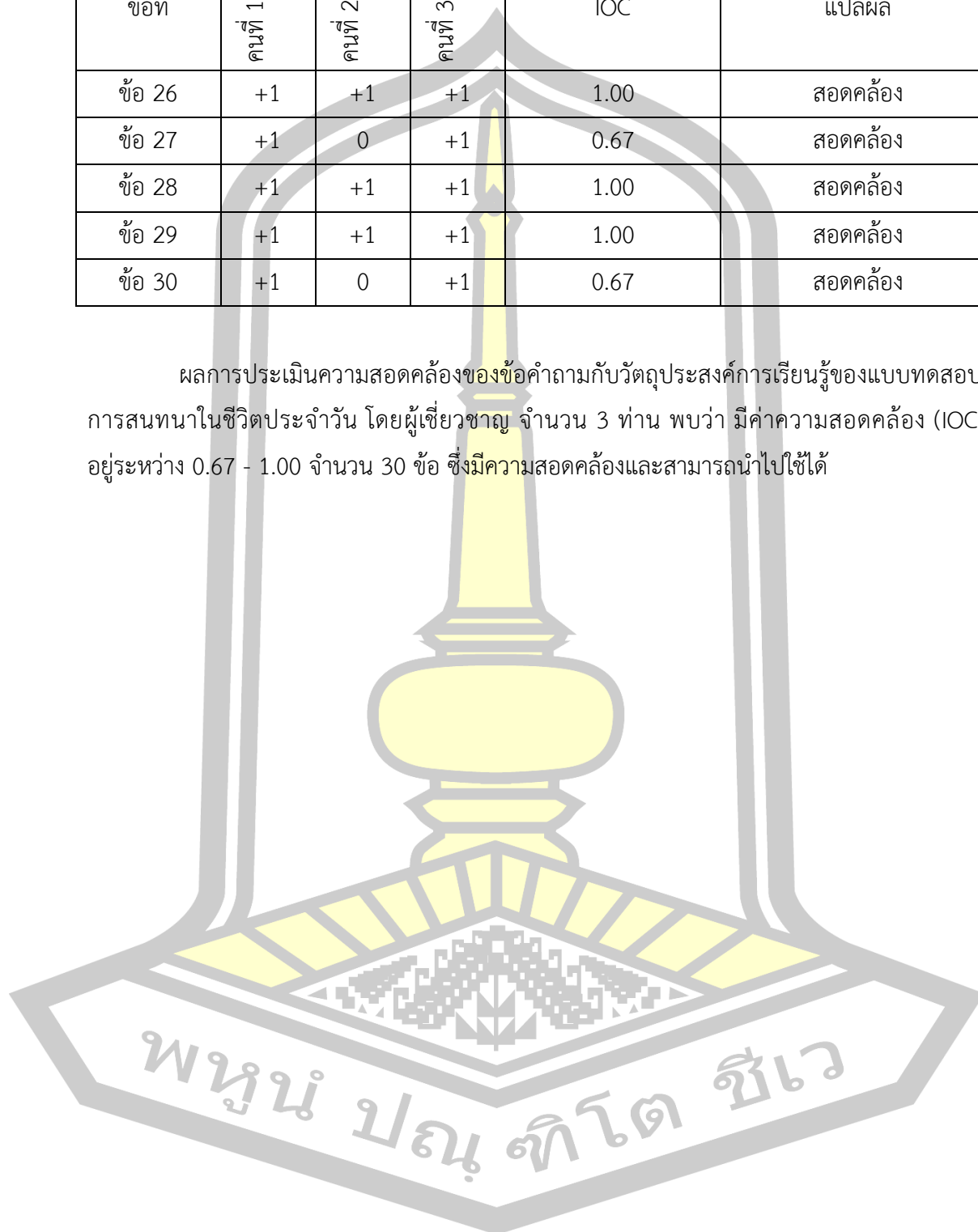

ประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์การเรียนรู้/มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด

ข้อที่				IOC	แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
ข้อ 1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
ข้อ 2	+1	0	+1	0.67	สอดคล้อง
ข้อ 3	0	+1	+1	0.67	สอดคล้อง
ข้อ 4	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
ข้อ 5	+1	+1	+1	0.80	สอดคล้อง
ข้อ 6	+1	+1	0	0.67	สอดคล้อง
ข้อ 7	+1	+1	0	0.67	สอดคล้อง
ข้อ 8	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
ข้อ 9	0	+1	+1	0.67	สอดคล้อง
ข้อ 10	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
ข้อ 11	+1	0	+1	0.67	สอดคล้อง
ข้อ 12	+1	0	+1	0.67	สอดคล้อง
ข้อ 13	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
ข้อ 14	+1	+1	0	0.67	สอดคล้อง
ข้อ 15	+1	0	+1	0.67	สอดคล้อง
ข้อ 16	+1	0	+1	0.67	สอดคล้อง
ข้อ 17	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
ข้อ 18	+1	0	+1	0.67	สอดคล้อง
ข้อ 19	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
ข้อ 20	+1	+1	+1	0.80	สอดคล้อง
ข้อ 21	+1	0	+1	0.67	สอดคล้อง
ข้อ 22	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
ข้อ 23	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
ข้อ 24	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
ข้อ 25	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง

ข้อที่				IOC	แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
ข้อ 26	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
ข้อ 27	+1	0	+1	0.67	สอดคล้อง
ข้อ 28	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
ข้อ 29	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
ข้อ 30	+1	0	+1	0.67	สอดคล้อง

ผลการประเมินความสอดคล้องของข้อคำถามกับวัตถุประสงค์การเรียนรู้ของแบบทดสอบ การสนทนาในชีวิตประจำวัน โดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน พบว่า มีค่าความสอดคล้อง (IOC) อยู่ระหว่าง 0.67 - 1.00 จำนวน 30 ข้อ ซึ่งมีความสอดคล้องและสามารถนำไปใช้ได้

ผลการหาค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (b) ของแบบทดสอบ และค่าความเชื่อมั่น

ของแบบทดสอบการสนทนาในชีวิตประจำวัน

ข้อที่	ความยากง่าย (p)	แปลผล	อำนาจจำแนก (b)	แปลผล	แปลผลคุณภาพ ของข้อสอบ
1	0.37	ใช้ได้	0.25	ใช้ได้	ใช้ได้
2	0.70	ใช้ได้	0.26	ใช้ได้	ใช้ได้
3	0.67	ใช้ได้	0.22	ใช้ได้	ใช้ได้
4	0.67	ใช้ได้	0.22	ใช้ได้	ใช้ได้
5	0.53	ใช้ได้	0.28	ใช้ได้	ใช้ได้
6	0.37	ใช้ได้	0.25	ใช้ได้	ใช้ได้
7	0.60	ใช้ได้	0.15	ตัดทิ้ง	ตัดทิ้ง/ปรับปรุง
8	0.40	ใช้ได้	0.21	ใช้ได้	ใช้ได้
9	0.43	ใช้ได้	0.25	ใช้ได้	ใช้ได้
10	0.67	ใช้ได้	0.22	ใช้ได้	ใช้ได้
11	0.53	ใช้ได้	0.28	ใช้ได้	ใช้ได้
12	0.37	ใช้ได้	0.25	ใช้ได้	ใช้ได้
13	0.67	ใช้ได้	0.24	ใช้ได้	ใช้ได้
14	0.53	ใช้ได้	0.28	ใช้ได้	ใช้ได้
15	0.67	ใช้ได้	0.22	ใช้ได้	ใช้ได้
16	0.53	ใช้ได้	0.28	ใช้ได้	ใช้ได้
17	0.37	ใช้ได้	0.25	ใช้ได้	ใช้ได้
18	0.67	ใช้ได้	0.22	ใช้ได้	ใช้ได้
19	0.53	ใช้ได้	0.28	ใช้ได้	ใช้ได้
20	0.67	ใช้ได้	0.22	ใช้ได้	ใช้ได้
21	0.53	ใช้ได้	0.28	ใช้ได้	ใช้ได้
22	0.37	ใช้ได้	0.25	ใช้ได้	ใช้ได้
23	0.67	ใช้ได้	0.22	ใช้ได้	ใช้ได้
24	0.53	ใช้ได้	0.28	ใช้ได้	ใช้ได้
25	0.67	ใช้ได้	0.22	ใช้ได้	ใช้ได้

ข้อที่	ความยากง่าย (p)	แปลผล	อำนาจจำแนก (b)	แปลผล	แปลผลคุณภาพ ของข้อสอบ
26	0.67	ใช้ได้	0.22	ใช้ได้	ใช้ได้
27	0.53	ใช้ได้	0.28	ใช้ได้	ใช้ได้
28	0.37	ใช้ได้	0.25	ใช้ได้	ใช้ได้
29	0.50	ใช้ได้	0.12	ตัดทิ้ง	ตัดทิ้ง/ปรับปรุง
30	0.50	ใช้ได้	0.18	ตัดทิ้ง	ตัดทิ้ง/ปรับปรุง

ผลการหาค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (b) ของแบบทดสอบ และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบการสนทนาในชีวิตประจำวัน พบว่า มีความยากง่ายอยู่ระหว่าง 0.36-0.70 และค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.11-0.28 ผู้วิจัยจึงคัดเลือกข้อที่ผ่านเกณฑ์และสามารถใช้ได้จำนวน 20 ข้อ และนำมาคำนวณหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับตามวิธีของโลเวท (Lovett) ได้เท่ากับ 0.97

แบบประเมินความเหมาะสมของข้อคำถาม

แบบประเมินความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
(สำหรับผู้เชี่ยวชาญประเมิน)

คำชี้แจง ให้ท่านพิจารณาว่าในแต่ละข้อต่อไปนี้ มีความเหมาะสมของข้อคำถามหรือไม่ โดยทำเครื่องหมาย / ลงในช่อง +1, 0, -1 ที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน ดังนี้

ถ้าแน่ใจว่าข้อคำถามวัดได้ตรงตามนิยาม ได้ +1 คะแนน
 ถ้าไม่แน่ใจว่าข้อคำถามนั้นวัดได้ตรงตามนิยาม ได้ 0 คะแนน
 ถ้าแน่ใจว่าข้อคำถามวัดได้ไม่ตรงตามนิยาม ได้ -1 คะแนน

ข้อคำถาม	ผลการพิจารณา			ข้อเสนอแนะ
	+1	0	-1	
1. ความรู้ความเข้าใจ				
2. ความคล่องแคล่ว				
3. การแสดงท่าทางและน้ำเสียงในบทบาท				

เกณฑ์การพิจารณาตามแบบประเมิน

ประเด็นประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน				น้ำหนัก	คะแนนรวม
	4	3	2	1		
ความรู้ความเข้าใจ	สามารถฟังและพูดโต้ตอบได้ทั้งหมดทุกข้อ (ตอบได้มากกว่าร้อยละ 80 ของทั้งหมด)	สามารถฟังและพูดโต้ตอบได้เป็นส่วนใหญ่ (ไม่เกินร้อยละ 80 ของคำตอบทั้งหมด)	สามารถฟังและพูดโต้ตอบได้เล็กน้อย (ตอบได้ไม่เกินร้อยละ 50 ของทั้งหมด)	สามารถฟังและพูดโต้ตอบได้น้อยมาก (ตอบได้น้อยกว่าร้อยละ 30 จากทั้งหมด)	2	8
ความคล่องแคล่ว	ฟังและพูดโต้ตอบได้ทันที มีความคล่องแคล่วและมั่นใจทำให้สื่อสารได้ชัดเจน	ฟังและพูดโต้ตอบได้บ้าง ไม่มีความคล่องแคล่วและมั่นใจแต่ยังพอสื่อสารให้เข้าใจได้	ฟังและพูดโต้ตอบได้น้อย ไม่มีความคล่องแคล่วและมั่นใจทำให้สื่อสารได้ไม่ชัดเจน	ฟังและพูดโต้ตอบไม่ได้ ไม่มีความคล่องแคล่วและมั่นใจทำให้สื่อสารได้ไม่เข้าใจ	2	8

ประเด็น ประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน				น้ำหนัก	คะแนน รวม
	4	3	2	1		
การแสดง ท่าทางและ น้ำเสียงใน บทบาท	แสดงท่าทาง และใช้น้ำเสียง ได้เหมาะสมกับ บทบาท	ใช้น้ำเสียงได้ เหมาะสมกับ บทบาทแต่ไม่มี การแสดงท่าทาง ประกอบ	แสดงท่าทาง และใช้น้ำเสียง ไม่เป็น ธรรมชาติ ขาด ความน่าสนใจ	ไม่แสดงท่าทาง และใช้น้ำเสียงไม่ เหมาะสมกับบทบาท	1	4
รวม					5	20

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

..... ลงชื่อผู้เชี่ยวชาญ คนที่

(.....)

ตำแหน่ง.....

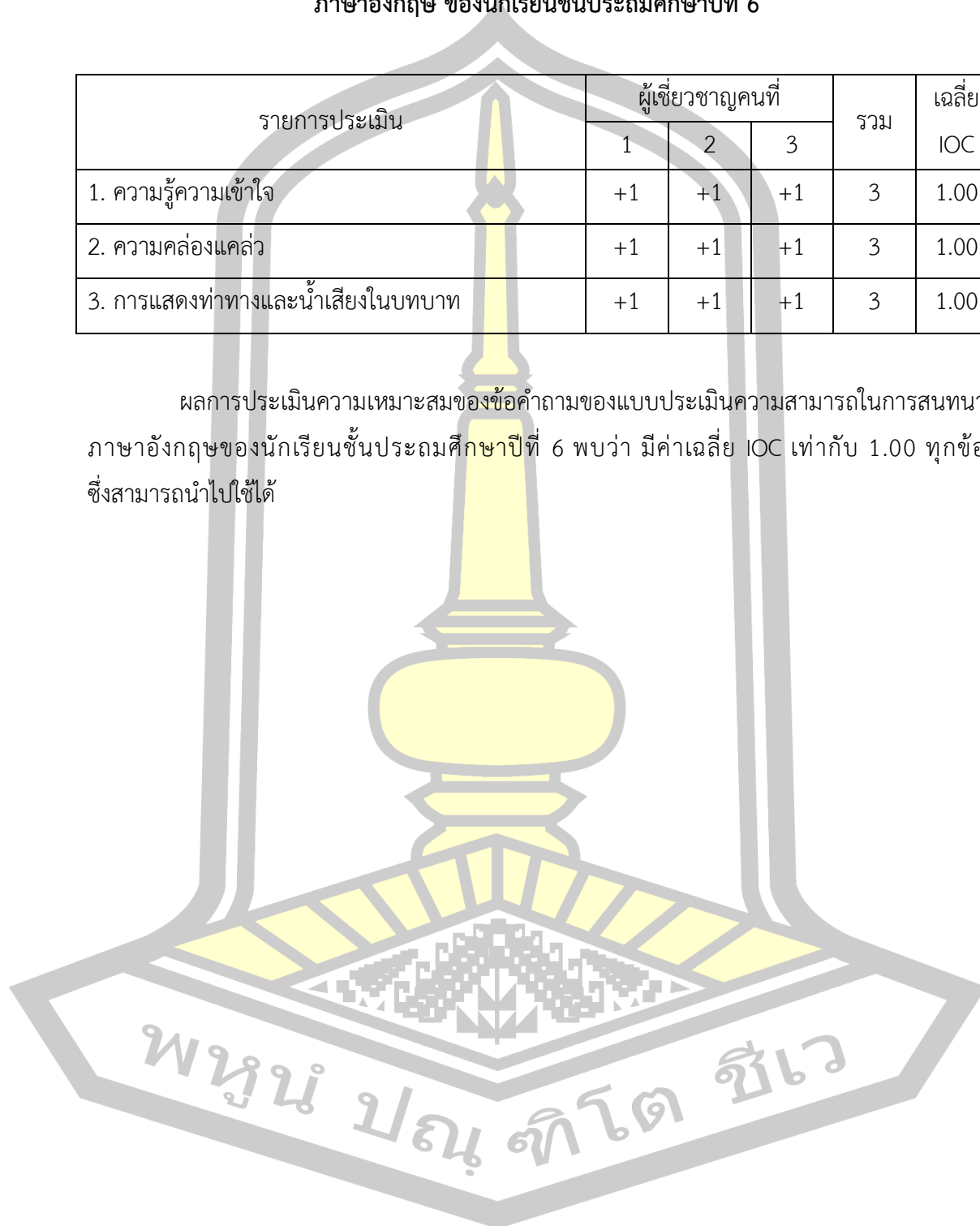
วัน..... เดือน..... พ.ศ.

พูน ปณ ทิโต ชีเว

ผลการประเมินความเหมาะสมของข้อคำถามของแบบประเมินความสามารถในการสนทนา
ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญคนที่			รวม	เฉลี่ย IOC
	1	2	3		
1. ความรู้ความเข้าใจ	+1	+1	+1	3	1.00
2. ความคล่องแคล่ว	+1	+1	+1	3	1.00
3. การแสดงท่าทางและน้ำเสียงในบทบาท	+1	+1	+1	3	1.00

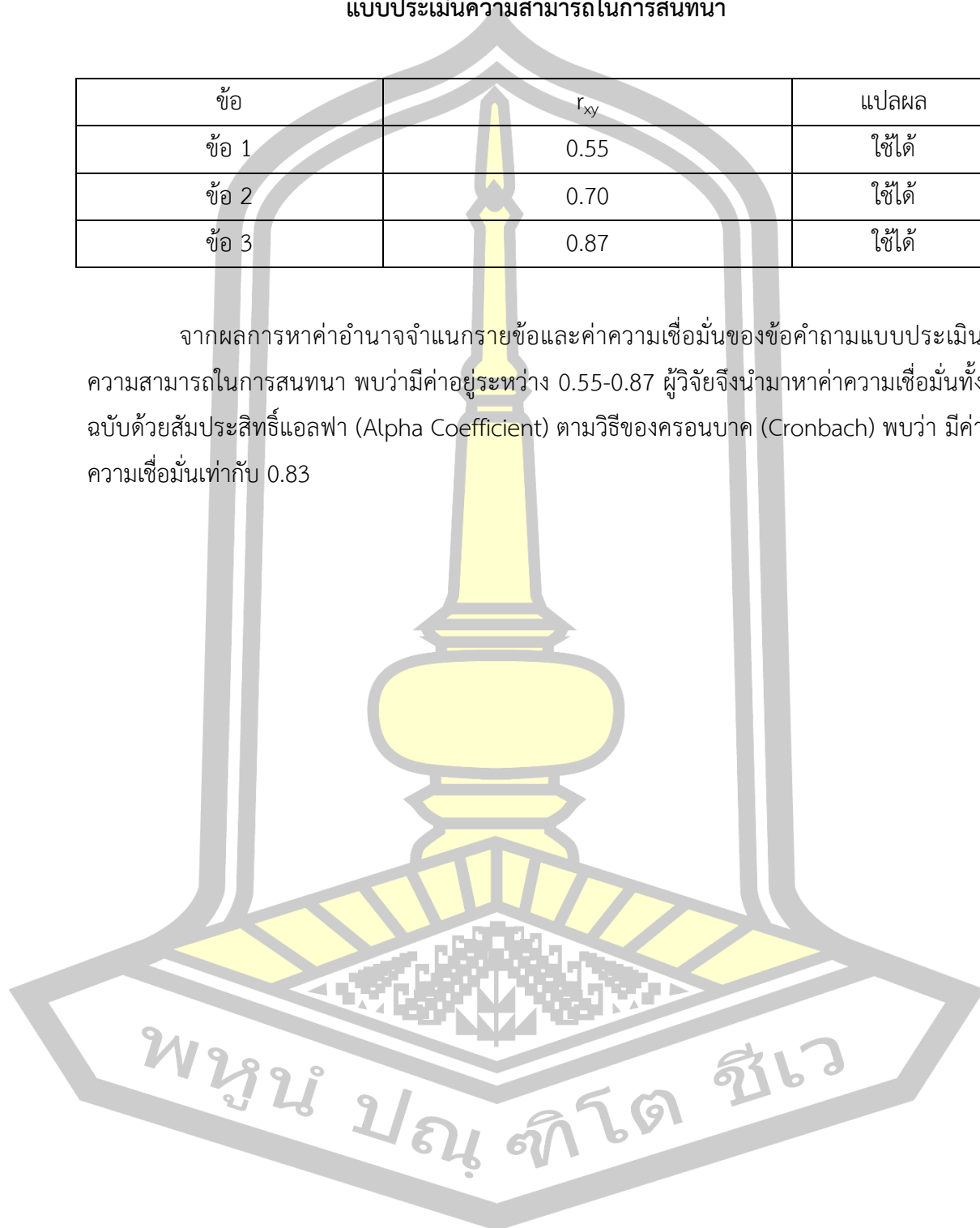
ผลการประเมินความเหมาะสมของข้อคำถามของแบบประเมินความสามารถในการสนทนา
ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า มีค่าเฉลี่ย IOC เท่ากับ 1.00 ทุกข้อ
ซึ่งสามารถนำไปใช้ได้

ผลการหาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (r_{xy}) และค่าความเชื่อมั่นของข้อคำถาม
แบบประเมินความสามารถในการสนทนา

ข้อ	r_{xy}	แปลผล
ข้อ 1	0.55	ใช้ได้
ข้อ 2	0.70	ใช้ได้
ข้อ 3	0.87	ใช้ได้

จากผลการหาค่าอำนาจจำแนกรายข้อและค่าความเชื่อมั่นของข้อคำถามแบบประเมินความสามารถในการสนทนา พบว่ามีค่าอยู่ระหว่าง 0.55-0.87 ผู้วิจัยจึงนำมาหาค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับด้วยสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ตามวิธีของครอนบาค (Cronbach) พบว่า มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.83

ภาคผนวก ง

การเก็บรวบรวมคะแนนจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้
และการทดสอบหลังเรียน

พหุบัณฑิตวิทยาลัย

ผลการเก็บรวบรวมคะแนนจากการจัดการเรียนรู้และการทดสอบหลังเรียน

นักเรียน	ผลการสอบระหว่างเรียน				รวม	ผลการสอบหลังเรียน (เต็ม 20)
	1	2	3	4		
คะแนนเต็ม	20	20	20	20	80	20
คนที่ 1	14	15	12	12	53	14
คนที่ 2	12	13	14	12	51	14
คนที่ 3	15	17	16	16	64	16
คนที่ 4	14	15	15	16	60	15
คนที่ 5	12	14	10	14	50	14
คนที่ 6	17	14	14	15	60	14
คนที่ 7	18	16	16	16	66	18
คนที่ 8	18	16	18	16	68	17
คนที่ 9	14	14	15	15	58	14
คนที่ 10	15	15	16	16	62	15
คนที่ 11	15	16	16	16	63	16
รวม	164	165	162	164	655	167
เฉลี่ย	14.91	15.00	14.73	14.91	59.55	15.18
เฉลี่ยร้อยละ	74.55	75.00	73.64	74.55	74.43	75.91

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ	นางสาวอนุชิติน ตาปราบ
วันเกิด	23 ธันวาคม 2533
สถานที่เกิด	จังหวัดชัยภูมิ
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	บ้านเลขที่ 146 หมู่ที่ 3 ตำบลช่องสามหมอ อำเภอแก้งคร้อ จังหวัดชัยภูมิ รหัสไปรษณีย์ 36150
ตำแหน่งหน้าที่การงาน	ครู วิทยฐานะครูชำนาญการ
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนบ้านชำมุลนาก ตำบลหนองไผ่ อำเภอแก้งคร้อ จังหวัดชัยภูมิ
ประวัติการศึกษา	พ.ศ. 2551 มัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนแก้งคร้อวิทยา อำเภอแก้งคร้อ จังหวัดชัยภูมิ พ.ศ. 2557 ปริญญาครุศาสตรบัณฑิต (ค.บ.) วิชาเอกภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา พ.ศ. 2566 ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

พจนัน ปณฺ ทิโต ชีเว

